

ХАРИ ХАРИСЪН СТОМАНЕНИЯТ ПЛЪХ СПАСЯВА СВЕТА

Част 6 от „Стоманения плъх“

Превод от английски: [Неизвестен], 1992

chitanka.info

ГЛАВА 1

— Джеймс Боливар ди Грийс, вие сте мошеник — каза Инскин. От гърлото му излитаха някакви съвсем животински звуци и той злобно размахваше пред мен папка с документи. Това ставаше в неговия кабинет, аз стоях, подпрял се на стелажите — жива картина на оскърбената невинност.

— Не съм виновен. Всичко е една хладно пресметната лъжа — скимтях аз. Точно зад мен се намираще табакера за пури и само с гърба си, без помощта на ръцете, напипвах ключалката ѝ — майстор съм на такива неща.

— Мошеничество, лъжа, все по-лошо и по-лошо. Все още постъпват докладни за вас. Лъгали сте собствената си организация, нашия Специален Корпус, другарите си...

— И все пак не! — извиках аз, а през това време бързо отворих ключалката.

— Не напразно са ви нарекли Хлъзгавия Джим!

— Но това е само детски прякор. Когато майка ми ме е къпала като малък, съм ѝ се струвал много хлъзгав.

През това време табакерата се отвори и вдъхнах с нос най-ароматната миризма.

— Знаете ли колко сте откраднали? — лицето му се зачерви, а очите му изскочиха от орбитите си. Всичко това не беше особено симпатично.

— Аз, да съм откраднал? По-добре да умра! — трогателно възкликнах, като заедно с това незабелязано отмъкнах шепа дяволски скъпи пури, предназначени за много важни персони. По-добре сам да си ги изпуша, така ще е по-правилно. Трябва да си призная, че отделях повече внимание на кражбата на тютюна, отколкото на отегчителните упреци на Инскин, така че не забелязах веднага промяната в гласа му. Изведнъж разбрах, че едва чувам думите му — не че особено много исках да ги чуя. Той дори шепнеше — впечатлението беше такова,

сякаш са ампутирали в гърлото му регулатора за височината на тоновете.

— Говори по-високо, Инскин — казах аз твърдо. — Или те е срам за клеветите ти?

Отдръпнах се от шкафа и се обърнах с профил към Инскин, за да не види случайно как пъхам в джоба си шепа редки пури с цена не по-малко от стотина кредита. Той продължаваше да мърмори неясно, без да ми обръща внимание, и беззвучно да мърда устни.

— Не си ли добре?

В гласа ми имаше малко истинска загриженост, защото сега той изглеждаше съвсем зле. Дори когато промених мястото си, той не обърна глава и беззвучно мърдайки устни, продължаваше да гледа натам, където стоях преди. Беше много блед. Присвих очи и го погледнах.

Изобщо не беше бледен. Прозрачен. През главата му започна да се вижда отчетливо облегалката на стола.

— Престани! — закрещях аз, но той изобщо не ме чу. — Що за шеги са това? Обемни проекции, за да ме направиш на глупак? Въобще не се опитвай! Хлъзгавия Джим не е от тези, които могат да бъдат излъгани, ха-ха!

Минах бързо през стаята, протегнах ръка и посегнах с показалец към челото му. Преодолявайки слабото съпротивление, пръстът ми влезе вътре, а той като че ли изобщо не забеляза. Едва когато махнах ръката си, се чу слабо изпукване и Инскин изчезна напълно. Остана само папката с документи — лишена от опора, тя падна на стола.

— Брррр! — изръмжах аз нещо нечленоразделно. След това се наведох и започнах да търся под масата скрития проектор, но в този момент се раздаде противен трясък и вратата на кабинета излетя от пантите си.

Е, от такива неща вече разбирах. Все още на четири крака, обърнах се бързо и успях да посрещна първия влязъл. Реброто на дланта ми се вряза в гърлото му, право под противогаза. Човекът изскимтя и падна като подкосен. Но след него нахълта още много народ в същите маски и бели престилки, с малки черни раници на гърба. Част от тях бяха без оръжие, а останалите размахваха импровизирани тояги. Всичко изглеждаше доста необичайно. Превъзхождащите сили на противника ме притиснаха до стената, но

все пак успях да изрита един, а от друг се отървах с удар в слънчевия сплит. После се опрях с гръб в стената, а те се нахвърлиха върху мен вкупом. Ударих един по тила, той падна... и се разтопи, преди да стигне пода.

Вече ставаше интересно... Броят на хората в стаята започна бързо да намалява, когато някои от тези, които събарях, изчезваха. Беше страотно и това можеше да изравни шансовете ни, ако сякаш направо от въздуха не изникваха все нови и нови хора. Опитах се да се промъкна към вратата, но този номер не мина. После получих удар с тояга по главата, който изби остатъците от съобразителността ми.

След това всичко започна да прилича на бой под вода. Повалих още няколко, но вече го правех без желание. Хванаха ме за ръцете и ме повлякоха вън от стаята. Подърпах се малко и яко ги ругах на половин дузина езици, но естествено без полза. Те ме измъкнаха от стаята към чакащия асансьор. Някой вдигна газовия си балон и колкото и да се опитвах да извърна глава, струя газ попадна право в лицето ми.

Не почувствах никакъв ефект, но пък се разбеснях още повече и започнах да ритам, да скърцам със зъби и да ругая с цяло гърло. Хората с маските нещо мърмореха — може би и те ругаеха, и това ме вбеси още повече. Когато стигнахме до местоназначението си, бях готов да убивам, което обикновено смятам за невъзможно, и щях да убивам, ако не бях здраво вързан за някакъв хитроумен електрически стол с електроди, прикрепени към китките и глезените ми.

— Поне после разкажете, кучета, че Джим ди Грийс е умрял като мъж! — извиках аз. Върху главата ми се спусна метален шлем и преди да покрие, лицето ми, успях да изкрещя: — По дяволите Специалния ви Корпус! По дяволите вашата...

Спусна се тъмнина и помислих, че съм доживял до разрушаване на съзнанието, а може би и електрически стол.

Но нищо не стана, шлемът отново се вдигна и един от похитителите ми отново изстреля в лицето ми струя газ. Почувствах как злобата ми започна да изчезва толкова бързо, колкото се появи. Малко се поучудих и видях, че освобождават ръцете и краката ми. В това време повечето от нападателите вече бяха свалили маските си и аз познах техниците и учените от Корпуса, които обикновено се въртяха в тази лаборатория.

— Кажете ми за какъв дявол е всичко това!

— Разрешете ми първо да завърша — каза един от присъстващите, беловлас мъж с криви зъби, подобни на стари пожълтели надгробни камъни. Той окачи на рамото ми една от раниците и извади от нея парче кабел. На края имаше малък диск, човекът докосна тила ми и кабелът залепна.

— Вие сте професор Койцу, нали?

— Да. — Зъбите се задвижиха нагоре-надолу като клавиши на пиано.

— Кажете, моля ви, уместно ли ще бъде да поискам обяснения?

— Разбира се. В дадените обстоятелства ще бъде естествено. Ужасно неприятно е, че трябваше да се отнесем толкова грубо с вас. Това беше единственият начин да ви изненадаме неподготвен. Да ви заловим неподготвен и сериозно да ви ядосаме. Ядосаният разум е нещо в себе си и може сам да се възпроизвежда. Ако се бяхме опитали да ви убеждаваме, да ви обясняваме кое как е, то щяхте да провалите всичко. Наложих се просто да ви нападнем. Пуснахме ви газ, предизвикващ ярост, а и ние се надишихме с него. Нямахме какво повече да се прави... дявол да го вземе, дойде ред на Магистъра! Това все по-силно се усеща даже тук! — Единият от белопрестилковците изведнъж затрепера, стана прозрачен и изчезна.

— С Инскин се случи същата история — казах аз.

— Разбира се, той е първи в списъка.

— Защо? — попитах аз, усмихнах се топло и реших, че това е може би най-идиотският разговор през живота ми.

— Те се борят срещу Корпуса. Започват първо с ръководителите.

— Кои те?

— Не знам.

Чух как заскърцаха зъбите ми, но успях да запазя спокойствие, поне външно.

— Бъдете така добър да ми обясните по-подробно или да намерите някого, който ще може да разкаже тази история по-добре от вас.

— Виновен съм. Моля за извинение.

Той избърса капчиците пот от челото си и с алчен език облиза сухите краища на зъбите си.

— Знаете ли, тази история започна много бързо. Екстремални мерки и така нататък. Някой някога някъде се опитва да промени

времето. Естествено е трябвало да изберат Специалния Корпус за първи обект, каквито и други планове да имат. Тъй като Корпусът ни е най-ефективната и широко разклонена наднационална и междупланетна организация по охрана на законността в историята на Галактиката, то естествено ние сме главното препятствие на пътя им. Рано или късно всеки всеобхватен план по промяна на историята трябва да се натъкне на противодействието на Специалния Корпус. Така че са решили да се разправят с нас колкото може по-рано. Ако успеят да отстранят Инскин и другите ръководители, вероятността за съществуването на Специалния Корпус силно ще намалее и ще ни издухат всичките, както току-що издухаха бедния Магистър.

Бързо премигах.

— Не можем ли да пийнем нещо? Трябва да промия мозъка си.

— Отлична идея. Дори и аз ще пийна.

Автоматът даде по негов избор някаква отвратителна зелена течност. Поръчах си голяма порция „Пот от Сириуска Пантера“ и я изпих на един дъх. Това чудовищно питие предизвиква такова потресаващо опиянение, че продажбата му е забранена на повечето от цивилизованите планети. Това чудо ми подежда добре. Свърших с чашата и от сложно преплетените възли на подсъзнанието ми възникна един спомен.

— Поправете ме, ако нещо не е така: струва ми се, че веднъж слушах ваша лекция за невъзможността на пътешествията във времето.

— Разбира се, темпоралните изследвания са моя специалност. Можете да смятате това за димна завеса. Овладяхме пътешествията във времето преди много години, но се страхувахме да ги използваме. Промяна на темпоралните линии и други нежелани ефекти. Именно това, което става сега.

Осъществихме обширна програма по търсене и изследване във времето. Ето защо, когато всичко започна, можахме да разберем какво именно става. Нападението беше толкова неочаквано, че няхахме време да предупредим когото и да било, макар че предупрежденията, честно казано, не помагат. Изпълнявахме дълга си. Нали само ние можехме да предприемем нещо. Първо оборудвахме около тази лаборатория фиксатор на времето, след това направихме портативни модели като този, който носите сега.

— А как работи? — попитах аз с голямо уважение, докосвайки металния диск на тила си.

— В него се пази копие от паметта ви, която се записва в мозъка ви всеки три милисекунди. По такъв начин апаратът ви напомня кой сте и поправя всички изменения на личността, които могат да се появят от изкривяването на темпоралните линии в миналото. Чисто защитен механизъм, но е всичко, което засега можем да направим.

С крайчеца на окото си забелязах как още един човек изчезна. Гласът на професора стана по-суров.

— Трябва да атакуваме, ако искаме да запазим Корпуса.

— Да атакуваме? Сега?

— Трябва да изпратим някой в миналото, за да намери силите, започнали темпоралната война, и да ги унищожи, докато не са се разправили с нас. Имаме необходимото оборудване.

— Смятайте ме за доброволец. Работата е точно за мен.

— Невъзможно е да се върнеш оттам. Това задание е без завръщане.

— Тогава се отказвам от последните си думи. И тук ми харесва.

Внезапно се свих целият от спомен, възстановен без съмнение само преди три милисекунди и пристъп на страх започна да раздвижва в кръвта ми всякакви интересни химикали.

— Анжела, Анжела, трябва да поговоря с нея!

— Тя не е единствена!

— За мен е единствена, професоре. Дръпнете се настрани или ще мина през вас.

Той отстъпи, намръщи се, мърморейки нещо и почуквайки зъбите си с края на ноктите си, а аз бързо набрах номера на видеофона. Екранът звънна два пъти и следващите няколко секунди, докато отговори, бяха за мен дълги години.

— Тук си! — въздъгнах аз.

— А къде да бъда?

По съвършеното ѝ лице премина сянка и тя пое въздух, сякаш искаше да улови миризмата на алкохол през екрана.

— Пак си пил, при това толкова рано.

— Само капка, и не ти звъня за това. Как си? Изглеждаш отлично, съвсем не прозрачно.

— Капка? Прилича повече на цяла бутилка — гласът ѝ стана леден и тя отново заприлича на предишната, неподправена Ейнджълин — най-ловката и безжалостна мошеничка в цялата галактика, каквато беше, докато лекарите на корпуса не изправиха в мозъка ѝ никакви извивки. — Затвори телефона, вземи хапче и звъни отново, щом изтрезнееш. — Тя посегна към копчето за изключване.

— Не-е! Аз съм абсолютно трезв и съжалявам за това. Тревога 3-А, първа степен. Веднага идвай тук и докарай близнаците.

— Разбира се — тя веднага скочи на крака, готова да бяга. — А ти къде си?

— Координатите на тази лаборатория, бързо! — извиках аз, обръщайки се към професор Койцу.

— Ниво 120, стая 30.

— Чу ли? — казах аз, обръщайки се към екрана.

Той беше празен!

— Анжела...

Изключих и отново набрах кода ѝ. Екранът се освети и се появи съобщение: „номерът не отговаря“. Тогава се затичах към вратата, някой ме улови за рамото, но го блъснах настрани, хванах вратата и я отворих.

Навън нямаше нищо. Само безформено, безцветно нещо, което, когато погледнах през него, правеше странни неща с мозъка ми. След това ме дръпнаха от вратата и я затвориха. Професор Койцу застана с гръб към вратата и задиша тежко. Лицето му беше изкривено от същите неясни усещания, които изпитвах и аз.

— Изчезнаха — каза той дрезгаво. — Коридорът, цялата станция, цялото здание. Остана само лабораторията, блокирана от фиксатора ни. Специалният Корпус не съществува повече, в цялата Галактика никой вече не си спомня за нас.

— Анжела, къде е тя, къде са всички?

— Дори не са се родили и никога не са съществували.

— Но аз я помня, помня всички.

— На това се държи всичко. Докато е жив поне един човек, който ни помни, помни Корпуса, имаме микроскопичен шанс в края на краищата да оцелеем. Някой трябва да спре темпоралната атака. Ако не заради Корпуса, то поне заради цивилизацията. Сега преписват историята. Но това не е завинаги, ако успеем да им противодействаме.

Пътешествие в миналото за цял живот, без връщане, хиляди години преди раждането на съвременниците ти, приятелите ти.
— Пригответе всичко. Тръгвам.

ГЛАВА 2

— Първо трябва да изясним къде ще отидете. И в кое време.

Професор Койцу, поклащайки се, кръстосваше лабораторията. Аз го следвах, като се чувствах почти толкова ужасно. Той замърмори нещо, накланяйки се над сгънатия на хармоника лист от компютърния листинг, който с шум излизаше от машината и се стелеше на пода.

— Всичко трябва да бъде точно, много точно — мърмореше той. — В последно време непрекъснато сондирахме миналото, проследявахме източника на тези смущения. И в края на краищата намерихме търсената планета. Сега следва да установим нужното време. Ако пристигнете прекалено късно, те ще са завършили работата си, а ако е прекалено рано, то ще умрете от старост, преди тези дяволи да се родят.

— Очарователна перспектива. А що за планета е това?

— Странно название, дори не е едно. Нарича се Пръст, или Земя, или нещо от този род. Предполага се, че е легендарната прародина на цялото човечество.

— Още една? Никога не съм чувал за нея.

— Напълно естествено. Тя е унищожена от ядрена война преди хилядолетия... Ето го! Ще трябва да отидете в миналото преди 32598 години и при такова разстояние няма да можем да обезпечим по-добра точност от плюс-минус три месеца.

— Вероятно няма и да забележа. А коя година ще бъде?

— Много години преди началото на сегашния календар. Предполагам, че според древните записи на тогавашните варвари ще бъде 1975 година от рождението на Христа.

— Не са чак толкова варвари, щом се развличат с времето.

— По всяка вероятност това изобщо не са те. Хората, които търсим, се базират в това време.

— Тогава как ще ги намеря?

— С помощта на това — един от асистентите ми подаде малка черна кутийка с циферблати, копчета и прозрачна издатина, в която

свободно плуваше игла. Същата тази игла трепереше цялата, като ловно куче, и постоянно сочеше с края си едно и също направление, както и да въртях кутийката.

— Това е детектор на темпорална енергия — каза Койцу. — Портативен, по-малко чувствителен вариант на големите ни апарати. Сега стрелката сочи нашата темпорална спирала. Когато пристигнете на същата тази планета Пръст, използвайте напрежението на полето. То ще ви помогне да оцените разстоянието до източника на енергия.

Погледнах кутийката и почувствах, че в главата ми се роди идея.

— Щом мога да взема това, то вероятно ще мога да отнеса със себе си и друго оборудване?

— Да. Само че малко по размер, което може да се закрепим на тялото. Работата е там, че темпоралното поле създава статичен заряд, подобен на статично електричество.

— Тогава ще взема цялото оръжие, което има в лабораторията.

— Имаме съвсем малко. Само най-миниатюрни образци.

— Е какво пък, ще взема собственото си оръжие. Работят ли тук оръжейни техници?

Той се огледа наоколо, помисли и каза:

— Старият Ярл е работил в отдела за въоръженията, но нямаме време да направим нещо ново.

— Нямах това предвид. Доведете го тук.

Старият Ярл се беше подмладил съвсем скоро и затова приличаше на преситен деветнайсетгодишен юноша, само погледът му, когато се приближи, беше старчески, подозрителен.

— Необходим ми е този сандък — казах аз, посочвайки устройството зад гърба му. Той заскимтя като прищпорено пони и отскочи назад, притискайки сандъчето до себе си.

— Той е мой! Мой, ви казвам. Няма да го получите. Нечестно е дори да молите за това. Та нали без него просто ще изчезна.

В очите му се появиха сълзи на старчески страх.

— Не се занасяй, Ярл! Изобщо не искам да се разтвориш във въздуха. Необходим ми е дубликат от устройството ти. Хайде, заеми се бързо с това.

Той се забърза, мърморейки нещо под нос, а нас ни наобиколиха техниците.

— Не разбирам — каза Койцу.

— Много просто. Ако преследвам голяма организация, ще ми е необходимо мощно оръжие. Ако се наложи, ще вградя в мозъка си стария Ярл, за да ми направи това, което ми е необходимо.

— Но нали той ще се трансформира във вас и ще получи контрол над тялото ви. Никога преди не сме пробвали.

— А сега ще го направим. Тежките времена изискват отчаяни мерки. А това ни довежда до друг въпрос. Казвате, че това ще бъде пътешествие във времето без завръщане?

— Да. Темпоралната спирала ще ви захвърли в миналото, а там, за да ви върне обратно, вече няма да я има.

— Но ако все пак може да се построи там, ще мога ли да се върна?

— Теоретично... Но това никога не е експериментирано. По-голямата част от оборудването и материалите не могат да бъдат намерени у примитивните туземци.

— А ако намеря материалите, темпоралната спирала може ли да бъде построена? Кой според вас може да я конструира.

— Само аз, аз я планирах и строих.

— Великолепно, тогава ми е необходимо и вашето устройство за паметта... кажете на момчетата да напишат на кутийките имената, за да не включат другия специалист.

Към професора се затичаха техници.

— Фиксаторът на времето губи мощност! — закрещя един от тях с глас, изпълнен с ужас. — Когато се изключи, ще умрем, ще изчезнем без следа! Само това не... — извика той и падна, защото някой от обкръжаващите насочи в лицето струя парализиращ газ.

— По-бързо! — викна Койцу. — Водете ди Грийс към темпоралната спирала! Подгответе го!

Техниците ме хванаха и помъкнаха към съседната стая, давайки си един на друг съответните инструкции. Едва не ме изпуснаха, когато двама от тях изчезнаха едновременно. В повечето гласове се чуваха истерични нотки. И нищо чудно — настъпваше краят на света. По-отдалечените стени вече ставаха смътни и мъгляви. От паника ме спасяваха само тренировките и опита. В края на краищата трябваше да ги отблъсна от аварийния космически скафандър, в който се опитвах да ме напъхат, и сам да се облека. От цялата компания спокоен оставаше само професор Койцу.

— Сложете шлема. Но дръжте забралото вдигнато до последната минута. Отлично. Ето спомените, мисля, че джобът на коляното е най-доброто място за тях. Гравитаторът е зад гърба ви. Предполагам, че можете да го използвате. Оръжието на гърдите. Ето ви темпоралния детектор...

И така нататък и тям подобни, докато едва се задържах под тежестта си. Не се оплаквах. Ако не взема всичко сега, после няма да има. Слагай още!

— Транслингватора! — завиках аз. — Иначе как ще общувам с туземците?

— Нямаме — каза Койцу, пъхайки под мишницата ми връзка контейнери, — но имаме мнеммограф...

— Получавам главоболие от него.

— ...така че можете да научите местния език. Ето в този джоб.

— Какво да правя, нали все още не сте ми обяснили? Къде ще се окажа там?

— На голяма височина, по-точно в стратосферата. Там има по-малко шансове да се сблъскате с нещо материално. Именно там ще ви оставим. След това всичко ще зависи от вас.

— Съседната лаборатория се детемпорализира! — закрещя някой и почти в същия миг се разтвори.

— Към темпоралната спирала! — дрезгаво извика Койцу и те ме повлякоха през вратата. Влачеха ме все по-бавно и по-бавно, тъй като учените и техниците постепенно изчезваха като спукани балони. Накрая останаха само четирима, и аз, тежко натоварен, позорно клатейки се, се повлякох напред сам.

— Ето темпоралната спирала — задъхвайки се, каза Койцу. — Това е стълб, колона от чиста енергия, която е завита в спирала и се поддържа в напрежение.

Тя беше зелена на цвят и блещукаше, почти запълвайки стаята: ивица искряща светлина в кръг, дебела колкото ръката ми. Тя ми напомняше нещо.

— Прилича на огромна навита пружина.

— Да, възможно е. Но предпочитам да я наричаме темпорална спирала. Навита е... поставена е под напрежение. Силите са внимателно изчислени. Ще ви поставим на външния ѝ край и ще освободим затвора. Когато ви захвърли в миналото, спиралата ще

рикошира в бъдещето, където енергията постепенно ще се разсее. Сега е време да тръгвате.

Вече останахме само трима.

— Помнете ме! — извика дребен, набит, чернокос техник. — Помнете Чарли Нейт! Докато ме помните, аз никога...

Останахме само двамата с Койцу, стените изчезнаха, въздухът потъмняваше.

— Това е краят! Докоснете спиралата — викаше той. Нима гласът му отслабва?

Спънах се и, падайки, се протегнах към искрящият край на спиралата, разпервайки пръсти. Докоснах го и нищо не почувствах. Веднага ме обви зеленото сияние, през което се виждаше много лошо. Професорът стоеше на пулта, превключваше нещо, накрая се протегна към големия лост.

Дръпна го надолу.

ГЛАВА 3

Всичко спря.

Професор Койцу замря зад пулта с ръка, застинала до дръпнатия лост. Погледът ми беше устремен право напред и видях професора само защото стоях с лице към него. Застинаха не само очите ми — от ужас сърцето ми слезе в петите, а мозъкът ми заби в стените на костното си помещение, когато разбрах, че престанах и да дишам. Доколкото знам, сърцето ми също спря. Нещо не е наред, бях сигурен в това. Нали темпоралната спирала все още беше здраво навита. Паникьосах се още повече, когато Койцу стана прозрачен, а стените зад него — димни. Нима ще настане и моят ред? Как да...

Примитивна част от мозъка ми, наследена от маймуните, беснееше, виеше и се въртеше като пумпал. И в същото време чувствах студена решимост и любопитство. Нали не всеки има привилегията да види как изчезва света, докато висиш в спираловидно силово поле, което може да те захвърли в миналото. Наистина с удоволствие бих отстъпил тази привилегия на всеки доброволец. Жалко, че никой не пожела. Ето ме и мен, стърчах там, застинал като статуя, с облепени очи, а лабораторията около мен постепенно изчезваше и ме остави да плувам в междузвездното пространство. Явно дори астероидът, на който беше построена Базата на Специалния Корпус, повече не съществуваше в реалността на тази нова Вселена. Нещо започна да ме подтиква по абсолютно немислим начин и да ме носи в направление, за чието съществуване дори не подозирах преди. Темпоралната спирала започна да се разгъва. Възможно е наистина тя да се е развивала от самото начало, но измененията на времето го скриваха. Струваше ми се, че някои звезди започнаха да се движат все по-бързо и по-бързо, докато не се превърнаха в малки размазани щрихи. Страхотно зрелище. Опитах се да затворя очи, но параличът още не бе преминал. Покрай мен премина звезда, толкова близо, че можех да видя диска ѝ, след това отмина и остави на ретината ми ярки, постепенно изчезващи ивици. Всичко наоколо се ускоряваше заедно с

времето и в края на краищата космосът се сля в сива мъгла: дори звездните измествания станаха прекалено бързи, за да можех да ги проследявам. Или тази мъгла притежаваше хипнотични свойства, или ми действаше движението във времето, но така или иначе мислите ми абсолютно се объркаха и изпаднах в полубезсъзнание, нещо между сън и припадък. Това продължи много дълго, а може би и не — не знам точно. Можеше да бъде секунда, а можеше да бъде и вечност. Все пак сигурно оставаше парченце от мозъка ми, което осъзнаваше страшно дългото течение на всичките тези години. И ако е така, нямам ни най-малко желание да мисля за това. Винаги ми е харесвало да живея и аз, стоманеният плъх в бетонните коридори на обществото, винаги съм разчитал само на силите си при самосъхранение. В света значително повече пътища водят към провал, отколкото към успех, към полудяване, отколкото към здраве. Цялата ми енергия винаги отиваше за търсене на верния път. Затова оживях и запазих способността си някак да съобразявам дори в този безумен рейд през времето — оцелях и зачаках да видя какво ще стане по-нататък. След неизмерим промеждутък от време нещо се случи.

Бях стигнал до мястото. Краят на пътешествието беше още по-драматично от началото, защото всичко стана моментално.

Отново можех да се движа. Отново можех да виждам — светлината ме заслепи и се върнаха всичките ми усещания, от които бях лишен толкова дълго.

При това падах. В отговор на това отдавна парализираният ми стомах реши да се разбунтува, а потоците адреналин и други подобни вещества, с които мозъкът се опитваше да натъпче кръвта ми вече 32598 години — плюс-минус три месеца, — се устремиха напред, сърцето заби радостно и ритмично. Падайки, се обърнах. Слънцето се скри и видях черното небе, а далеч долу — пухкави бели облаци. Нима това е тя? Пръст — тайнствената прародина на човечеството? Каквото и да беше, но определено ми достави удоволствие да се намирам където и да е и когато и да е, само наоколо всичко да е устойчиво и да не изчезваше изведнъж. Цялото ми снаряжение изглежда си беше на място и докосвайки регулатора на китката си, усетих тягата на заработилия гравитатор. Отлично. Изключих го отново и започнах да падам, докато не почувствах, че скафандърът навлезе в горните слоеве на атмосферата. Стигнах облаци и попаднах в мокрите им обятия,

движейки се с краката напред. Вече се спусках меко като падащ лист. Падах сляпо и непрекъснато изтривах запотеното забрало на шлема, намалих скоростта още повече. Измъквайки се от облаците, превключих управлението на „реене“ и бавно огледах новия свят — възможната родина на човешката раса и вече вероятно моята нова родина.

Право над мен, като мек и влажен поток, висяха облаци, долу, на три километра от мен се разстилаха гори и поля, изкривени от запотеното забрало на шлема. Така или иначе, но рано или късно трябваше да опитам тукашната атмосфера, затова с надежда, че далечните ми прадеди не са дишали метан, решително вдигнах забралото и бързо поех въздух.

Не е лошо. Въздухът бе студен и малко разреден на такава височина, но свеж и приятен. И най-важното — не ме уби. Вдигнах докрай забралото, поех дълбоко дъх и погледнах надолу. От тази височина се откриваше прекрасна гледка. Вълнисти зелени хълмове, покрити с някакви дървета, сини езера, прави пътища през долините, на хоризонта — нещо като град, изпускащ мръсни облаци смог. Трябва да се държа колкото може по-далеч: първо трябва да се оправя, да се огледам...

Накрая до съзнанието ми достигна звук, подобен на бръмчене на насекомо. Но на такава височина не можеше да има насекоми. Щях да помисля за това и по-рано, ако вниманието ми не бе приковано към пейзажа долу. Точно в този момент бръмченето прерасна в рев, обърнах се и погледнах през рамо. Долната ми челюст увисна. Зад прозрачните стъкла на кълбовидна летателна машина, поддържана във въздуха от допотопен въздушен винт, седеше човек, на чието лице беше изписано същото изумление, както и на моето. Прехвърлих контролера на китката си на „нагоре“ и се плъзнах назад, под защитата на облаците. Неудачно начало. Пилотът успя добре да ме разгледа, макар да оставаше шанс просто да не е повярвал на очите си. Но той повярва. В този век средствата за връзка вероятно са били развити отлично, както и боеготовността на армията или страхът, защото не минаха и няколко минути, когато чух долу грохота на мощни реактивни машини. Те покръжиха малко, гърмейки и виейки, а една даже мина през облака. Успях да видя сребрилата стреловидна фигура, след това тя отлетя, оставяйки след себе си кипящи облаци.

Време бе да изчезвам. Хоризонталното управление на гравитатора не е много съвършено, но все пак тръгнах в обратна посока през облаците, за да се махна колкото може по-далеч от тези апарати. Не ги чувах повече и изчаках известно време, преди да рискувам да се спусна малко по-ниско от границата на облаците. Във всички направления — нищо... Затворих забралото и изключих гравитатора.

Свободното падане не можеше да отнеме много време, но изглеждаше дяволски дълго. Посетиха ме неприятни видения на щракащи детектори, бръмчащи, смилаци информацията компютри, движещи се на металически палци цеви и с рев носещи се към мен военни машини. Докато падах, се обръщах и си отварях очите на всички страни в търсене на блестящ метал.

Нищо такова нямаше. Наоколо лениво прелитаха само някакви големи бели птици. Когато преминах покрай тях, те се обърнаха и рязко закрепяха. Виждайки долу синьото огледало на езеро, насочих гравитатора към него. Ако имаше преследване, ще мога да се гмурна под водата и да се скрия от полезрението на детекторите им. Вече под нивото на обкръжаващите ме хълмове и виждайки, че водата се приближава направо отвратително бързо, дръпнах лоста. В тялото ми дълбоко се впиха каишите на скафандъра, претръпнах целият и застенах. Гравитаторът зад гърба ми се загря опасно и аз се изпотих, наистина, по съвсем друга причина. Водата вече беше много близо, а при такава скорост тя можеше да се окаже твърда като стомана.

Когато накрая спрях, краката ми бяха вече във водата. В края на краищата не бе лошо приземяване. Когато се вдигнах малко над повърхността на водата, преследване все още нямаше. Бавно се насочих към сивите скали, които се спускаха отвесно към езерото на другия бряг. Когато отново отворих шлема, въздухът беше хубав. Всичко наоколо бе тихо. Нито гласове, нито грохот на коли, никакви признаци на човешки живот. Прелитайки по-близо до брега, чух шума на вятъра в листата, но само това. Прекрасно, точно такава местенце ми е нужно на първо време. Сивите скали се оказаха монолитна каменна стена, висока и недостъпна. Плъзнах се покрай повърхността ѝ, докато не намерих корниз, достатъчно широк, за да седна на него. Чудесно бе да седиш.

— Отдавна не ми се е случвало да сядам — казах аз на глас, радвайки се на звуците, излизащи от гласните ми струни. „Да —

напомни ми подсъзнанието, — приблизително 33 хиляди години.“

Отново се натъжих — прииска ми се да пийна. Но именно този важен продукт забравих да взема със себе си. Грешка, която трябваше да поправа на първо място. При изключено захранване скафандърът започна да се нагрива на слънцето и го свалих, разполагайки цялото снаряжение по скалата, по-далеч от края.

А сега какво? Чух трещене в джоба си и извадих от него шепа скъпи, но уви, счупени пури. Трагедия! По някакво чудо една се оказа цяла. Тогава отхапах крайчето, запалих и дълбоко поех дима. Просто чудо! Попуших малко, размахвайки крака над пропастта, и самообладанието ми достигна обичайното, свършено несъкрушимо ниво. В езерото подскочи риба, някакви малки птички пееха по дърветата. Започнах да обмислям следващия етап. Необходимо ми бе скривалище, но колкото повече го търся, толкова по-големи са шансовете да бъде открит. Защо да не остана тук?

Сред различните боклуци, с които ме накичиха в последната минута, имаше лабораторен инструмент, наречен „масер“. В този момент започнах бързо да възразявам, но ми го окачиха на кръста, без да ме питат. Сега го разгледах. Ръкохватката преминаваше в масивен корпус, който отново изтъняваше в тънък игловиден накрайник. На върха му се създаваше поле, притежаващо любопитното свойство да концентрира повечето форми на материя чрез засилване на междумолекулните връзки, запазвайки масата непроменена. Някои предмети в зависимост от материала можеха да бъдат намалени до половината на нормалната си големина.

На противоположния край корнизът се стесняваше, докато не изчезваше съвсем. Рискувах да мина по него донякъде. Изтягайки се, притиснах острието към повърхността на камъка и натиснах копчето. Раздаде се рязко щракане и плоча камък, колкото дланта ми, се откъсна от повърхността на скалата и се плъзна на корниза. В ръката ми изглеждаше повече като олово, отколкото като камък по тежест. Хвърлих я в езерото, включих инструмента и се захванах за работа.

Трябваше само да свикна и работата тръгна по-бързо. Научих се да създавам почти сферично поле, което веднага отделяше от скалата стиснат камък с размери, колкото главата ми. След като се опитах да свия и да претърколя през края чифт от тези гири и едва не излетях

след тях, започнах да подрязвам скалата под ъгъл и след това да я режа над получилия се наклон.

Кълбата се откъсваха, търкаляха се надолу по склона и падаха от корнизата по къса дъга, вдигайки шумни пръски в езерото. Всеки път спирах, за да се послушам и огледам. Наоколо си оставаше тихо и спокойно. Нямаше никой. Слънцето се спусна близо до хоризонта, когато накрая приключих с издълбаването в скалата на уютна малка пещера. Точно стигаше да се вместя в нея с цялото си оборудване. С удоволствие се пъхнах в тази дупка, предварително спускайки се към езерото за вода. Концентратите бяха безвкусни, но хранителни, така че стомахът ми беше почти удовлетворен от тази гощавка. Когато се появили първите звезди, започнах да планирам следващата крачка към покоряването на тази Пръст, или както е там, Земя.

Пътешествието ми явно е било значително по-уморително, отколкото си мислех, защото това, което видях, след като отворих очи, беше черно небе и огромна оранжева пълна луна, висяща над планините. Задникът ми се бе вледенил от контакта със студената скала. Целият бях вцепенен от неудобната, свита поза, в която бях заспал.

— Напред, могъщи съзидателю на историята — казах аз и застенах, когато разпъвах мускулите си и ставите ми заскърцаха. — Излизай и се захващай за работа.

Именно това трябваше и да направя. Под лежащ камък вода не тече. Докато стърча в тази дупка, всичко, което мога да измисля, може да се окаже безполезно. Поради отсъствието на изходни данни засега дори не знам на точната планета и епоха ли съм попаднал, изобщо нищо не знам. Трябваше да изляза и да се заема с нещо. Макар да имаше още нещо, което трябва незабавно да се направи — което трябваше да направя веднага след пристигането ми. Проклинайки собствената си глупост, се порових в купчината вещи, които бях донесъл, и измъкнах черната кутийка — детектора на темпорална енергия. Осветих го с малко фенерче: сърцето ми отиде в петите, когато видях, че иглата бе свободна — времето не беше свито никъде на тази планета.

— Ей, глупако — казах аз високо, зарадван от звука на гласа си, който обичах най-много от всичко на света. — Машината ще работи много по-добре, ако включиш захранването.

Какъв пропуск. Въздъгнах дълбоко и натиснах копчето.

Отново нищо. Иглата си висеше все така безпомощно и от тази гледка надеждите ми започнаха да се топят. Макар да оставах добри шансове темпоралните бандити да са някъде тук и просто за малко да са изключили апаратите си. Да се надяваме.

Сега на работа. Закрепих на себе си няколко нужни апарата и свалих гравитатора от скафандъра. Батериите му бяха пълни до половината все още. Това стигаше да се добера многократно до върха на скалата и да се спусна обратно. Сложих ремъка на рамото си, прекрачих през корнизата и докоснах регулатора, превръщайки падането в полегата дъга, насочена към най-близкия път, който бях забелязал при спускането си. Прелитайки ниско над дърветата, постоянно отбелязвах ориентири и направление. Огромният, обсипан с блещукащи циферблати часовник, който винаги носях на лявата ръка, можеше да прави много повече неща, отколкото само да показва времето. Докосване до дясната стрелка осветяваше стрелката на радио-компаса, показващ посоката към новия ми дом. Продължавах да се плъзгам мълчаливо.

Накрая лунната светлина се отрази на гладката повърхност, разсичаща гората, и аз меко се спуснах на земята сред дърветата. През клоните се промъкваше достатъчно светлина, така че когато тръгнах към пътя, преодолявайки последните няколко метра с най-голямо внимание, фенер не ми потрябва. Пътят беше пуст и в двете посоки, нощта мълчеше. Наведох се и огледах повърхността. Тя беше направена от цяла плоча, някакво бяло твърдо вещество, нито метал, нито пластмаса. Изглеждаше, сякаш в него са впръскани мънички песъчинки. Нищо интересно. Придържах се близо до канавката, обърнах се към града, който забелязах преди, и тръгнах пеша. Така е много по-бавно, но пък се пести енергия за гравитатора.

Това, което се случи после, можеше да се обясни само с безгрижността, смесена с умората и непознаването ми на тази планета. Мислите ми блуждаеха: Анжела и децата, приятелите ми от Корпуса. Всички те съществуваха сега само в паметта ми и бяха реални не повече от спомените ми за персонажите на някакъв роман. Угнетяващи мисли, а аз вместо веднага да ги отстраня, продължавах да се занимавам с тях. Затова внезапно раздалият се рев на мотор ме завари неподготвен. В този момент бях на завоя на пътя, разсичащ вероятно

малък хълм, така че от двете му страни се извисяваха стръмни склонове. Трябваше по-рано да предвидя възможността да попадна в капан в този процеп и да помисля за начин да го избегна. Сега, докато размишлявах дали да се изкача по склона, да включа гравитатора или да направя нещо друго, отпред иззад завоя блесна силна светлина и ревят стана по-силен. В края на краищата скочих в крайпътната канавка, легнах, скрих лице с длани и се опитах да изглеждам колкото може по-незабележим. Дрехите ми бяха в обикновен тъмносив цвят и напълно можеха да се слоят със земята.

А след това ме заглуши силен рев, заля ме ярка светлина — всичко това мина съвсем до мен. Седнах веднага и погледнах след четирите странни машини, които току-що преминаха. Детайли не се виждаха, защото различих само силуетите им на фона на собствените им фарове. Те ми се сториха много тесни, подобни на мотоциклети, всеки от които имаше отзад червена светлинка. Звукът започна да затихва и изведнъж се смеси с пронизителен писък и хилене, подобни на крясъци на животни. Те спряха, вероятно са ме видели. Отекваха щракаци, лаещи звуци, фаровете направиха пълен кръг и се насочиха към мен.

ГЛАВА 4

Когато не знаеш какво да правиш, изчакай, противникът може да сгреша пръв — ето любимият ми девиз. Можех да се опитам да се измъкна, да се изкача по склона или да излетя, но тези хора, които и да бяха те, можеха да имат оръжие. От мен би се получила прекрасна мишена. При това, дори да избягам, все едно бих привлякъл внимание към тази местност. По-добре първо да видя какво представляват всъщност. Обръщайки се с гръб, за да не ме заслепяват фаровете им, търпеливо чаках машините да се приближат и спрат, образувайки около мен полукръг от ревящи мотори и заслепяващи фарове. Прислушвах се към странните звуци, с помощта на които си говореха, но не разбрах нито дума. Всичко беше поради това, че от тяхна гледна точка бях облечен много странно. Те сигурно се бяха договорили нещо, защото моторът на единия от невидимите екипажи замлъкна и шофьорът му излезе напред, на светлината.

Огледахме се взаимно с голям интерес. Той беше малко по-нисък от мен, но изглеждаше по-висок заради подобния на кошница метален шлем. Този шлем, накичен с лепенки и увенчан с висок остър накрайник, беше много непривлекателен, както и останалите му дрехи. Целите бяха направени от черна кожа с множество блестящи копчета и катарамии. Като връх на вулгарността носеше на гърдите си стилизиран череп с кръстосани кости, целият запълнен с някакви фалшиви камъчета.

—? — каза той с доста оскърбителен тон, като едновременно с това силно издаде напред челюстта си.

Усмихнах се, създавайки образа на мило, добродушно момче, и дружелюбно отговорих:

— Мъртъв ще изглеждаш още по-отвратително, отколкото като жив, така че не говори повече с мен с такъв тон.

Той ме погледна озадачено и отново започна неразбираем за мен разговор. Към първия шофьор се присъедини още един, също толкова странно облечен. Той възбудено ми показва юмрука си. Погледите на

всички се насочиха към ръчния ми хронометър, при това издаваха пронизителни любопитни викове, които се превърнаха в злобни, когато скрих ръката си зад гърба.

—! — каза първият тип, излизайки напред с протегнатата ръка. Раздаде се рязко щракане и в другия му юмрук се появи бляскаво острие.

Е, какво пък, този език го разбирам. Едва не се усмихнах. Лоши хора, освен ако законът в тези земи не препоръчваше да се носи оръжие и да се ограбва първия срещнат. Е, какво пък, знаейки правилата, можех да играя по тях.

—? — възкликнах аз, като отстъпвах и вдигах отчаяно ръце.

—! — закрещя този селянин, скачайки срещу мен.

— Е, как е „.....“, а? — попитах аз, като ритнах с крак китката му. Ножът полетя в тъмнината и той нададе вик на болка, постепенно преминаващ в бълбукане, когато с пръст го ударих в гърлото.

През това време те вероятно са ме зяпали, затова пуснах от джоба на ръкава в дланта си светлинна бомба и я хвърлих пред себе си на земята, затваряйки непосредствено преди това очи. Със спуснати клепачи почувствах изгарящата ярка светлина и когато отново ги отворих, все още виждах светлинни зайчета. Беше много по-приятно от това, което изпитваха нападащите. Временна слепота, само ако стоновете и жалбите им не означаваха нещо друго. Никой не се опита да ме спре, когато се приближих и с върха на обувката си опипах всеки по най-интересните места. Те виеха от болка и тичаха в кръг, докато двама от тях случайно не се сблъскаха и не започнаха яростно да се налагат. Докато се развличаха така, огледах превозните им средства. Странни играчки — само две колела и никакъв намек за жироскоп за стабилизиране на движението. Всяко имаше една-единствена седалка, на която при каране шофьорът седаше. Изглеждаха не съвсем безопасни и съвсем не бих искал да ги управлявам.

Но какво да правя с тези типове? Никога не ми е доставяло удоволствие да убивам хора, така че бе трудно да ги накарам да мълчат по такъв начин. Ако са престъпници — а те приличаха на такива, — тогава вероятно нямаше да доложат на властите за тази история. Престъпници! От тях ще науча всичко, което ми е необходимо! Един напълно ми стига, по-добре да взема този, първия — с него мога и да

не се церемоня. Той вече стенеше, идвайки на себе си, но глътка приспивателен газ отново го изключи. Този хулиган имаше на талията си широк, украсен с метал колан, който ми се стори достатъчно здрав. Прикрепих края на колана към един от поясните ми ремъци и дружески хванах стопанина му под ръка. След това докоснах ръчката за управление на гравитатора.

Вдигнахме се беззвучно и плавно, оставяйки долу малката шумна компания и се устремихме към езерното ми убежище. Изчезването на приятеля им ще изглежда доста тайнствено и дори ако съобщят за него на властите, все едно до нищо нямаше да се стигне.

Възнамерявах да се спотая за няколко дена с моя засега дремещ компаньон и да науча тукашния език. Лексиконът му, разбира се, ще бъде долнопробен, но това е поправимо. Скоро приветливо ни се усмихна входът на моята пещера, вмъкнах се в нея и грубо хвърлих безчувствения си товар право на каменния под.

Докато идваше на себе си, вече бях разположил нужното оборудване и бях приготвил всичко. Мълчаливо, пушейки с удоволствие извадената от джобния контейнер пура, наблюдавах как той мъчително идваше на себе си. Дълго облизва устните си, след това отвори очи и накрая седна, стенойки и хващайки се за главата: моят газ имаше много неприятни постефекти. Но споменът за насочения към мен нож ме направи равнодушен към страданията му. Оглеждайки се объркано, той се втренчи в мен и снаряжението ми, като с надежда търсеше изход от пещерата. Сякаш случайно подгъна под себе си крака. За да може в следващия миг неочаквано да скочи към изхода и да се блъсне в камъка, опъвайки въжетото, държащо го за глезена.

— Време е да свършваме с игрите и да се заемем с работа — меко казах аз, сядайки с гръб към стената и закрепвайки на китката му уреда си. Докато спеше, направих тази играчка — много примитивна, но пък действаща. В нея имаше датчици за кръвното налягане и съпротивления на кожата с индикатори на панела за управление, който държах в ръка. Най-проста разновидност на детектора за лъжа. Освен това в нея имаше още една верига. В обикновени условия никога не бих я изпробвал върху човек — такива методи използват само при обучаването на опитни животни — но по отношение на този тип може да се направи изключение. Играехме по неговите правила, а тази играчка можеше да спести сума време. Когато той започна, както бях

абсолютно сигурен, грубо да ругае и да се опитва да махне от ръката си кутийката ми, натиснах специално копче. Удари го ток, той зави и се затресе. Не че го болеше много, всичко бях изпитал на себе си и установих такова ниво, което предизвиква болка, която е търпима, макар и с мъка.

— А сега да започваме — казах аз. — Само ми позволи и аз да се приготвя.

Мълчаливо, с широко отворени очи, той гледаше как закрепвам на веждите си металните пластинки на мнемографа и го включвам.

— Ключовата дума ще бъде — погледнах пленника си — „противен“. Сега започваме.

До мен лежеше купчина разни прости предмети, избрах един и го сложих пред очите му. Когато се огледах, високо казах „камък“ и замълчах. Той също мълчеше и след известно време отново натиснах обучаващото копче. Подскочи от внезапната болка, оглеждайки се безумно.

— Камък — повторих аз тихо и търпеливо.

Необходимо му беше известно време, за да възприеме идеята, но в края на краищата разбра. За ругатня или всякакви неотнасящи се към работата изрази следваше токов удар и двоен удар — за „опит за лъжа“: детекторът винаги ми съобщаваше за това. Този живот бързо му омръзна и той предпочете веднага да ми дава нужната дума. Много бързо изчерпахме запаса от предмети и превключихме на рисунки и движения.

Приемах на доверие неговите „не знам“, ако не се повтаряха много често, и речникът ми постепенно растеше. Под действието на микроимпулсите на мнемографа новите думи се вместиха в мозъка ми, но уви, не безболезнено. Когато главата ми започна направо да се цепи от болка, взех хапче и пристъпих към играта на думи: на наше разположение вече имаше достатъчно речников запас, за да преминем към втората част на обучението — усвояването на граматиката. „Как се казваш“ — помислих аз и добавих кодовата дума „противен“.

— Как... ти е името? — казах аз на глас. Наистина отвратителен език.

— Слешър.

— Моето... име... е Джим.

— Пусни ме, нищо не съм ти направил.

— Първо ще учим... после ще си ходим. Сега кажи, коя година сме?

— Какво, коя година ли?

— Коя година сме сега, глупако?

Повтарях този въпрос по всякакъв начин, докато значението му не се изясни накрая в тиквата му, рядко тъпа. Дори се изпотих.

— А-а, годината. 1975. 19 юли 1975 година.

Право в целта! През всички тези столетия и хилядолетия темпоралната спирала ме бе запратила с феноменална точност в необходимото време. Мислено благодарих на професор Койцу и другите изчезнали учени. Тъй като сега живееха само в моята памет, това като че ли беше единственият начин да им изразя признателността си. Много зарадван, продължих занятията си с езика.

Мнемографът схващаше, подреждаше и пъхаше дълбоко в измъчения ми мозък всичко, произнесено от него. Сподавяйки стоновете, взех още едно хапче. Към изгрев слънце почувствах, че знам езика достатъчно, за да се усъвършенствам сам и изключих апарата. Събеседникът ми заспа прав и, падайки, удари главата си в камъка, но дори не се събуди. Оставих го да спи и магнах от двама ни електронната апаратура. След нощното бдение и аз се бях уморил, но с това се справи хапче стимулатор. Коремът ми къркореше от глад и седнах да хапна. Слешър скоро се събуди и също получи своя пай. Наистина той изяде храната си само след като отхапах от нея парче и го глътнах. Ръмжах удовлетворено, той повтаряше. Оглеждайки известно време мен и снаряжението ми, заяви:

— Знам кой си.

— Кажи.

— Ти си от Марс.

— Какво е това Марс?

— Такава планета.

— Да-а. Приблизително си прав. Но това не е важно. Ще направиш това, което ти кажа, ще ми помогнеш ли да взема някои неща?

— Вече ти казах, че не съм от тия. Ако ме хванат, век няма да мога да се измъкна.

— Не трепери. Дръж се за мен и няма с пръст да те докоснат. Ще се къпеш в зелени. Между другото, имаш ли от тези зелени? Искам да

видя на какво приличат.

— Не! — каза той и посегна към издатината, образувана от парче плат на долния край на дрехата. През това време вече забелязвах примитивната лъжа на този тип без помощта на детектора.

Успокоявайки младежа с приспивателен газ, измъкнах от дрехата му нещо подобно на кожен плик, пълен с шумящи хартийки. Това вероятно бяха именно тези зелени, от които той нямаше. На вид са направо смешни! Най-обикновена копирна машина можеше да издаде техни дубликати с чували, само ако нямаха никакви скрити признаци. Проверих ги с най-чувствителните уреди и не намерих нито следа от каквито и да било химични, физични или радиоактивни белези. Изумително! Хартията изглежда съдържаше нещо от рода на къси влакна от друг материал, но дубликаторът ще напечата на повърхността им изображение, което напълно ще пасне. Ако имах дубликатор. А може би имам? Нали в края на краищата те закачаха по мен всичко, което им попадеше под ръка. Разрових купчината и там наистина се намери малък настолен модел на апарата. Беше зареден с кюлче изключително плътен материал, който по някакъв начин се разширява в машината, като се превръща в листове бяла гладка пластмаса: върху тях се правеха копията. След множество регулировки успях така да намаля качеството на пластмасата, че стана толкова мека и груба като „зелените“. Сега трябваше само да докосна копиращото копче и машината започна да вади „зелени“, абсолютно същите като оригинала. Най-едрата хартийка на Слешър беше десетарка. От нея и направих няколко копия. Разбира се, номерът на всички бе един и същ, но опитът ми показваше, че хората никога не разглеждат получените пари.

Дойде време да пристъпя към следващия етап от внедряването си в обществото на примитивната планета Земя. Изясних си, че названието Пръст съвсем не е точно и има съвсем друго значение. Надянах снаряжението, което можеше да ми потрябва, и оставих всичко останало в пещерата заедно със скафандъра. Когато ми потрябва, всичко ще си бъде на място. Слешър мърмореше и похъркваше, докато летях с него обратно над езерото и по-нататък ниско над дърветата към пътя. Сега, през деня, по него имаше по голямо движение. Чувах рева на колите и после отново се спуснах в гората. Преди да го събудя, закопах гравитатора заедно с

радиокомпаса, който при нужда щеше да помогне да се намери това място.

— К'во става? — изговори Слешър, като седна веднага щом антидотът подейства. Той неразбиращо огледа гората.

— Вдигай гълъбите — казах аз. — Време е да се махаме оттук.

Той се заклати след мен, все още полуспящ, докато не размахам под носа му пачка пари — веднага се събуди.

— Как са според теб тези зелени?

— Отлично, но нали изобщо нямаше от тях?

— Имам всичко достатъчно, но пари нямах. И си ги направих. Как са те — о'кей, нали?

— О'кей, никога не съм виждал по-добри — огледа хартийките с опитен поглед на професионалист. — Единственото нещо е, че номерът им е един и същ. А иначе са супер.

Върна ми ги много неохотно. Човек без въображение и предразсъдъци. Именно такъв ми трябваше. Видът на парите прогони целия страх от мен и докато се мъкнехме по пътя, активно започна да ми помага в плановете за получаване на още по-голямо количество от тях.

— Униформата, която носиш — отдалеч, разбира се, е о'кей. От кола никой нищо няма да забележи. Но е необходимо да ти намерим други парцали. Тук под хълма има нещо от рода на универсален магазин. Ще изчакаш настрани, докато отида и купя всичко, което е необходимо. Може би, честно казано, ще успея да намеря и кола. Краката направо ме убиват. Наблизо има малка фабрика с паркинг, да видим какво имат там.

Фабриката се оказа сплескано ъгловато здание с множество тръби, изхвърлящи дим и отрова. От едната страна бяха събрани множество разноцветни превозни средства. Наведох се ниско, по примера на Слешър, бързо дотичах до най-близкото от тях, което стоеше във външния ред. Компаньонът ми се убеди, че никой не ни е забелязал, отключи вратата на голяма яркочервена кола с помощта на зъбна метална вещ и вдигна голям капак. Погледнах вътре и се учудих на излишната усложненост и удивителна примитивност на двигателната система, която се оказа там. Ето че наистина бях попаднал в миналото! По моя молба Слешър ми я описа, докато съединяваше кабелите, които явно регулираха запалването.

— Наричаме това „двигател с вътрешно горене“. Почти нов, може би има триста коня. Пъхай се вътре и да отлитаме, докато не са ни видели.

Отбелязах за себе си — по-късно да се поинтересувам от теорията на това „вътрешно горене“. От предишните разговори вече знаех, че конят е голямо четирикрако животно, така че може би вътрешното горене е свързано с миниатюризиране на животни с цел да се вмести по-голямо количество от тях в мотора. Но колкото и примитивно да изглеждаше това устройство, движеше се достатъчно бързо. Слешър манипулираше с ръчките и въртеше голямо кормило, излязохме на пътя и по-нататък явно никой не ни забеляза. С радост доверих управлението на спътника си и започнах да разглеждам този нов за мен свят.

— Къде се пазят всички пари при вас? Е, мястото, където ги заключват?

— Вероятно говориш за банките. Къщи с дебели стени, големи сейфове и въоръжена охрана. Във всеки град има поне една такава.

— И колкото е по-голям градът, толкова по-голяма е банката?

— Правилно схващаш.

— Тогава тръгвай към най-близкия град и намери най-голямата банка. Ще ми трябват маса пари. Ще я изчистим тази нощ.

Слешър ме погледна с благоговееен ужас в очите.

— Шегуваш се! Те имат аларми, сигнализации и всякакви такива уреди.

— Плюя на капаните от каменния век. Само ми дай град и банка, а после и да хапна и пийна. Вечерта ще те направя богаташ.

ГЛАВА 5

Честно казано, никога не съм обирал банки с такава лекота и не съм разбивал по-прости ключалки. Заведението, което избрах, се намираше в центъра на град с абсолютно невероятното название „Хартфорд“. Това беше здрава постройка от сив камък, всички отвори в него бяха препречени с метални пръти. Но всичко това нямаше значение, защото от двете страни към банката прилепваха и други здания. Плъхът рядко влиза през парадната врата. Когато тръгнахме за удара, беше началото на вечерта и Слешър се тресеше от ужас въпреки огромното количество погълнат от него нискокачествен алкохол.

— Трябва още да почакаме — виеше той. — На улицата е пълно с народ.

— Именно това и ми трябва. Кой ще вземе да гледа още двама човека. А сега паркирай колата зад ъгъла, както се договорихме, и донеси чантите.

Носех в малък калъф инструментите си, а Слешър ме следваше с две големи чанти, които успяхме да купим по пътя. Отпред, в зданието вляво от банката, беше тъмно, и вратата, разбира се, бе заключена. Не беше голям проблем. Огледах тази ключалка още през деня и реших, че няма да имам никакви трудности с нея. С уредчето в лявата ръка обезвредих сигнализацията, а с дясната през това време действах с отверката. Ключалката се отвори толкова лесно, че Слешър дори не спря: той просто мина покрай мен с чантите си. Нито една жива душа на улицата не ни обърна ни най-малко внимание. Коридорът ни отведе до нови затворени врати, които преодолях със същата лекота. Накрая стигнахме до нужното място.

— Тази стая сигурно има обща стена с банката. Трябва да се уточни — казах аз.

Подсвирквайки си тихо, се захванах за работа. Бъдете спокойни, това не е първият ми грабеж на банка и изобщо не възнамерявах да бъде последният. От всички многобройни престъпни дейности ограбването на банки вероятно е най-полезната за личността и

обществото. Личността, т.е. аз, ясно е, получава камара пари, това се подразбира от само себе си. При това носи полза и на обществото, като отново пуска в обръщение маса налични пари. Икономиката се стимулира, продавачите процъфтяват, народът с огромен интерес чете за престъпленията, а полицията получава шанс да прояви многобройните си таланти. Наистина, бях чувал, че някои глупаци твърдят, че това вредяло на банките. Глупости. Всички банки са застраховани, така че нищо не губят, а застраховките са нищожна част от общия оборот на застрахователните компании. Затова единственият резултат, който може да се получи, бе микроскопичното намаление на изплащаните в края на годината дивиденди. Съвсем малка цена за цялото добро, което се допринася. Затова, притискайки към стената ултразвукова сонда, се чувствах не крадец, а благодетел на човечеството. Е да, правилно, от другата страна имаше голямо помещение — несъмнено банката.

В стената минаваха множество тръби и кабели: вода и енергия, предполагам, че също и сигнализация. Отбелязах на стената положението им, докато системата не стана кристално ясна. Имаше област, свободна от всички препятствия, отбелязах я.

— Да влезем тук — казах аз.

— Как ще пробием стената? — Слешър се колебаеше между страха и алчността: и пари иска, и го е страх. Ясно е, че е дребен престъпник и това е най-големият удар в живота му.

— Защо да я пробиваме, глупако? — казах аз добродушно, вдигайки масера. — Просто ще я помолим да се отвори пред нас.

Разбира се, и понятие си нямаше за какво говоря, но видът на блестящия апарат явно го успокои. Превключих механизма така, че вместо да увеличава притеглянето на молекулите го намаляваше почти до нула. Бавно и внимателно прекарах накрайника на масера по отбелязаната област на стената, след това го изключих и прибрах.

— Нищо не стана — оплака се Слешър.

— Сега ще стане — леко бутнах стената с ръка и цялата подготвена площ се разпадна с леко съскане, плъзвайки се надолу като тънка струя прах, в която се и превърна.

Невидими от улицата, изпъляхме вътре и започнахме да се промъкваме през високата стойка, зад която през деня стоят касиерите. Строителите предвидливо бяха разположили сейфовете в най-долния

край на зданието, за да не се виждат от улицата, затова, спускайки се по стъпалата, можехме да се изправим и да продължим работата си с по-голям комфорт. Първо минахме бързо през две затворени врати и решетка от дебели стоманени пръти. Ключалките и сигнализацията им бяха толкова прости, че не си струва дори да ги споменавам. Вратата на сейфа изглеждаше по-внушително, но все пак се оказа невероятно лесно да се отвори.

— Погледни — зарадвано възкликнах аз, — тук има часовников механизъм, който сутрин отваря автоматично вратата.

— Знам — изстена Слешър. — Хайде да се махаме оттук, докато не се е включила сигнализацията...

Когато той се затича нагоре по-стълбата, му подложих крак и опрях крака си в гърдите му, докато обяснявах.

— Това е само за добро, глупаче. За да се отвори това нещо, трябва само да се нагласи часовникът, сякаш вече е сутрин.

— Невъзможно е! Той е зад два дюйма стомана!

Разбира се, откъде можеше да знае, че най-обикновеният манипулатор „СМ“ е предназначен за работа през всякакви стени. Като почувствах, че полето е обхванало зъбните колела, го обърнах и стрелките се завъртяха. Очите на Слешър се облециха, механизмът издаде удовлетворено щракане и вратите се отвориха.

— Донеси чантите — заповядах аз, влизайки в сейфа.

Мъркахме и си подсвирквахме весело, докато ги наблъскахме здраво със големи пачки шумолящи банкноти. Слешър затвори и закопча чантата си пръв и започна нетърпеливо да ме подканва.

— Защо бързаш? — попитах аз, като затворих чантата и събрах инструментите. — Необходимо е време, за да се направи всичко, както трябва.

Събирайки последните инструменти, забелязах как една от стрелките мръдна и замря. Любопитно. Отрегулирах напрежението на полето, станах, като държах индикатора в ръце и се огледах. Слешър стърчеше до стената и се занимаваше с някакви метални сандъчета.

— Какво правиш? — попитах внимателно.

— Проверявам дали в тези боксове няма някакви камъчета.

— Аха, ето с какво си зает, да беше ме попитал първо.

— Мога и сам — мрачно и самоуверено отговори той.

— Да, но при това можех да не пипам сигнализацията и да не викам полицаите. А сега ти направи точно това — казах аз студено и злобно.

Направо прекрасна гледка бе да видиш как Слешър пребледня. Ръцете му затрепериха така, че дори изпусна сандъчето, след това подскочи и се хвърли към чантата с парите.

— Ето ти, пън такъв — изръмжах аз и той усети думите ми по задника си. — Сега взимай нещата, излизай навън и пали колата. Аз съм след теб.

Залитайки, Слешър се изкачи по стълбата. Последвах го спокойно, като спирах на всички врати и решетки, за да ги затворя и така максимално да усложня работата на полицията. Те ще знаят, че в банката са се опитали да нахълтат, но няма да разберат за грабежа, преди да събудят някого от банковите чиновници и с негова помощ да отворят сейфа. През това време благополучно ще се разтворим във въздуха.

Но като се качих по стълбите, чух воя на сирените и видях през прозореца приближаващата се полицейска кола. Да, бързо, невероятно бързо за такова древно и примитивно общество. Макар че това бе и много естествено. Вероятно престъпленията и разкриването им поглъщат по-голямата част от енергията им. Наистина, без да губя в този момент време за философстване, пропълзях зад касовата стойка, бутайки пред себе си чантата. Минах през отвора в другото здание и чух тракането на ключове в ключалката на входната врата. Всичко бе както трябва. Когато влязат, ще се измъкна на улицата. Така и стана. Погледнах навън и видях, че всички от полицейската кола влязоха в банката, а наоколо се бе събрала малка тълпа от любопитни... Всички стояха с гръб към мен. Бавно излязох и тръгнах надолу по улицата.

Тези първобитни фараони са много бързи. Явно от големия опит в лов на моите колеги. Не успях да стигна до ъгъла, когато те вече се изнизваха от вратата, от която излязох и аз, надувайки пронизителните си свирки. Влезли са в банката, видели са дупката в стената и са минали по пътя ми. Бързо се огледах — озъбени лица, сини униформи, лъскави копчета и пистолети — препуснах бегом.

Зад ъгъла и в колата.

Само че улицата се оказа празна и колата я нямаше.

Вероятно Слешър е решил, че е заработил достатъчно за една вечер и е заминал, оставяйки ме в ръцете на закона.

ГЛАВА 6

Не твърдя, че съм направен от по-здрав материал, отколкото повечето хора, макар да чувствам, че това болшинство, намирайки се в положение като моето — 32 хиляди години назад в миналото с маса крадени пари в ръце и настъпваща по петите полиция — би се изплашило доста. Само тренировката и фактът, че много често бях попадал в подобни ситуации през живота си, ме накараха да тичам спокойно напред, като обмислям следващата крачка. След няколко мига слугите на закона ще излетят иззад ъгъла, като в същото време някой вече вика подкрепления по радиото, за да ми пресекат пътя. Мисли по-бързо. Джим.

Речено — сторено. Преди да успея да претичам и пет крачки, целият план за спасение беше набелязан, редактиран, набран, отпечатан и подвързан като малка брошура, отворена пред мисления ми взор на първа страница.

Първо, да се махна от улицата. Пъхнах се в най-близкия вход, хвърлих чантата с парите и стиснах в ръцете си миниграната от външния джоб на ръкава. Тя прекрасно се вместише в кръглата ключалка и с внушителен трясък я разби на трески заедно с част от дървото около нея. Преследвачите ми още не се бяха появили, затова се забавих с отварянето на разбитата врата до идването им. Резките викове и свирки показаха, че съм забелязан. Вратата водеше към дълъг коридор, застанах в най-отдалечения му край и когато въоръженият блюстител на закона внимателно погледна през вратата, вдигнах ръце сякаш се предавах.

— Не стреляйте, копои! — викнах аз. — Предавам се. Аз съм беден младеж, стигнал до престъпление под влиянието на лоша компания.

— Не мърдай или ще те надупчим! — радостно завикаха те, като влизаха внимателно вътре и светеха в очите ми със силни прожектори. Аз просто стоях, ловейки с пръсти въздуха, докато лъчите не се преместиха настрани и не се раздаде двоен удар от падащи тела. Това

трябваше да се очаква, защото въздухът в помещението беше значително по-малко от приспивателния газ. Дишах много внимателно през филтрите в ноздрите, свалих униформата на този от хъркащите приятели, чиято фигура беше подобна на моята, и я навлякох върху собствените си дрехи. Ех, че се измъчих с тези глупави закопчалки. След това взех оръжието му и го напъхах в кобура, отново взех чантите си и излязох, тръгвайки обратно към банката. Наплашените жители поглеждаха иззад вратите като зверчета от дупките си. На ъгъла срещнах друга полицейска кола. Както и трябваше да се очаква, бяха се събрали доста много.

— С мен е откраднатото — казах на якия човек зад волана. — Нося го обратно в банката. Притиснахме тези плъхове, цялата банда, тръгвайте натам, през тази врата.

Последният съвет беше излишен, защото колата вече беше заминала. Първата полицейска кола все още стоеше на същото място, където я видях за последен път. Под скритите погледи на зрителите хвърлих чантите на седалката и се качих вътре.

— Хайде, разкарайте се. Представлението свърши! — завиках, манипулирайки с непознатите уреди. По дяволите, мога да управлявам космически кораби, а какво остава за тромавата земна бричка, и все пак... Никакъв ефект. Тълпата се отдръпна, след това отново се приближи. Леко се изпотих, преди да забележа, че малката ключалка на панела е празна и със закъснение си спомних как Слешър говореше нещо за ключове за запалване на тези коли. Наоколо все по-силно виеха сирените. Разбързах се и започнах да бъркам по странните джобове и джобчета на униформата си.

Ключове! Цял пръстен от ключове. Ликувайки, започнах да ги пъхам един след друг в ключалката, докато не съобразих, че всички те бяха прекалено големи за нея.

Навън тълпата, като омагьосана, се приближаваше все повече, поразена от действията ми.

— Назад! Назад! — извиках аз и извадих от кобура си оръжието, за да придам тежест на думите си.

Както се разбра, то е било заредено и готово за действие, а аз невнимателно бях докоснал не каквото трябва. Раздаде се ужасен взрив, появи се облак дим и оръжието падна от ръката ми. Някакъв снаряд проби металния покрив на колата. Палецът силно ме болеше.

Поне зрителите се магнаха и при това доста бързо. Когато се разбягаха на всички страни, видях, че отзад се приближава още една полицейска кола и почувствах, че работите съвсем не вървят толкова добре, колкото би ми се искало. Трябваше да има и други ключове. Отново започнах да се пребърквам, хвърляйки намерените неща на другата седалка, докато не свършиха. Другата кола спря зад моята, вратите се отвориха.

Метален блясък в малка кожена калъфка? Ами да, чифт ключове. Един от тях меко влезе в необходимия отвор точно в момента, когато блючителите на реда се приближиха от двете страни на колата ми.

— Какво става тук? — попита най-близкият. Ключът се превъртя, раздаде се стон на мотор и метално щракане.

— Неприятности! — казах аз, като хванах металните ръчки.

— Я излизай веднага! — каза той, изваждайки оръжието си.

— Въпросът е на живот и смърт! — закрещях аз и натиснах единия от педалите, както го правеше Слешър. Моторът изви, колелата се завъртяха, колата се събуди и се откъсна от мястото си.

Разбира се, не в нужната посока — назад. Раздаде се ужасен грохот и звън, полицаите изчезнаха. Отново хванах ръчките, единият от ченгетата се появи отпред с вдигнато оръжие, но веднага отскочи като ужилен, когато открих необходимата комбинация и автомобилът с рев полетя към него. Пътят бе чист. Бях свободен.

Но по петите ми се мъкнеше полицията. Преди да се добера до ъгъла, друга кола тръгна и се понесе напред. На покрива ѝ се завъртяха цветни огънчета, зави сирена. Управлявах с едната ръка, а с другата зацраках с превключвателите: напръсках с вода предното стъкло, след това погледах как го изтриха движещи се четки, послушах силна музика, сгрях краката си със струя топъл въздух и накрая получих виеща сирена, а може би и въртящи се светлинки. И се понесохме по широкия път, докато не почувствах, че така няма да мога да се спася. Полицията познава града и колите си и можеше да извика помощ по радиото. След като съобразих това, завъртях волана и завих в най-близката улица. Тъй като се движех много по-бързо, отколкото би трябвало, колелата изсвириха, колата се качи на тротоара и преди да слезе отново на пътя, се удари странично в някаква къща. Преследвачите поизостанаха, явно не искаха да завиват толкова живописно, но отново успяха да се залепят за опашката ми, когато

прелетях следващия ъгъл. Завих два пъти наляво. Сега пътувах право назад и отново се приближавах към мястото на грабежа.

Това можеше да изглежда безумно, но всъщност бе най-безопасното сред стадото от същите виещи и блестящи светлосини коли. Автомобилите се обръщаха, отдръпваха се назад и си пречеха един на друг, аз от своя страна правех всичко, което можех, за да увелича безпорядъка. Беше много интересно: маса ругатни и красноречиви жестове... Вероятно бих издържал и повече, ако не ме надви чувството за собствена безопасност. Когато веселието достигна връхната си точка, се измъкнах от стълпотворението и завих. Преследване нямаше. Изключих сирената, загасих светлините и с поразумна скорост поех по улицата, като търсех къде да спра. Да избягаш с полицейска кола е невъзможно, пък и не възнамерявах да го правя. Необходима ми бе миша дупка, за да се спотая.

И тази дупка трябваше да бъде разкошна. Не трябва да се прави нищо наполовина. Малко по-нататък видях това, което ми трябваше: сияние на светлина и витрини с искрящи украшения, великолепен екстра-класа хотел, само на две крачки от местопрестъплението. Точно тук, надявам се, няма да ме търсят. Винаги има определен риск. Спрях колата зад следващия ъгъл, свалих униформата си, сложих в джоба пачка банкноти и като взех двете си чанти, тръгнах бавно към хотела. Когато намерят колата, ще помислят, че съм я сменил с друга и ще разширят още повече района на търсене.

— Ей, вие — извиках аз на служителя, който стоеше до входа. — Внесете багажа!

Тонът беше оскърбителен, маниерите груби и той вероятно би ме игнорирал, ако не бях проговорил на друг език и не пяхнах в ръката му дебела пачка. Бърз поглед към нея роди усмивка и фалшиво раболепие. Взе нещата и заситни след мен към вестибюла.

Блестяща дървена облицовка, меки килими, скрита светлина, жени с дълбоки деколтета, съпровождани от възрастни мъже с увиснали коремни. Такова място ми е необходимо. Докато вървах към рецепцията, мнозина вдигаха вежди учудено и оглеждаха грубите ми дрехи. Типът на рецепцията презрително ме погледна над дългия си аристократичен нос и с шестото си чувство усетих как започва да се образува лед. Разбих го с пачка пари, хвърлени на масата.

— Имате удоволствието да се срещнете с богат, но ексцентричен милионер — казах му аз. — Това е за вас — банкнотите изчезнаха само щом ги пуснах. — Току-що се връщам от весела разходка и искам да наема най-хубавия апартамент.

— Да, може нещо да се направи, но сега са свободни само императорските апартаменти и това струва...

— Не ме занимавайте с пари, вземете това и ми кажете, когато потрябват още.

— Да, може да се направи, ще бъдете ли така добър да впишете тук името си...

— А вие как се казвате?

— Аз? Роско Амбърдекстър.

— Какво съвпадение — аз също се казвам така, но можете да се обръщате към мен просто със „сър“. Сигурно нашето име тук е много разпространено. Така че попълнете всичко сам, след като сме адаши.

Повиках го с пръст към себе си, той се наведе напред и дрезгаво прошепнах:

— Не искам да научат, че съм тук. Всички преследват парите ми. Ако управителят поиска допълнителна информация, изпратете го при мен — вместо информация естествено ще получи значителен бакшиш, но мисля, че това ще подейства.

По-нататъшното плуване, започнало на вълна зелени, минаваше гладко. Заведоха ме до апартаментите ми и щедро дарих двамата носачи за това, че имаха достатъчно ум да не изпуснат багажа. Те отваряха и затваряха врати и ми показваха всички удобства. Единият по моя поръчка се обади в ресторанта и поръча маса храна и пиене, след което се оттеглиха в най-добро настроение, с надути джобове. Сложих чантата с парите в шкафа и отворих другата.

И замрях.

Стрелката на индикатора на темпорална енергия помръдна и сега упорито показваше към прозореца и външния свят.

ГЛАВА 7

Ръцете ми се опитаха да затреперят, но бързо пресякох това им желание, после извадих детектора, внимателно го сложих на пода и погледнах точката под прозореца, която сочеше детекторът. Изтичах бързо, отбелязах точката с кръстче, след това се върнах и проверих отново. Докато гледах иглата втори път, тя свободно се залюля и стрелката за темпорална енергия се върна на нулата.

Но ги засякох! Които и да са тези типове, те действат в настоящето. Веднъж вече използваша темпоралната си апаратура и вероятно ще я използват отново. А тогава вече ще ги чакам. За първи път, откакто се намерих на грубата, варварска планета, гърдите ми се затоплиха от искрица надежда. Досега действах инстинктивно, просто запазвайки живота си, и изучавах обичаите на този странен свят, като се опитвах нито за миг да не се замислям за бъдещето, което няма да го има, освен ако не успея отново да го създам. С това и ще се заема сега.

След обилния обяд разхвърлях водопади банкноти и отидох да спя. Наистина, за малко: с двучасово приспивателно хапче потънах в най-дълбокия от всички възможни сънища, с почти непрекъснати съновидения. Събудих се, чувствайки се почти човек. В съседната стая, в бара, имаше маса интересни бутилки, някои дори с много приятно съдържание и седнах с пълна чаша пред стъкленото око на уреда, наречен ТВ. Произношението ми на местния език явно оставяше да се желае още много и исках да послушам някой, който говори най-добрата разновидност.

Не бе чак толкова лесно да се направи. Първо, трудно е да се различат учебните канали от развлекателните. Намерих нещо подобно на нравоучителна пиеса по исторически сюжети, в която всички герои носеха широкополи шапки и язدهа коне. Все пак целият речников състав съдържаше не повече от сто думи и повечето персонажи загиваха от куршуми, преди да успея да разбера действието. Оръжието изобщо играеше важна роля в болшинството спектакли, които изгледах, макар зрелището да се разнообразяваше със садизъм и

различни видове увреждания. Цялото това насилие и честите преследвания от място на място с различни превозни средства не оставяше на хората много време за междуполово общуване: кратката целувка беше единствената проява на привързаност или полово влечение, което видях. Повечето спектакли бяха трудни за разбиране и заради безкрайното прекъсване от кратки интермедии и поучителни лекции за достойнствата на различни потребителски стоки. Сутринта разбрах, че ми стига. Езикът ми се усъвършенства само микроскопически, затова вместо коментар ритнах стъклената кутия и отидох да се мия в розовата стая, наблъскана с експонати, илюстриращи историята на водопроводното дело.

Сутринта, щом се отвориха магазините, изпратих на всички страни и снабдих с пари няколко служителя на хотела и скоро в стаята ми започнаха да се трупат покупки. Нови дрехи в съответствие с високото ми положение и разкошни куфари за тях. Плюс множество карти, щателно направено устройство, наречено магнитен компас, и книга по теория на навигацията. Това се оказа удивително просто: да се определи точната посока, която показваше детекторът, да се пренесе на местната карта и да се получи напълно точна оценка на разстоянието до източника на темпоралното поле в единици, наречени мили.

Дълга черна черта на картата показваше направлението, черта перпендикулярна на нея — разстоянието: ето и целта. Линиите се пресичаха в точка, която явно спадаше към област с голямо натрупване на население, най-голямото като че ли на цялата карта.

Тази област се наричаше много странно — Ню Йорк сити. Нямахме никакви указания за това къде се намира Ню Йорк сити, пък и нямаше значение. Сега знаех къде да отида.

Отпътуването ми от хотела повече напомняше заминаване на коронована особа, отколкото обикновена раздяла: в моя чест се раздаваха приветствени викове и пожелания за по-скорошно завръщане. Е какво пък, случва се. Наетата кола ме остави на летището, услужливи ръце веднага отнесоха багажа ми към необходимата врата. Тук ме чакаше голяма изненада — бях забравил дори да мисля за ограбването на банката. А някои отлично помнеха.

— Отваряйте чантите — каза мрачен блюстител на реда.

— Разбира се — отговорих весело. Забелязах, че всички останали пътници се подлагат на същия обиск. — Мога ли да науча какво търсите?

— Пари. Ограбили са банка — измърмори той, ровейки се във вещите ми.

— Страхувам се, че никога не нося със себе си големи суми — казах аз, като здраво стисках чантата с парите.

— С тази всичко е наред, сега да погледнем другата.

— Ако нямате нищо против, не пред хората, сър. Аз съм отговорен правителствен чиновник и тези документи са строго секретни — изрецитирах аз дума по дума едно телевизионно предаване.

— В тази стая — посочи той.

Почти съжалявах, че вмъкнах именно тази фраза, толкова по детски звучеше.

Когато в стаята вместо чантата отворих капсула с приспивателен газ, чиновникът придоби шокирана физиономия, а след това заспа. До стената имаше голям метален сандък, пълен с многобройни бланки и документи, толкова обичани от бюрократичния ум. Пренаредих ги и успях да направя място за своя похъркващ приятел. Колкото по-късно го открият, толкова по-добре. Ако няма непредвидени задръжки, преди да се събуди, вече ще бъде в Ню Йорк. Нали ще трябва да се събужда по естествен път. Тук нямаше антидот против моя газ.

Когато излизах от стаята, друг служител с униформа ме изгледа с интерес. Затова се обърнах и заговорих с все още отворената врата: „Благодаря ви за любезното съдействие, е, няма нищо, няма нищо.“ Затворих вратата и като минавах покрай чиновника, му се усмигнах. Той неохотно приложи краищата на пръстите към козирката на фуражката си и се зае с багажа на някакъв възрастен пътник.

Минах по-нататък, носех сам чантата си и не се учудих много, когато открих на челото си капчици пот.

Полетът беше кратък, шумен, безинтересен, дори прекалено друсащ — в огромен апарат с неподвижни крила, който явно се привеждаше в движение от реактивни двигатели, изгарящи течено гориво. Макар миризмата от това гориво да беше навсякъде и вече бях свикнал с нея, изобщо не можех да повярвам, че те просто така изгарят невъзстановимите си запаси от въглеродород. Трябваше да преживея

няколко неприятни момента при кацането, но нямаше никаква тревога. Пътуването към центъра от крайградското летище се оказа доста мъчително: друсане, викове, невероятен шум. Затова, като минах през вратата на прохладната хотелска стая, почувствах облекчение.

Въпреки това, когато под действието на тишината и две чаши местна дестилирана отрова, към която вече бях успял да се приистрастя, способността ми да мисля се върна, бях напълно готов за следващата крачка.

Каква ще бъде тя? Разузнаване или атака?

Благоразумието ми диктуваше старателно търсене на източника на темпорална енергия, за да изясня срещу кого и какво действам. Когато почти реших, леко се укорих за това, че се осмелих дори да помисля за внезапно нападение и изведнъж размислих... Заработи студената логика. Обърнах се и ударих с пръст отражението си в огледалото.

— Ти си глупак — с отвращение размахвах пръст. — Един шофьор излъгал друг: безмозъчно недоносче. Всяко разузнаване може да предизвика шум и тези темпорални бандити ще разберат, че ги следят и може би дори ще нападнат сами. Естествено, започвайки темпорална война, те вероятно са готови за възможно възмездие, но не могат да остават нащрек седмици и месеци, дори години? Стига само да научат, че съм наблизо, в това време и място, и ще вземат всички възможни предпазни мерки. За да предотвратят това, трябваше да нанесе удар и да ударя силно, макар и да не знаех кого.

— Какво значение има? — казах си аз, отваряйки куфарчето с гранатите. — Разбира се, би било интересно да науча кой и защо напада Корпуса. Но дали това е толкова важно и нужно? Разбира се, не — погледнах над малката термоядрена бомбичка в червените уморени очи на отражението си и разтърсих глава. — Не, не и не. Те трябва да бъдат унищожени, и точка. Сега. Бързо.

Пред мен нямаше друг път, затова спокойно и уверено закрепих по себе си всички най-мощни средства за унищожаване, създадени през хилядолетията от най-любимите човешки изследвания — военните. При други обстоятелства не съм привърженик на принципа: „убий, за да не те убият“. Нещата като правило не стигат до такъв контраст. Само че не и сега, затова не чувствах ни най-малко угризение на съвестта за решението си. Води се необявена война срещу цялото

човешко бъдеще — иначе защо именно Специалният Корпус е станал първият обект на нападение? Някои, някаква група иска да получи контрол над цялото пространство и време. Това вероятно е най-егоистичният и безумен план в историята и е абсолютно все едно кой или какво го изпълнява. Смърт за тях, докато не е унищожено всичко достойно.

Напускайки хотела, представлявах ходеща бомба, оръжие за унищожаване. Черната кутийка на детектора за темпорална енергия се намираще в дипломатическото куфарче, което носех в ръка. Направих отвор в капака му, през който се виждаха показанията на индикатора. Някъде наблизо имаше враг и когато той се раздвижи, ще бъда нащрек.

Не трябваше да чакам много. Съвсем наблизо, ако се вярва на показанията на стрелката, се освободи огромно количество невидима темпорална енергия — бях на верен път. Определих в движение посоката и дистанцията и се хвърлих се напред, като почти не забелязвах обкръжаващите ме хора и коли. След това едва не попаднах под носещ се камион. Все пак забавих темпото и станах по-внимателен. Отпред се показва обширно открито пространство със зеленина по средата. Подтискащо еднообразни високи къщи, огромни призми от метал и стъкло, мълчащи в отровения въздух, неразличими една от друга. Коя от тях ми трябваше? Стрелката отново трепна, треперейки от напрежение и се обръщаше според това как се движех. Индикаторът за разстояние показваше върха на скалата си.

Тук. В тази черна, инкрустирана с мед сграда.

Влязох вътре, готов на всичко. На всичко, освен това, което стана в действителност.

Те затваряха зад мен всички врати, тичаха и затваряха всички изходи. *В това участваха всички.* Посетители, работници, дори продавачът от павилиона за цигари. Тичаха към мен, притискаха ме и очите на всички гледаха със студения огън на омразата. Откриха ме, вероятно бяха засекли детектора ми. Знаеха кой съм... и нападнаха първи.

ГЛАВА 8

Това се развиваше като кошмар наяве. Всички ние понякога сме изложени на пристъпи на параноя и чувстваме, че целият свят е срещу нас. Сега се сблъсках с това. Инстинктивен страх ме обхвана за миг, а след това го отхвърлих и започнах да действам.

Но стигаше и този миг съмнение. Би следвало да стрелям, да паля, да убивам, да унищожавам всичко наоколо, както беше планирано. Но съвсем не предполагагах, че ще се окажа лице в лице с толкова множество хора. Затова не можех да спечеля. Разбира се, направих нещо с газ, бомби, голи ръце, но недостатъчно. Все нови и нови ръце се вкопчваха за дрехите ми — нямаха край. Съвсем не бяха ласкави, тези хора се нахвърлиха върху мен със същата бясна омраза, която и аз изпитвах към тях. Двете страни на медала. И всяка виждаше своето унищожение. Преследваха ме и ме догониха. И тогава настъпи забвението, то бе почти приятно.

Не че ми позволиха да пребивавам дълго в него. Болка и рязка миризма, обгаряща ноздрите ми, отново ме поставиха лице в лице с неприятната действителност. Пред мен стоеше някакъв човек — висок, огромен, с размазани черти на лицето, дължащи се на разфокусираното ми зрение, и ме гледаше. Очевидно ме държаха множество ръце, които ме стискаха и тресяха. По лицето ми прекараха нещо мокро, изчиствайки това, което пречеше на зрението ми и можах да го разгледам толкова добре, колкото и той мен.

Два пъти по-висок от обикновените хора, толкова грамаден, че трябваше да отметна глава назад, за да разгледам надвисналата над мен фигура. Кожа, заляна от руменина, тъмни ъгловати очи. Когато отваряше уста, се виждаше, че много от зъбите му са с остри върхове.

— От кое време си? — попита той грубо с гърмящ глас на езика, който използвахме в Корпуса. Очевидно реагирах, защото той се усмихна победоносно и студено.

— Специалният Корпус, вероятно. Последно издихание преди тъмнината. Колко сте тук? Къде са останалите?

— Те ще... ви намерят — успех да изговоря. Какъв малък успех от моя страна в сравнение с тяхната победа. Засега те не знаят, че съм сам, имаше шанс да остана жив до изясняването на това обстоятелство. Нямах да отнеме много време, бях ефективно вързан, цялото ми снаряжение е отнето. Беззащитен! Ще ме проследят назад във времето до хотела и скоро ще научат, че няма от кого повече да се страхуват.

— Кой сте вие? — попитах аз. Езикът бе единственото ми оръжие. Вместо отговор, той с победоносен жест вдигна нагоре двата си юмука. Отговорът дойде автоматично. — Вие сте безумец.

— Разбира се! — закрещя той възбудено и заедно с това държащите ме ръце се задърпаха и заклатиха. — Точно така. Макар веднъж да ни убиха за това, няма да успеят отново да ни изиграят, този път победата ще бъде наша, защото ще избием враговете си, преди да се родят, ще ги обречем на небитие.

Спомних си, че Койцу говореше нещо за унищожение на Земята в далечното минало. Може би са го направили, за да спрат тези безумци? Нима сега всичко се повтаря? Виковете му прекъснаха мисълта му.

— Вземете го. Мъчете го най-старателно — за мое удоволствие и за да се ослаби волята му, след това измъкнете от мозъка му всички знания, с които разполага. Трябва да се изяснят много неща.

Когато ме повлякоха от стаята, разбрах какво трябва да направя. Да чакам. По-далеч от този човек, от тълпата, сред изкусните палачи и в относително, много необходимо за мен, уединение.

Такъв случай се появи, когато в бялата лаборатория техниците се хвърлиха върху мъкнещите ме хора и ме откъснаха от тях. Те бяха толкова зверски груби едни с други, колкото и с мен. Цяла йерархия на омразата. Великанът сигурно бе прав — те са безумци. Какво ли извращение на човешката история е извело тези хора на сцената? Не мога дори да си представя.

И отново очакване. Запазих спокойствие, като знаех, че може да ми се представи само една възможност и не трябваше да я изпусна. Вратата се затвори. Притиснаха ме с гръб към масата и закрепиха за нея глезените ми. Освен мен в стаята имаше още пет човека. Останалите се нахвърлиха върху мен. Издадох напред челюстта си и колкото може по-силно натиснах крайния си зъб.

Това беше последното ми оръжие, абсолютното, което още никога не бях изпробвал. Като правило дори не го и носех, смятайки, че в обикновените конфликти на живота със смъртта не си струва да се плаща такава цена за победата. Но тук случаят беше друг. Когато натиснах, изкуственият зъб се счупи и капката горчива течност, която се намираше в него, потече в гърлото ми.

Прониза ме остра болка и едва появявайки се, изчезна, погълната от наркотиците, убиващи нервната чувствителност и помагачи да се понесе действието на други ингредиенты. Това беше дяволска отвара, приготвена от медиците на Корпуса по мое предложение. Преди са го изпитвали само в малки дози на опитни животни. Тук влизаха всички открити някога стимулатори, включващи нов клас синергатори — сложни химични съединения, които позволяваха на човешкото тяло да разкрие феноменалните си резерви от естествени сили, за които са знаели отдавна, но са смятали за невъзможно да се използват.

Времето се ускори и хората, надвиснали над мен, се задвижиха по-бавно. Като видях това, почаках още няколко секунди, за да подейства напълно лекарството, а след това протегнах ръце. Макар че всички добре сложени мъже се нахвърлиха върху мен, това нямаше значение.

Без да чувствам тежестта им и дори без да прилагам особени усилия, откъснах двама от пода и ударих челата им, преди да ги запокитя в третия, който стоеше на другия край на масата. Те се сблъскаха и падайки, се затъркаляха. Лицата им бяха изкривени от ужасна смес от болка и ужас. Все още падаха, когато седнах и хванах дебелите метални менгемета, притискащи краката ми към масата и ги изтръгнах от корен. Това ми се стори най-простото нещо. Изглежда съм причинил някаква вреда на пръстите си, но отбелязах това само като малък, незначителен епизод. В стаята оставаха още два човека и те все още се обръщаха към мен, защото борбата с първите трима отне само няколко мига. Като по ноти. Видях ги все още неподготвени — единият с наполовина извадено оръжие — хвърлих се напред, подарявайки на всеки по юмрук, съборих двамата и ги хвърлих върху въргалащата се купчина — при тримата им колеги. Бяха петима и не можех да си позволя никакво снизхождение по отношение на тях, дори и да исках. Сега, когато ръцете ми не бяха съвсем в ред, удрах с крака,

докато в купчината не замря всяко движение, и едва тогава дадох възможност на студения разум да си пробие път през бясната ярост.

А сега какво? Да бягам. От собствените ми дрехи бяха останали само парцали и аз безжалостно ги скъсах. Мъчителите ми бяха облечени в бяло и изгубих известно време да разкопчея всички тези странни закопчалки и да се облека в най-малко изцапаната униформа.

На челото ми имаше рана, която старателно бинтовах — след това забинтовах и китките си. Никой не ми попречи, пък и това не отне много време. Свърших, излязох и забързах по коридора, по който съвсем неотдавна ме влачеха. Зданието бръмчеше като разтревожен кошер и всички, които срещах, изглеждаха прекалено заети, за да ми обръщат внимание. Дори във вестибюла, където около снаряжението ми, сложено за оглед на голяма маса, се роеше маса народ, никой не се заинтересува от мен. Ако имах време, щях да се посмея на това.

Внимателно, без да тревожа никого, се приближих до масата и активирах връзка газови бомби, задържах дишането си, докато не сложих носовите филтри. Газът действа много бързо и дори тези, които видяха какво правя, не успяха да предупредят никого, преди да паднат. Въздухът се превърна в дим от струпването на газ, взех гауспистолета си и отворих огромната врата в съседната стая.

— Ти! — закрепя той, масивното му тяло се изправи точно когато газът повали на пода цялото му обкръжение. Той се протегна към мен, борейки се с газа, който трябваше да го повали моментално, докато не стоварих върху главата му пистолета. Все пак очите му, налети със смъртна злоба, не се откъсваха от мен, докато го завързвах за стола. Щом затворих вратата зад себе си, улучих момент отново да погледна в лицето му и видях, че той все още е в съзнание.

— Що за човек сте вие? — думите сами се измъкнаха от устата ми. — Кой сте вие?

— Аз съм Този, който ще управлява вечно, разумът, който никога няма да умре. Освободи ме!

В думите му имаше такава сила, че почувствах как ме притегля към него въпреки волята ми, кръглите му очи почти ме хипнотизираха. Бях като в мъгла, може би заради това, че действието на наркотиците свършваше. Разтърсих глава и бързо замигах. Но друга част от моето аз си оставаше нащрек, без да се поддава на влиянието на огромната сила на великото зло.

— Дълго управляване, но не много приятно — усмигнах се. — Нима можете да направите нещо с тези ужасни слънчеви обгаряния.

Не можеше да се каже по-добре. Това чудовище беше абсолютно лишено от чувство за хумор и очевидно бе привикнало само към робска услужливост. Отначало той зави, абсолютно по животински, след това се разрази в говорене, бесен поток безумие, който заливаше всичко наоколо, докато правех последните приготовления, за да сложа край на тази темпорална война.

Безумен? Да, но безумен с организирано безумие, което се размножава и заразява околните. Тялото му беше изкуствено: сега видях белезите и следите от присаждания, пък и той самият говореше за това. Изфабрикувано тяло, всичко от трансплантации, откраднато, с изкуствен скелет — тяло, което красноречиво говореше за нагласата на ума на този, който е предпочел да живее в такава страшна обвивка.

Има още такива като него, но той е най-добрият, той е самотен — трудно можеше да се схване смисълът на това, което говореше, но запомнях, което можех, за да се оправя в бъдещето. Едновременно отвивах вентилационната решетка, сипах във въздушната система прахчетата си и изобщо се готвех да хвърля пясък в механизма на тази сатанинска мелница.

Той и привържениците му вече са били унищожавани веднъж в предишната история. Той сам ми го каза. По някакъв незнаен начин те са получили още един шанс да завземат властта във Вселената, но номерът отново нямаше да мине. Мен, Хлъзгавия Джим ди Грийс, грабителя-самотник без постоянен адрес, вече не веднъж са ме викали за важни дела и винаги съм успявал. Сега ме молят да спася света. Щом е необходимо, ще го направя.

— Те не можеха да изберат по-добър човек — казах аз гордо, оглеждайки огромните механизми на темпоралната лаборатория, обсипана с безчувствени тела. Гигантската зелена навита пружина на темпоралната спирала като че ли ми се усмихваше и аз също ѝ се усмигнах.

— Бомбите са в механизма, а ти ще ме закараш — възкликнах аз щастливо, като правех необходимите приготовления. — Вероятно си струва труда да се унищожи апаратурата и да се оставят няколко от тези луди на тукашните власти, макар и с червени муцуни.

Правилно, и се учудих какво още чакам. Вероятно чаках възможност да го довърша в разгара на битката — не мога хладнокръвно да убия дори и най-безжалостния убиец. Макар че този път трябваше да го направя. След като се опитах да разбера това, преместих превключвателя на гауспистолета си на дум-дум снаряди и погледнах в първата стая.

Удобният случай се появи значително по-бързо, отколкото мислех. Върху мен се стовари огромно червено туловище, което сипеше удари. От удара отлетях назад към противоположната стена, като се извивах и се опитвах да се прицеля.

Той се движеше бързо, включи лоста и се хвърли към темпоралната спирала. Куршумите също се движеха бързо, те със свистене излетяха от гауспистолета и се взривиха в тялото му.

И той изчезна. Захвърлен във времето. Напред или назад — не знам, защото апаратурата започна да блещука и да се разтваря, докато тичах към нея... Дали ще е мъртъв, когато стигне на местоназначението си? Би трябвало да е — нали използвах дум-дум снаряди.

Действието на някои наркотици вече започна да преминава. Пръстите ме боляха и умората започна да чука по края на съзнанието ми. Време беше да се махам. Първо да си взема снаряжението, след това да се омитам. В хотела, след това в болницата. Малката почивка, докато ме кърпят, ще ми даде време да размисля какво да предприема по-нататък. Технологията на този век може да се окаже достатъчно развита за построяването на темпорална спирала, а нали в моята черна кутийка си оставаше затворена паметта на професора. Вероятно ще бъдат необходими много пари, но винаги има маса начини да се намерят.

Залитайки болезнено, излязох навън.

ГЛАВА 9

Носех със себе си дипломатическо куфарче с най-обикновени неща: гранати, газови бомби, експлозиви, носови филтри и чифт пистолети — стандартен джентълменски комплект.

Изправих се, вдигнах високо глава, с една дума, доста войнствено, влязох в кантората на военноморската финансова служба. Държах се така дори само за да поддържам достойнството на униформата — новичка, искряща от злато, осеяна с нашивки униформа на командир от флота на Съединените Щати.

— Добро утро — казах аз звънко, затваряйки вратата след себе си, като бързо и незабележимо я заключих със стиснат в ръката инструмент.

— Тъй верно, сър.

Зад бюрото седеше мрачен старшина, който говореше достатъчно вежливо, но беше ясно, че вниманието му изцяло е заето с работа по документите, старателно подредени отгоре, а всякакви непознати офицери трябваше да дочакат реда си. Подобно на всяка армия, която се крепи на сержантите, всички флоти се управляват от старшини. Моряци сновяха по всевъзможни финансови дела, а през леко отворената врата отсреща видях разтворената паст на стандартен държавен сейф. Сложих куфарчето на бюрото на старшината и го отворих.

— Четох във вестниците — казах аз, — че когато военните молят за дотации, винаги закръгляват цифрите до следващия милион или милиард долари. Това ме възхищава.

— Да-да, сър — каза старшината, като щракаше с клавишите на сметачния апарат, явно без да се интересува нито от способността ми да чета, нито от коментарите ми по повод на пресата.

— Мисля, че ще ви бъде интересно. Така или иначе ми дойде на ум една мисъл. Парите трябва да се поделят. При такова свободно отношение към тях вие трябва да имате цял куп излишни — за мен. Затова и възнамерявам да ви застрелям, старшина.

Най-после това привлече вниманието му. Почаках докато челюстта му увисне, а очите едва не изскочиха от орбитите си, и натиснах спусъка на дългоцев пистолет. Той издаде звук подобен на „шуф“ и трепна в ръката ми, старшината простена и изчезна под бюрото.

Това отне само миг и останалите в стаята едва успяха да забележат, че става нещо нередно, когато се обърнах и застрелях всички един след друг. Прекрачих през натрупаните тела, подадох глава в задната стая и извиках:

— Хо-хо, капитан, ето ме и мен!

Той се обърна с гръб към сейфа, измърмори някакво морско проклетие и получи игла във врата си. Строполи се толкова бързо, колкото и останалите. Лекарството ми беше мощно — приспиваше моментално. От предната стая вече се чуваше хъркане. Заплатата беше налице: пачки шумолящи банкноти, акуратно разположени на множество подноси. Отворих сгъваемата си чанта и започнах да слагам в нея първата връзка благословено зелено. В този момент стъклото на прозореца се разлетя на парчета и към мен полетяха куршуми.

Само че не ги дочаках. Ако бяха стреляли през прозореца, вероятно щях да стана на решето от оловните куршуми, които толкова харесваха на хората от тази епоха. Това, че преди да открият огън, те счупиха стъклото, даде на отлично нагласените ми рефлексии части от секундата бонификация, необходима за работата, към която винаги бяха готови. Претърколих се и се дръпнах назад, като извадих от джоба си минибомби дори преди да докосна пода. Бомбите гръмнаха и започнаха да димят, въздухът моментално изгуби прозрачността си. След първите хвърлих още и стрелбата спря. Извивайки се на пода като змия, оставих между себе си и прозореца сейфа и започнах да тъпча чантите с пари, като работех опипом. Дори и да са ме открили, притиснали в ъгъла и да съм в смъртна опасност — това съвсем не бе повод да захвърля ограбеното. Щом съм тръгнал да се занимавам с тази работа, тя трябва да бъде поне заплатена.

Провлачвайки крака, пропълзах към първата кантора и вече минах вратата, когато отвън се раздаде рев на високоговорител.

— Знаем, че си вътре. Излизай и се предай, или ще те надупчим. Сградата е обкръжена — нямаш никакви шансове!

Димът около вратата проредя и като станах в тъмнината, видях, че гласът казваше истината. Там стояха камиони, вероятно пълни с безжалостни и добре въоръжени полицаи. И още джипове с поставени отзад едрокалибрени леки картечници.

Напълно достоен комитет за посрещане.

— Няма да ме имате жив, мишки! — извиках аз, като разхвърлях около себе си като сеяч във всички посоки димни и светлинни бомби, а заедно с това и една по-голяма взривна граната, която свали част от задната стена. Под прикритието на цялата тази суматоха пропъльзях към спящия старшина и свалих китела му. Старшината бе служил доста дълго, така че куртката му имаше повече нашивки, отколкото тигърът — ивици. Захвърлих настрани своя кител, облякох взетия от спящия, след това размених и шапките. Тези хора отвън ми бяха поставили очевидно хитър капан, а това означаваше, че знаят значително повече за мен, отколкото би ми се искало. Но все пак тяхното знание можеше да се обърне срещу тях с бързата смяна на чина ми. Хвърлих още няколко бомби, пъгнах пистолета в джоба си, взех двете чанти и отворих предната врата.

— Не стреляйте! — закрещях дрезгаво, докато излизах на свеж въздух и застанах в рамката на вратата като прекрасна цел. — Не стреляйте, той ме държи на мушка. Аз съм заложник! — стараех се да изглеждам изплашен, което не изискваше особени усилия, когато видях разположената пред мен малка армия.

След това пристъпих малко напред и погледнах през рамо, като разреших на всеки да ме огледа както трябва. При това се опитвах да не обръщам внимание на усещането, че на гърдите ми е нарисувана мишена с голяма черна точка право върху сърцето.

Нито един не стреля.

Изчаках още миг, след това скочих от стъпалата и се отместих настрани.

— Огън! Дайте му да разбере! Аз съм добре!

Това беше невероятно зрелище. Всички оръжия стреляха веднага, отскубнаха вратата от пантите и избиха всички стъкла. Предната стена на зданието бе надупчена като решето.

— Целете се по-високо! — извиках аз и запъльзях под прикритието на най-близкия джип. — Всичките ни момчета са на пода.

Те започнаха да стрелят по-високо и още по-енергично, така че върхът на сградата започна да се отделя от основата. Промъкнах се покрай джипа, към мен се приближи офицер и падна, когато счупих капсула с приспивателен газ точно под носа му.

— Раниха лейтенанта! — извиках аз, като пъхах него и чантите на задната седалка на джипа. — Трябва да го откараме.

Шофьорът беше много услужлив и направи каквото му беше казано, като едва ми даде време и аз самият да седна. Преди да изминем пет метра, картечарят вече спеше до лейтенанта, а щом шофьорът включи на най-голяма скорост, и той задряма. Доста сложна работа се оказа да го измъкна от седалката и да се настаня на мястото му — и всичко това, носейки се на доста прилична скорост. В края на краищата направих всичко това и натиснах яко газта.

Те бързо разбраха какво става. Първият от джиповете тръгна след мен още щом напъхах шофьора при останалите на задната седалка. Тази бариера от тела се оказа голям късмет, защото никой не стреля. Но все пак ми висяха направо на опашката. Завих остро около зданието и разпръснах цял взвод будали. След това бързо се огледах за преследвачите си. Е, това беше зрелище от най-висша степен! 20–30 коли от всички видове се носеха след мен, задминавайки се в рев на клаксони и сирени: леки джипове, камиони и дори един или два мотоциклета. Просто прелест! Джим ди Грийс — благодетелят на човечеството. Където и да тръгнеш, ме преследваше щастието. Влязох в голям хангар и се понесох между редици паркирани въртолети. Механиците се разбягаха настрани в облаци от захвърлени инструменти, а аз обърнах сред машините и се понесох към разтворените врати на хангара.

Когато влетях от едната страна, преследвачите ми точно влизаха в зданието от другата. Не е лошо.

Въртолет — защо пък не. Нали това бе Грийнфилд — самозваната въртолетна столица на света. Щом могат да ги поправят, то вероятно могат и да летят с тях.

В това време цялата морска база сигурно бе плътно обкръжена. Трябваше да потърся друг път навън. В далечината от едната страна светеше зеленият стъклен силует на диспечерската кула, натам и се насочих. Пред мен се разстилаше полоса за излитане. На нея се намираха плоски въртолети с ревящи мотори и бавно въртящи се

перки. С писък спрях джипа пред разтворения люк, но когато ставах, за да хвърля в него чантите си, нечий тежък ботуш се опита да ме удари по главата.

Разбира се, че са ги предупредили по радиото, и всички останали в радиус на сто мили. Много е досадно. Трябваше да избегна удара, да хвана ботуша и да се боря с притежателя му, докато ордата от верните ми преследвачи ревеше след мен. Собственикът на ботуша знаеше прекалено много за този вид спорт, така че изкофтих работата и завърших мача преждевременно, като изстрелях в крака му една от игличките си. След това хвърлих вътре парите, няколко гранати с приспивателен газ и накрая се качих и аз.

Не исках да безпокоя похъркващия пред приборното табло летец, седнах в креслото на втория пилот и облещих очи срещу циферблатите и ръчките. За такъв примитивен апарат бяха повече от достатъчно. По метода на опитите и грешките все пак успях да намеря всичко необходимо, но в това време въртолетът вече бе обкръжен от плътен обръч коли, и тълпа въоръжени с тояги и пушки военни полицаи с бели каски се състезаваха за правото първи да влязат във въртолета.

Приспивателният газ поваляше дори тези, които бяха с противогازی. Изчаках, докато се събраха достатъчно и дадох газ.

Очевидно има и по-добри полети, но както веднъж ми каза инструкторът, всяко действие, което те вдига във въздуха, е удовлетворително. Видях как под мен хората, търсейки спасение, се разбягаха, чух скърцането на колелата по покрива на един камион. После увиснахме във въздуха, бавно се обърнахме и отгърмахме на юг, към океана. Не само случайността бе тази, която ме доведе именно в това военно заведение, когато парите ми започнаха да свършват. Грийнфилд е разположен в долния край на Калифорния. Тихият океан е от едната му страна, Мексико от другата. Не можеш да отидеш по на юг и на запад, продължавайки да оставаш в Съединените Щати. Точно в този момент поради някаква незнайна причина не ми се искаше да оставам повече в тази държава. Сега, когато почти всички въртолети на флота и морската пехота бързаха след мен, съобразих, че към нея се включват и изстребителите. Но все пак Мексико е суверенна държава и потерята няма да ме последва там, поне се надявах да е така. Във всеки случай ще възникнат всякакви проблеми и преди да ги разрешат, ще бъде достатъчно далеч.

Под мен се носеха бели плажове и синя вода, а аз се занимавах с изработването на плана за спасение, а също се запознавах и с управлението на въртолета. След много опити и грешки и няколко отвратителни гмурвания открих автопилота. Отлично устройство, което може да се наглася на ръчно насочване или полет по курс. Именно това, което ми бе необходимо! Прост поглед върху него ми даде готов план. Под мен бе границата, след това арените на коридите, после розовите, лилавите, жълтите къщи на мексикански морски курорт. Те бързо преминаха и веднага след тях започна мрачната брегова линия на Калифорнийския залив, черните зъбери на скалите, опасани от пяна, пясък и отвесни урви, спускащи се към морето, сиви храсти, прашни кактуси. Рядко — къща или лагер. Право по курса в океана се врязваше скалист полуостров. Летях с въртолета над него и надолу от другата страна. Останалите въртолети изоставаха от мен само с няколко секунди.

Тези секунди ми бяха необходими. Нагласих автопилота на „реене“ и се промъкнах през спящите блюстителни на реда. Океанът беше примерно на около десет метра долу. Огромните въртящи се перки изкарваха от него облаци пръски. Хвърлих двете чанти и се обърнах, за да направя инжекция във врата на летеца. Той се размърда и замига — антидотът на приспивателния газ действа почти мигновено, а аз бях нагласил автопилота на право летене, и се хвърлих към открития люк.

И тъкмо навреме. Въртолетът вече се движеше напред с пълна скорост, когато се оказах във въздуха. Височината не беше голяма, но все пак успях да се обърна с краката надолу, така че те първи се врязаха във вълната. Потънах, нагълтах се с вода, закашлях се, изплувах и ударих главата си в едната от непотопяемите ми чанти. Водата беше много по-студена, отколкото смятах. Започнах да треперя, а левият ми крак се схвана. Чантата ми помогна да се задържа на повърхността, така че като ритях, плясках във водата и пръсках наоколо, се добрах до втората чанта. Докато се занимавах с това, горе се раздаде мощен рев и ръмжаща хайка въртолети се понесе над мен като ангели на отъмщението. Сигурен съм, че никой от тях не погледна надолу, към водата, всички очи бяха вперени в самотния въртолет, летящ далеч напред по посока юг. Докато гледах, той се разклати и се обърна бавно по плавна дъга. Неочаквано се появи реактивен самолет

с триъгълни крила, пикира до въртолета и започна да кръжи около него. Имах време, но все пак не прекалено много. На голите скали на полуострова и пустинния пясък на плажа изобщо нямаше къде да се скрия.

„Импровизирай — казах си аз, гребейки към брега и отърсвайки се от вцепенението. — Не напразно са те нарекли Хлъзгавия Джим. Измъкни се от това опасно положение.“ Схванах се целият и единственото, което исках да направя, беше да се озова под водата. После под краката ми се оказа пясък. Излязох, залитайки и задъхвайки се, на брега.

Трябваше да се скрия без странична помощ. Мимикрията е древна игра на майката природа. Раздразнените въртолети се рояха на хоризонта, когато започнах бясно, с голи ръце да разгребвам пясъка.

„Престани, — заповядах си аз и седнах да се поотпусна. — Използвай мозъка си, а не мускулите — урок номер едно.“

Ами, разбира се. Взех граната, активирах я и я хвърлих в малката яма. Гранатата се взриви напълно удовлетворително и на всички страни полетяха фонтани пясък. След нея остана хубавичък кратер, който събираше чантите. Запокитих ги там и започнах с бясна скорост да се събличам, като хвърлих дрехите си след тях. Въртолетите сигурно са си поговорили и сега обръщаха, насочвайки се отново към брега.

Чисто случайно тщестлавие ме накара да облека сутринта яркочервено долно бельо, което отдалеч можеше да мине за бански костюм. Съблякох се по тези шорти и затрупах ямата с пясък, като прикрих всичко.

През това време, когато над мен се понесе първият въртолет, вече лежах по корем и се печех на слънце като обикновен курортист. Те минаха над главата ми, построени във верига, претърсвайки местността. Седнах и ги погледах, както би направил всеки друг в такава ситуация. После те прелетяха над скалистите рифове и изчезнаха. Шумът от моторите постепенно замря в далечината.

Но не за дълго, това бе ясно. Какво да правя? Да седя мирно и да се правя на глупак. Сам си избрах тази роля и сега трябваше да я играя докрай.

Не им потрябва много време. Този, който ги командваше, им е заповядал да се построят в права линия и да претърсват океана, плажа

и хълмовете. Сега се движеха бавно, разглеждайки по пътя, вероятно с помощта на силни бинокли, всеки дюйм.

Наложи се още веднъж да се изкъпя. Едва водата стигна до глезените ми и затреперих и знам, че вероятно съм посинял, когато тя се издигна по-високо. Върху главата ми се стовариха вълни и аз величаво заплувах по кучешки.

Въртолетите се върнаха и един увисна над мен, вдигайки облак пръски. Заплаших го с юмрук и изкрещях напълно натурални проклетия под звука на мотора му. Някой се показа от отворения люк и ме викаше, но не се вслушах. Помахах още известно време с юмрук, после се гмурнах и заплувах под вода, като се опитвах да накарам крака, който още не се беше схванал, да работи и за двата. Въртолетът полетя след останалите, а аз отново извърших мъчителния си път към брега, за да могат слънцето и вятърът да ме изсушат.

Как ще се измъкна оттук?

ГЛАВА 10

Веднага щом въртолетите се скриха от погледа ми, се направих на къртица и изкопах дрехите и чантите си, отнесох ги на бегом нагоре по брега, малко по-високо от приливната линия. Още една бомба и още една зарита яма — само че този път предварително обух панталоните и обувките си и се убедих, че част от снаряжението ми се намира в джобовете. Няколко бързи разреза превърнаха униформената фанела в спортна тениска с къси ръкави. Когато дрехите ми започнаха да изсъхват, те изгубиха всякаква прилика с военните униформи — така беше по-добре. Преди да си тръгна, разхвърлях и изравних пясъка, за да скрия следите от разкопките ми, като старателно запомнях ориентириите — три големи върха в дълбочина на материка, — за да мога после да намеря тази точка. След това се отправих към крайбрежния път, намиращ се на неколкостотин метра оттук.

Продължаваше да ми върви. Едва се измъкнах на пътя, водещ на север, когато към мен се приближи подобна на бръмбар кола с високи колела. С универсален жест вдигнах палец. Отговорът беше скърцане на спирачки. Сега видях, че на задната седалка седяха двама загорели от слънцето млади хора, чиито дрехи бяха в по-голям безпорядък от моите. Помислих си, че сигурно модата е такава. Може би щяха да ме вземат за свой.

— Човече, ами че ти си мокър — изкоментира единият, докато се качвах на задната седалка.

— Понапих се малко и реших да се поразходя по водата.

— Трябва някак да се опита — отговори шофьорът. Колата се понесе напред по пътя.

Не мина и минута и насреща ни със запалени фарове и рев на сирени преминаха два тромави черни седана. На броните им отстрани беше написано с големи букви... За да го превода, почти не се изискваха лингвистични познания. Новите ми приятели, отказвайки предложението ми да се освежим, ме оставиха в деловата част на град Тихуан и бързо заминаха. Останах да седя на масичката пред кафето с

голяма чаша текила, лимон и сол и осъзнах, че се бях спасил от старателно заложения капан.

А това действително беше капан. Сега, когато можех да се възстановя и добре да помисля, нещата станаха очевидни. Всички тези джипове и камиони не можеха да възникнат от нищото. Много съмнително беше някой да успее да събере такива сили за такъв кратък срок — дори да е задействала сигнализацията.

Крачка след крачка си припомних действията си и окончателно се убедих, че не съм могъл да я задействам.

Тогава как са разбрали какво е щяло да се случи?

Научили са, защото някакъв темпорален скакалец е прочел за това във вестниците, скочил е назад в миналото и е изпратил предупреждението. Почти очаквах такъв развой, макар това да не означаваше, че съм получил удовлетворение от него. Облизах солта от ръцете си, отпих от текилата и забих зъбите си в лимона. Тази комбинация си прогаряше път надолу по гърлото, докато на вкус изглеждаше просто възхитителна.

Той е жив. Унищожих организацията му в тази хубава 1975 от Рождество Христово година, но Той е тръгнал да твори по-големи и по-лоши подлости в друга епоха. Темпоралната война отново е в разгара си. Той и неговите луди искат да контролират цялата история и всички времена, и тази безумна идея напълно би могла да се увенчае с успех, защото те вече унищожиха Специалния Корпус на бъдещето, единствената организация за поддържане на реда, която може да ги спре. По-точно унищожиха целия Корпус, с изключение на мен. Скочих назад в миналото, за да ги унищожа и по този начин да пресъздам Корпуса по вероятните пътища на бъдещата история. Голяма задача. Изпълних я 99.9%. Останалата жизнено важна десета част от процента продължаваше да създава неприятности: чудовищният Той се измъкна от ръцете ми в края на темпоралната спирала, макар вече да беше добре натъпкан с дум-дум куршуми от пистолета ми. Сигурно имаше бронирани черва! Следващият път ще трябва да използвам нещо по-сериозно. Атомна бомба на поднос със закуската или нещо от този род.

На работа. Преди се надявах, че ще успея да построя темпорална спирала, за да ме захвърли назад в бъдещето. Когато работата опре до пътешествия във времето, граматиката винаги куца. С една дума,

напред-назад. В обятията на моята Анжела и към похвалите на колегите. Но не сега, защото те реално не съществуват.

Темпоралната война е тънка работа и понякога тя може да бъде доста заплетена. Времето можеше да бъде по-последователно. Много се радвах, че не се искаше да знам теорията, за да се мотая назад-напред по времето като темпорална топка за тенис, полагайки отчаяни усилия за изпълнение на задачата си.

Следващата сутрин не донесе никакви усложнения — трябваше само да намеря кола и да откопая парите. Наистина, наложи се да приспя направо на работните им места няколко преоблечени полицаи. Да прехвърля парите назад, в Съединените Щати, беше дори по-просто. Още преди обяд се появих в кантората „*Чийзнър Електроника Инкорпорейтед*“ в Сан Диего. В резултат на това получих голяма и добре оборудвана лаборатория с малка приемна, в която седеше една не много любопитна секретарка. Подредих мястото колкото можех по-добре и сега дойде ред да се заема с делото на професор Койцу.

— Разбирате ли, професоре — казах аз, обръщайки се към малката метална кутийка с неговото име на капака, — всичко е приготвено за работа — разтърсих кутийката. — Някога ще ми разкажете как спомените ви могат да съществуват в този апарат, когато вас самия ви няма и няма да ви има никога, защото Той и неговите чалнати са унищожили Корпуса. А по-добре нищо не казвайте. Съвсем не съм сигурен, че искам да го знам.

Вдигнах кутийката и обиколих с нея стаята, за да ѝ я покажа.

— Най-доброто оборудване, което може да се намери с крадени пари. Всички съвременни изследователски инструменти, до които можах да се добера, запаси от всевъзможни резервни части, запаси от материали. Каталозите на всички електронни и физични фирми. Голяма сметка в банката, за да се купи всичко, което е необходимо, и купчина подписани чекове, които само чакат да ги попълня. Щателно записан лингафонен курс на езика. Инструкции. История на всичко, което се случи. Предавам всичко това на вас, професоре, и се отнасяйте добре с това тяло. То е единственото, което ни остана.

Без да си дам възможност да си почина, легнах на дивана, прикрепих контакта на кутийката със спомени отзад на вратата си и завъртях превключвателя.

— Какво се е случило? — каза Койцу, промъквайки се в мозъка ми.

— Много неща. Вие сте в моята глава, Койцу, така че не правете нищо опасно.

— Изключително интересно. Да, наистина е вашето тяло. Дайте ми да мръдна ръката. Престанете да се намесвате. Наистина, защо да не си отидете за малко, докато видя какво става.

— Не съм сигурен, че го искам.

— Е, трябва да го направите. Вижте, натискам.

— Не! — закрещях аз, но без полза.

Съзнанието ми се покри с аморфна тъмнина и полетях надолу по спирала в огромна пустош, изтласкан от електронно усилените спомени на Койцу.

Времето се движеше толкова бавно.

Ръката ми стискаше черната кутийка, на нея с големи груби букви беше написано „Койцу“, пръстите ми лежах на превключвателя „изключено“. Паметта ми се връщаше. Мислено потреперих и започнах да търся стол, за да седна. И като забелязах, че вече седя, седнах още по-плътно.

Бях в отпуска и някой друг управляваше тялото ми. Сега, когато отново получих контрол над себе си, забелязах слаби следи — спомени за работа, за дълги дни, възможно седмици напрегната работа. На пръстите ми имаше изгаряния и мазоли, а на тилната страна на дясната ми китка — нов белег. В това време се включи магнетофонът, сигурно в него имаше таймер — и с мен заговори професор Койцу.

— Първо, не го правете отново. Не позволявайте на записаната от мозъка ми памет да придобие контрол над тялото ви. Защото помня всичко. Помня, че повече не съществувам. Този мозък — в кутийката — е може би всичко, което някога ще имам. Ако превъртя превключвателя, ще престана да съществувам. Може да стане така, че никога да не го включат отново. Вероятно така и ще бъде. Това е самоубийство, а аз не съм самоубиец. Невероятно тежко е да докосна копчето за настройка. Мисля, че сега това ще ми се удаде. Знаем какъв е залогът. Нещо неизмеримо по-голямо от псевдоживота на този консервиран мозък. Така че ще положа всички усилия, за да завъртя копчето за настройка. Съмнявам се дали ще ми се удаде втори път. Повтарям: не го правете никога повече. Помнете!

— Помня, помня — промърморих аз, изключвайки магнетофона, и като начало потърсих нещо за пиене. Койцу е добър човек. Барът му беше толкова снабден, колкото и при мен. Чаша малцово уиски, тройно дестилирано, с лед, издуха от главата ми част от мъглата. Седнах и отново включих апарата.

— А сега, за работата. Щом започнах да се оглеждам, стана ясно защо тези темпорални престъпници са избрали тази епоха. Обществото току-що е навлязло в технологичната ера, но хората психологически са останали в тъмните векове. Национализъм, каква глупост; замърсяване на околната среда, престъпления, световни войни, безумие...

— Стига лекции, Койцу, говори целенасочено.

— ...но изобщо не е необходимо да чета лекции по този повод. Достатъчно е да кажа, че тук има всички материали за изграждането на темпорална спирала. А обстановката в обществото е такава, че успешно могат да се скриват големи мероприятия за манипулиране на времето. Построих темпорална спирала и тя е навита и настроена. Построих апарат за сондиране на времето и с негова помощ определих временното положение на това създание на име Той. Поради причини, известни само на Него, сега той действа в епоха, намираща се в далечното минало на тази планета, примерно на 170 години оттук. Мога само да предполагам, но ми се струва, че сегашните му действия несъмнено са само капан за вас. По някакъв начин — не можах да разбера какъв — той е издигнал темпорална блокада преди 1805 година, затова не можете да се върнете в достатъчно ранен период, за да го хванете по време на създаването на сегашното предприятие. Бъдете внимателен, Той очевидно работи с големи сили. Поставих лостовете за управление така, че да можете да изберете всяка година от петте след 1805 година, през които се проявява активността им. Градът се казва Лондон. Изборът е ваш. Желая ви успех.

Изключих магнетофона и, подтиснат от чутото, отидох да си наляя отново. Значи така, избор. Избери годината, в която да те премахнат. Заминавай назад в дивашкото общество и се дуелирай с Неговите помощници. Дори и да спечеля, тогава какво?! Ще бъда затворен там за цял живот, ще заседна във времето. Доста мрачна перспектива. Всъщност аз само храня илюзия за избор. Той ме преследва в 1975 година и е напълно възможно следващият път да му

се удаде да ме стрие на прах. Много по-добре е да се бия с Него Самия. Весело. Налях си още и протегнах ръка към първата книга, която стоеше на дългия рафт.

Койцу не си е губил времето. Освен приготвянето на цялото оборудване е събрал малка отлична библиотека за интересуващите ме години, тъжната декада на деветнайсетото столетие. Местоназначението ми беше Лондон и, както скоро стана ясно, най-голяма важност придобиваше името на един човек.

Наполеон Бонапарт. Наполеон I, император на Франция, на по-голямата част от Европа, и едва не станал император на целия свят. Странно, колко малко се отличаваше манията за величие на този човек от Неговите собствени амбиции. Това не можеше да бъде съвпадение. Трябваше да съществува някаква връзка между тях. Засега още не знаех каква. Но бях угнетяващо сигурен, че скоро ще науча. В това време започнах да чета подред всичко, което засягаше този период, докато не почувствах, че съм научил всичко необходимо. Единственото светло петно в тази работа беше това, че в Англия се говореше разновидност на същия език, който говореха и в Америка. Така че не трябваше да се връщам към мъченията на главата ми с мнемографичните уроци.

Разбира се, оставаше въпросът с дрехите, но имах повече от достатъчно илюстрации от този период, за да си поръчам всичко необходимо. В крайна сметка театралният шивач в Холивуд ме снабди с пълен гардероб, започвайки от прилепналите панталони и мундири с множество копчета до огромните плащове и шапки. Модата по това време се оказа доста удобна: веднага я одобрих, като скрих многобройните си прибори в обширните гънки на дрехите.

Тъй като ще попадна в точно избрано време независимо от това кога ще напусна това, реших да не бързам и да се подготвя както трябва. Но в края на краищата всички благовидни предлози за отсрочване свършиха, настъпи времето за отпътуване. Оръжието и инструментите ми бяха регулирани и подготвени: здравето ми бе отлично; рефлексите мигновени; състоянието на духа — лошо, но което предстои да се случи — не може да се избегне. Появих се в приемната, секретарката ме изгледа над илюстрираното си списание, като дори спря да дъвче дъвката си.

— Мис Кийпър, напишете си чек за четириседмична заплата. Уволнена сте.

— Не ви ли харесва работата ми?

— Работихте както трябва, но поради лошо управление тази фирма фалира. Заминавам зад граница, за да се спася от кредиторите.

— О-о-о, колко жалко.

— Благодаря ви за съчувствието. Дайте да подпиша чека...

Стиснахме си ръце и я изпратих навън. Наемът беше платен предварително за един месец. Нямах нищо против това собственикът да получи оставеното от мен оборудване, но вече нямах никакво доверие на апаратурата за темпорална спирала, която ще продължи да действа след заминаването ми. С времето и така скофтихме прекалено много. Нямах ни най-малко желание да въвеждам в тази игра нови участници.

Да се напъхам в скафандъра с всичките си допотопни дрехи се оказа много трудно и в края на краищата ми се наложи да сваля обувките и мундира и да ги завържа отвън, заедно с останалото снаряжение. Завлякох се до пулта за управление и събрах мислите си, за да взема окончателно решение. Знаех къде искам да пристигна и следвайки инструкциите на Койцу, вече въведох в машината необходимите координати. Лондон се изключваше. Ако имат някакви детектори, задължително ще засекаат пристигането ми. Исках да се появя достатъчно далеч от географска гледна точка, за да не ме открият, но все пак достатъчно близко, за да не се измъчвам с дълго пътуване с примитивния транспорт на това време. Всичко, което прочетох за него, ме накара да се приготвя за най-лошото. И така, спрях се на долината на Темза, около Оксфорд. Масивът на Уинтърските хълмове ще бъде между мен и Лондон и техните здрави скали ще погълнат радарните и Z-лъчите, както и всички останали видове детекторни излъчвания. Когато пристигна, ще мога да отида в Лондон по вода, някъде около сто километра, а не по тогавашните отвратителни пътища.

Там и ще отида. А кога — вече е друг въпрос. Внимателно се загледах в старателно номерираните циферблати, като че ли можеха да ми отговорят нещо. Но те оставаха неми. В 1805 година има издигната темпорална бариера, така че по-рано не можех да пристигна. Самата 1805 година ми изглеждаше много като капан; в това време ще бъдат

готови, бдителни и ще ме очакват. Затова трябваше да се появя по-късно. Но не много, иначе ще успеят да сторят цялото зло, което замислят. Е, какво пък, две години не са достатъчни за работата им, но достатъчно — поне така се надявах, — за да ги заваря неподготвени. Въздъгнах дълбоко, нагласих стрелките на 1807 година и натиснах активатора. След две минути апаратурата ще развие пълна мощност. С оловнотежки крака се добрах до блещукащата зелена примка на темпоралната спирала и докоснах показващия ѝ се навън край.

Както и преди, нямаше никакви усещания, само сиянието, което ме обкръжаваше, направи останалата част от стаята едва видима. Двете минути приличаха повече на два часа, макар часовникът ми да показваше, че до скока има повече от петнайсет секунди. Този път стиснах очи, защото си спомних неприятните усещания от предишния ми времеви скок. Когато спиралата се освободи и ме изхвърли назад във времето, бях напрегнат, развълнуван и сляп.

Дзън! Доста неприятно беше, когато спиралата се разви и ме понесе в миналото, а енергията ѝ се разсея в бъдещето. Интересно теоретично положение, което в настоящия момент изобщо не ме интересуваше. По неизвестни причини това пътешествие раздразни стомаха ми много по-силно, отколкото предишното, и бях зает с това да се убеждавам, че съвсем не е уместно да се драйфа в скафандъра.

Като се справих с това, разбрах, че усещането за падане се дължеше на факта, че наистина падах. Така че отворих очи и се видях сред проливен дъжд. Съвсем недалеч в гората смътно се очертаваха стремително приближаващи се мокри поля и изглеждащи много бодливи дървета.

След няколко мига паническа борба с управлението на гравитатора можах да го включа на пълна мощност. Ремъците запращаха и застанаха от внезапното ускорение. Аз също запращах и застанах. Започна да ми се струва, че коланите прорязват тялото ми и че костите ми също няма да издържат дълго... Искрено очаквах да видя как краката и ръцете ми ще се откъснат и ще излетят, когато се набутах в тънките клони на очакващо ме дърво, отскочих по-силно от него и плъснах на земята. Изглежда гравитаторът си работеше на пълна мощност и щом затревеният склон спря падането ми, отново полетях — този път нагоре и отново се блъснах в същия клон, прелетях над короната на дървото, като отнесох със себе си множество

клончета и пръчици. Отново си поиграх с управлението и се постарях да направя приземяването по-удачно. Пикирах надолу, този път покрай дървото, паднах като парцал на тревата и останах да лежа на нея.

— Чудесно приземяване, Джим — изстенах аз, опипвайки се за счупени кости. — Трябвало е да работиш в цирка.

Бях натъртен, но цял — разбрах го след като едно болкоуспокояващо хапче проясни главата ми и притъпи нервните ми окончания. Със закъснение се огледах наоколо за свидетели на приземяването ми, но през дъжда не видях жива душа или следи от човешко пребиваване. На съседното поле пасяха няколко крави, които не се бяха разтревожили от драматичното ми появяване. И така, пристигнах.

„На работа“ — заповядах си аз. И започнах да разтоварвам багажа си под прикритието на голямото дърво. Първото нещо, което свалих, беше изобретеният и оборудван от мен контейнер. Той се разтвори и се събра в кожен сандък, обкован с месинг, характерен за този период. Всичко останало, включително гравитатора и скафандъра, точно се събираха в него. По времето, когато го натоварих и заключих, дъждът спря и слабото слънце започна с мъка да се промъква през облаците. Успях да определя по височината му, че вече бе средата на деня. Имам достатъчно време, за да си намеря убежище до падането на тъмнината. Но в каква посока? Прокараната през пасбището на кравите пътека трябваше да води някъде. Прехвърлих се през наклонения жив плет, за да се добера до нея, и тръгнах надолу по хълма. Кравите ме фиксираха с кръглите си очи, без да ми обръщат абсолютно никакво внимание иначе. Това бяха големи животни, познати ми само по снимки, и се опитах да си спомня всичко за буйния им нрав. Тези зверове очевидно също не помнеха за него и съвсем не ме тревожеха, докато ходех по пътя със сандъка на рамо, напред към този свят. Пътеката ме изведе до преход, който излизаше на междуселски път. Не е лошо. Прехвърлих се на него и точно мислех коя посока да избира, когато приближаваща се допотопна каруца оповести присъствието си със силно скърцане и вълна зловоние, донесено от вятъра. Скоро и самата тя се появи в полезрението ми със силен тропот. Дървена реликва на две колела, теглена от кльощав кон и пълна догоре със субстанция, която, както научих по-късно, се наричаше оборски тор — естествен тор, високо ценен поради

полезното му въздействие върху посевите и заради това, че от него добиват една от жизнено важните съставки на оръжейния барут — селитрата. Водачът на тази каруца, селянин, който имаше доста занемарен вид, с безформени дрехи, пътуваше върху разположената отпред платформа. Стъпих на пътя и вдигнах ръка. Той дръпна няколко ремъка, които управляваха теглещото животно, и цялото съоръжение спря със стон. Селянинът ме погледна отгоре, дъвчейки празните си венци — спомен за отдавна изчезнали зъби. След това се изпъна и докосна с костеливите си пръсти челото. Бях чел за този жест, който представляваше част от отношението на нисшите класи към висшите, и разбрах, че правилно съм избрал костюма си.

— Любезни, отивам в Оксфорд — каза аз.

— Ъ-ъ-ъ?... — отговори той, като сложи мръсната си ръка на ухото.

— Оксфорд! — извиках аз.

— А, Оксфорд — щастливо кимна той в знак на съгласие. — Това е натам — посочи през рамо.

— Отивам в този град. Ще ме закараш ли?

— Аз отивам натам — той посочи пътя напред.

Извадих от тефтера си златен соверен, който намерих при един търговец на старинни монети, и му го показах. Това бяха повече пари накуп, отколкото е виждал може би през целия си живот. Очите му се отвориха широко, а венците рязко щракнаха.

— Отивам в Оксфорд.

Колкото по-малко говорех за това пътуване, толкова по-добре. Докато безресорният торовоз мъчеше седалищната част на тялото ми, носът ми се подлагаше на нападение от страна на товара. Но поне пътувахме в правилната посока. Шофьорът ми хихикаше и мърмореше под носа си нещо неясно, абсолютно обезумял от алчност при вида на златната ми „мана“, и накара древния си одър да се търкаля с максимална за него скорост. Когато излязохме изпод дърветата, изгря слънцето и отпред се появиха сивите сгради на университета, бледи на фона на каменносивите облаци. Честно да си кажа, доста привлекателно зрелище.

— Оксфорд — каза каруцарят, посочвайки с кривия си пръст. — Мостът на Магдалена.

Слязох и разтрих набитите си бутове, гледайки изящната арка на моста през малката рекичка. До мен се раздаде глух удар, когато сандъкът ми падна на земята... Започнах да се възмуствам, но транспортът ми се обърна и препусна назад по пътя. Тъй като желанието ми да вляза в града на каруца бе не по-голямо от това на каруцаря да ме откара, не започнах да споря. Всъщност нямаше никакво значение. Метнах сандъка на рамо и тръгнах напред, като се правех, че като че ли не виждам облечения в син мундир войник, който стоеше до будката в края на моста. Войникът държеше някакво огромно барутно оръжие, завършващо с нещо от рода на щик. Но пък той отлично ме видя и спусна приспособлението си, така че то ми прегради пътя и премести чернобрадото си лице право към моето.

—? — каза той нещо неясно. Невъзможно беше да го разбере. Вероятно беше градски диалект, тъй като без труд разбирах селянина, който ме докара тук.

— Няма ли да бъдете така любезен да повторите? — попитах с дружелюбен тон.

— — изръмжа той и вдигна долния дървен край на оръжието си, за да ме удари в диафрагмата.

Не беше особено любезно от негова страна. Продемонстрирах му отвращението си, като отстъпих настрана, така че ударът попадна във въздуха, и му отговорих със същата монета, но с по-голям успех — забих коляното си в неговата диафрагма. Той се сгъна на две и го ударих по врата, щом ми се представи случай. Тъй като губеше съзнание, хванах оръжието му, за да не проработи, докато падаше.

Всичко стана изключително бързо и обърнах внимание на дивите погледи на минаващата публика. Освен това забелязах и бесния поглед на друг войник, който стоеше до вратата на вехтата будка. Войникът вдигаше срещу мен оръжието си. Без съмнение това не беше незабележима поява в града, но щом съм почнал веднъж, трябваше и да завърша.

Речено — сторено. Гмурнах се напред, което ми позволи да пусна на земята сандъка и едновременно да избегна нападението. Раздаде се взрив и пламъче премина над главата ми. След това прикладът на моята пушка се вдигна и улучи брадата на втория ми противник — той полетя надолу, а аз се хвърлих след него. Ако вътре

имаше хора, то щеше да бъде по-добре да се справя с тях в затворено пространство.

Точно така, там се оказаха още войници. И в изрядно количество, така че се погрижих за най-близкия с малко непозволени хватки за близък бой и активирах граната с приспивателен газ, за да усмиря останалите. Трябваше да го направя — макар да не ми се искаше. Без да свалям поглед от вратата, бързо изцапах дрехите си и раздавах удари по ребрата на хората, които падаха от газа, за да изглежда така, сякаш са станали жертви на насилие.

А сега, как да се измъкна оттук? Най-добрият отговор беше — бързо, защото публиката вероятно ще разнесе тревожната вест. Но когато се доближих до вратата, видях, че минувачите са се приближили също и се опитваха да видят какво става. Когато излязох навън, те се усмихнаха и радостно зашумяха, а един извика високо:

— Да живее неговата милост! Вижте как се справи с тези французчета.

Раздадоха се весели викове. Стоях поразен. Нещо не беше съвсем наред. След това разбрах — един факт ме тревожеше от момента, когато видях колежа за първи път. Знамето, което гордо се развяваше на върха на най-близката кула. Къде бяха английските кръстове по него?

Това беше френският триколюр.

ГЛАВА 11

Докато се опитвах да разбера какво можеше да означава това, през тълпата се промъкна човек с прости дрехи от кафява кожа и заповяда на тълпата да млъкне.

— Разотивайте се по домовете си! Сега ще дойдат жабите и ще ви избият. И на никого нито дума за това. Ако не искате да увиснете на градската врата.

Възбудата се смени със страх и народът започна бързо да се разотива. Само двама човека се промъкваха през оредяващата тълпа, защото искаха да вземат разхвърляното вътре оръжие. Приспивателният газ вече се разсея, затова не им попречих. Първият, приближавайки се до мен, повдигна два пръста към шапката си.

— Отлично направено, сър, но трябва по-бързо да се махате, защото някой може да е чул изстрелите.

— Къде да отида? Никога през живота си не съм бил в Оксфорд.

Той бързо ме огледа от главата до петите, както и аз него. И взе решение.

— Елате с нас.

И много навреме. Защото, когато ние, натоварени с оръжията, се вмъкнахме в странична уличка, вече чувах тежките стъпки на маршируващи по моста ботуши. Но спътниците ми бяха местни жители, знаеха всички завой и преходни дворове и доколкото можех да съдя, почти нищо не ни заплашваше. Тичахме в пълно мълчание почти час, докато не стигнахме голям хамбар, който очевидно беше нашето местоназначение. Влязох след останалите и оставих сандъка си на пода. Когато се изправих, мъжете, носещи оръжията, хванаха ръцете ми, а човекът в кожените дрехи допря до гърлото ми изключително остър нож.

— Кой сте вие? — попита той.

— Казвам се Браун. Джон Браун. От Америка. А вие как се казвате?

— Брюстър — след това продължи, без да променя тона. — Как смятате, защо да не ви убием като шпионин?

Спокойно се усмигнах, за да му покажа колко глупава е тази мисъл. Но вътрешно не бях съвсем спокоен. Шпионин? Защо пък не? Какво мога да отговоря? Мисли бързо, Джим, ножът убива толкова сигурно, колкото и атомната бомба. Какво ми е известно? Френските войници окупират Оксфорд. Това значи, че те са стъпили в Англия и са я завзели, или част от нея. Съществува съпротива на това нашествие и хората, които ме държат, са доказателство за това.

— Изпълнявам секретна задача тук — това винаги е полезно. Ножът продължаваше да е притиснат до гърлото ми. — Америка, както знаете, поддържа каузата ви.

— Америка помага на французите. Така каза вашият Бенджамин Франклин.

— Да, разбира се, мистър Франклин носи огромна отговорност. Франция е прекалено силна, за да се борим сега с нея, затова я поддържаме. Това е на повърхността, но има хора като мен, които ви идват на помощ.

— Как ще го докажете?

— Какво мога да направя? Документите могат да се подправят. При това е смъртно опасно да се носят и вие не бихте им повярвали. Но имам нещо, което говори само за себе си. Отивам в Лондон, за да го доставя на определените хора.

— На кого? — ножът едва-едва се помръдна.

— Няма да ви кажа. Но по цяла Англия има хора като вас, хора, които искат да махнат ярема на тираните. Свързахме се с някои от тези групи. И в мен е доказателството, за което говорех.

— И какво е то?

— Злато.

Това — напълно вероятно — ги обърка. Почувствах как хватката върху ръцете ми отслабна. И започнах да доразвивам успеха си.

— Никога не сте ме виждали преди и вероятно никога повече няма да ме видите, но мога да ви окажа финансова помощ за купуването на оръжия, подкупването на войници, помощи за затворниците. Защо според вас днес нападناх тези войници — пред всички? — попитах, като се подчиних на внезапен импулс.

— Кажете ни — отговори Брюстър.

— За да се срещна с вас.

Бавно огледах учудените им лица.

— По всички части на света има лоялни англичани, които ненавиждат завоевателите и ще се борят, за да ги изхвърлят от тези зелени брегове. Но как да ги намерим и да им помогнем? Току-що ви показах единия начин — и ви снабдих с оръжие. Сега ще ви дам и злато за продължаване на борбата. Така, както аз ви се доверявам, така и вие трябва да ми се доверите. Ще имате достатъчно злато и ако пожелаете, ще можете да се измъкнете оттук и щастливо да изживеете живота си на някое друго място. Но мисля, че няма да го направите. Рискувахте живота си заради тези пушки и ще постъпите достойно. Ще ви дам златото и ще си отида. Вярвам ви... — и млъкнах, като им предоставих възможността сами да завършат фразата.

— Според мен всичко е правилно, Брюстър — каза един от мъжете.

— Според мен също — подкрепи го друг. — Дай да вземем златото.

— Ще взема златото, ако има какво да се вземе — каза Брюстър, като свали ножа, но си остана подозрителен. — Може би всичко това е лъжа.

— Може би — бързо казах аз, преди той да започне да къса кончето на съшитата ми история, — но не е така. И при това няма никакво значение. Днес през нощта ще видите как заминавам и повече никога няма да се срещнем.

— Златото — каза моят страж.

— Дайте да го погледнем — каза неохотно Брюстър. Блъфът ми успя. Сега се хвана.

Възможно най-старателно отворих сандъка, в бърбеците ми се опираше пушка. Злато имах. Това беше единствената правдива част на разказа ми. То лежеше разпределено в множество малки кожени кесийки, предназначени за финансиране на действията ми. Кое то и започна сега. Извадих една и тържествено я предадох на Брюстър.

Той изсипа на дланта си няколко блестящи парченца и всички ги зяпнаха. Аз продължавах да ги притискам:

— Как да стигна до Лондон? По реката ли?

— По всички шлюзове на Темза има часови — отговори Брюстър, като все още продължаваше да гледа златния пясък в дланта

си. — Няма да стигнете по-далеч от Ейбингтън. Само с коне, по околните пътища.

— Не познавам околните пътища. Необходими са ми два коня и някой, който да ме води. Както знаете, мога да платя.

— Ще ви заведе Люк — каза той, вдигайки най-накрая поглед. — Преди е бил превозвач на камъни, ще ви заведе само до стените. Французчетата са прекалено много, по-нататък продължавайте сам.

— Отлично.

И така, Лондон е окупиран. А останалата Англия?

Брюстър излезе, за да се погрижи за конете, а Гай извади малко груб хляб и сирене, а също така и ейл, който се оказа доста приемлив. Заговорихме се, по-точно говореше той, а аз слушах, като само от време на време вмъквах по някоя дума. Опасявах се да задавам каквито и да е въпроси от страх да не демонстрирам почти пълното си невежество. Но картината постепенно започна да се прояснява. Англия беше напълно окупирана и умиротворена, така е вече от няколко години. Точно колко — не беше ясно, макар борбата все още да продължаваше в Шотландия. Спомените за нахлуването бяха мрачни. Имаше някакво огромно оръдие, което е причинявало ужасни разрушения, единствена битка, в която е била унищожена ескадрата на Канала. Зад всичко това чувствах Неговото раздвоено копито. Историята се пишеше отново.

Но това минало не беше миналото на бъдещето, от което пристигнах. От мислене на тази тема главата ми започна да се цепи от болка. Може би този свят съществуваше в примката на времето, отделно от основния поток на историята. Или това беше алтернативен свят. Професор Койцу би се оправил, но мисля, че нямаше да му хареса да бъде изваден от черната кутийка, за да отговаря на въпросите ми. Трябваше да се оправям без негова помощ. Мисли, Джим, накарай зъбчатките в старият ти череп да се размърдат. Та нали се гордееш с това, което наричаш свой разум, тогава го използвай за нещо друго освен мошеничество. Трябваше да има някаква логика.

А: В бъдещето това минало не съществуваше.

Б: Точно сега съществува, но,

В: Може би това означава, че присъствието ми тук унищожаваше това минало и самия спомен за него. Не мога да си представя как може да се постигне това, но самата мисъл излъчваше такава топлина и

увереност, че се хванах за нея. Джим ди, Грийс, Творец на Историята, Спасител на Света. Прекрасна картина — и я лелеях, дремейки на сеното — много скоро се събудих, като се почесвах от нашествието на многобройни насекоми, пълзящи по разгорещеното ми тяло.

Конете докараха едва след настъпването на тъмнината и решихме, че най-добре е да тръгнем на разсъмване. Успях да измъкна от сандъка си средство против насекоми. И затова се наслаждавах на относително спокойна нощ преди сутрешното яздене.

Това яздене! Бяхме на път три дена, преди да стигнем Лондон и дори на задника ми върху едни рани излизаха нови. Добродушният ми компаньон явно получаваше невероятно удоволствие от пътешествието, разглеждайки го като своего рода разходка, и непрекъснато говореше за местността, по която минавахме, а вечер в гостилниците се напиваше до козирката.

Преминахме Темза над Хенли и направихме дълъг обход от юг, като се придържахме по-далеч от по-значителните центрове. Когато отново се приближихме до Темза при Саутварк, видяхме пред себе си целия Лондонбридж, а зад него покривите и кулите на Лондон. Доста трудно беше да се видят заради високата стена, минаваща по противоположния бряг. Стената беше гладка като стъкло и силно се различаваше по завършеност от останалия град. Хрумна ми неочаквана мисъл.

— Нали това е нова стена — казах аз. — Така ли е?

— Да. Завършиха я преди две години. Много умряха на нея, между тях жени и деца. Те събраха всички на този строеж като роби. Стената обкръжава целия град. Не беше необходима на никого, просто той е луд.

Тази стена беше необходима и макар вниманието към моята особа да ме ласкаеше, стената все едно не ми харесваше. Тя беше построена заради мен — за да не ме пусне вътре.

— Трябва да намеря някой тих хан.

— Гостилницата „Георг“, ето там — той силно примляска, — при това има прекрасен ейл, дори отличен.

— Тя става само за вас, а на мен ми е необходима до реката и да гледа към този мост.

— Знам такова място. „Шопар и дропла“, на Пикълхерин стрийт, в самото начало на Уайн Лайм, там също има прекрасен ейл.

Всяко отвратително питие според вкусовете на Люк беше прекрасно, щом съдържаше някакъв алкохол. Така или иначе „Шопар и дропла“ беше идеална за нас. Долнопробно заведение с напукана фирма над вратата, изобразяваща приготвили се за бой невероятни свиня и птица. Отзад имаше порутен пристан, където можеха да акостираат жадните лодкари. Получих стая с прозорци към реката. Заведох коня си в конюшната и заключих вратата с резето, след като се спазарих за наема, и разопаковах електронния телескоп. С негова помощ получих едра, ясна, подробна и не много радостна картина за града зад реката.

Беше обкръжен от десетметрова стена от здрави тухли и камък, несъмнено натъпкана с всякаква наблюдателна апаратура. Ако се опитам да проникна под или над нея, вероятно ще ме забележат. Трябваше да забравя за стената. Единствената гледка, която се откриваше от наблюдателния ми пост, беше противоположният край на Лондонбридж, и внимателно го изучих. Движението по моста беше бавно, защото всички бяха претърсвани най-щателно, преди да бъдат пуснати вътре. Отвеждаха хората един след друг през вратата вътре в помещението, построено в стената. Доколкото виждах, всички се връщаха, но какво щеше да стане с мен? Какво става там, вътре? Трябваше да изясня този въпрос. Долу е най-подходящото място за това.

Всички обичат щедрите хора, и аз станах такъв.

Едноокият стопанин успя да намери в мазето си бутилка сносен кларет за мен, като мърмореше и се подсмиваше под нос. Местните хора бяха повече от доволни, поглъщайки кана след кана ейл. Тези съдове бяха направени от кожа, импрегнирани с катран, който добавяше към букета определена пикантност, но потребителят явно не възразяваше. Най-добрият ми информатор беше говедар с четинеста брада, на име Куини. Той беше един от тези, които караха говедата от фермите към кланиците, а също така помагаше на касапите в кървавите им дела. Както можете да се досетите, чувствителността му не беше от най-силните, което не можеше да се каже за способността му да пие. Напивайки се, той си развързваше езика, а аз поглъщах всяка негова дума. Влизаше и излизаше от Лондон всеки ден и като отделях парченце по парченце необходимата ми информация от потока

цинизми и ругатни, постепенно си съставих точна, както се надявах, представа за процедурата на пропускател.

Имаше обиск, това и сам можех да видя през прозореца, понякога щателен, понякога повърхностен. Но една част от този ред никога не се променяше.

Всеки, който влизаше в града, трябваше да пъхне ръката си в стената на караулното помещение. Нищо повече. Просто да я пъхне. Нищо да не пипа, просто да я пъхне вътре до китката и отново да я измъкне.

Размишлявах над това, без да обръщам внимание на взривовите мъжествени приветствия около себе си, и си пиех виното. Какво можеха да открият така?! Може би отпечатъци от пръстите? Но аз винаги съм използвал лъжливи отпечатъци и съм ги сменял три пъти от последната операция. Температурата? Алкалността на кожата? Пулса или кръвното налягане? Дали пък жителите на това мъгливо минало не се отличават с някакви особени телесни характеристики? Напълно възможно бе да се очакват някакви изменения за повече от трийсет хиляди години. Трябваше да узная сегашните характеристики.

Успях да го измисля. Направих детектор, който можеше да записва всички тези характеристики, и го закрепих под дрехите си. Приемникът беше замаскиран като пръстен, който носех на дясната си ръка. Следващата вечер стисках ръка на всеки, на когото можах, и като взех чашата си, се върнах в стаята си. Записите бяха точни в пределите на 0.0006%. И бяха много показателни. Собствените ми данни доста добре се вместиха в пределите на естествените отклонения.

„Не мислиш, Джим — обвиних отражението си във вълнистото огледало. — Трябва да има някаква причина за тази дупка в стената. И тази причина е някакъв детектор. Въпросът е в това, какво открива? — Обърнах гръб на отражението си. — Хайде, хайде, не се отклонявай. Ако не можеш да отговориш така, обърни всичко наопаки. Какво изобщо може да се открие?“

Така тръгна по-добре. Извадих лист хартия и започнах да правя списък на всичко, което може да бъде забелязано и измерено, като започнах направо с честотите. Светлина, топлина, радиовълни и т.н., след това преминах към вибрациите и шума, радарните отражения, към всичко, без да се опитвам да приложа всичките тези неща към човешкото тяло. Още е рано, ще се заема с това, когато направя

списъка колкото може по-подробен. Изписах целия лист, победоносно си стиснах ръка и го препрочетох.

Нищо. Отново изпаднах в отчаяние, хвърлих списъка настрани, след това отново го взех. Нещо чуто или имащо отношение към чуто от мен за Земята от професор Койцу. Ами да! Койцу каза: „Унищожена от атомни бомби.“

Радиоактивността. Атомният век е още в бъдещето, единствената радиоактивност на тази планета бе генерирана от природния радиоактивен фон. Проверката не отне много време. Аз, създание на бъдещето, обитател на Галактиката, идващ от среда със силна радиация. Тялото ми беше два пъти по-радиоактивно от фона, измерен в стаята, два пъти по-радиоактивно от телата на приятелите ми в бара — специално слязох долу, за да ги проверя. Сега, когато знаех от какво да се пазя, измислих начин да ги надхитря. Измъчих много мозъка си, но намерих средството да ги надхитря и много преди разсъмване бях готов за атака. Всички устройства, скрити по мен, бяха от пластмаса, която не можеше да се различи с детектор за метал, ако използват такъв. Всичко направено от метал поставих в пластмасова тръбичка не по-широка от пръста ми и дълга около метър, която навих и пъхнах в джоба си. В най-тъмния час преди разсъмване излязох навън и започнах да се промъквам по влажните улици в търсене на жертвата си.

Намерих я доста бързо, френски часови, охраняващ един от входовете на най-близките докове. Кратък бой, малко газ, безчувствено тяло и тъмен двор. След две минути се появих от противоположния край с неговата униформа, носейки пушката му на рамо точно като него. В цевта беше пъхната тръбичката с уредите ми. Нека се опитат да ги намерят с детектора си. Пресметнах точно времето и когато с първите лъчи на слънцето нощният караул се връщаше в Лондон, марширувах в последния ред. Ще мина незабелязан сред враговете. Прекрасна възможност да ги изиграя. Няма да претърсват собствените си войници я.

Но този път аз излязох глупак. Когато марширувахме през вратата в другия край на моста, забелязах нещо интересно, което не можех да видя с телескопа от прозореца си.

Всеки войник, завивайки зад ъгъла на караулното помещение, спираше за миг и под студения поглед на сержанта пъхаше ръката си в

ТЪМНИЯ ОТВОР.

ГЛАВА 12

— Мерд! — казах аз, като се спънах в неравната настилка на моста. Не знам какво означава тази дума, но френските войници я употребяваха по-често от останалите и очевидно подхождаше за случая. При това бутнах съседния войник и мускетът ми го удари силно по главата. Той зави от болка и ме блъсна. Отлетях назад, ударих се в ниските перила и паднах във водата.

Отлично изпълнено. Течението беше бързо и се скрих под водата, като стиснах мускета между коленете си, за да не го загубя. След това изплувах само веднъж, като удрях с ръце водата и крещях пронизително. Войниците се стълпиха на моста, крещяха и сочеха нещо и когато се убедих, че съм направил необходимото впечатление, позволих на мокрите си дрехи и тежкото оръжие да ме завлекат под водата. Кислородната маска беше във вътрешния ми джоб и ми беше необходима само секунда, за да я извадя и сложа. После я освободих от водата, силно издишах и вдишах чист кислород. Сега трябваше просто бавно и лениво да плувам напречно на реката. Започваше отлив, така че преди да стигна брега, течението щеше да ме отнесе достатъчно далеч надолу. И така, избегнах разкритието, останах жив, за да събера отново сили и да се боря, но бях абсолютно отчаян от провала на опита си да се промъкна зад стената. Пък и водата не беше особено топла. В продължение на много време ме крепяха мислите за пращящия огън в камината ми и чашата горещ ром. Най-после видях отпред във водата тъмен силует, който постепенно се превърна в корпус на малък кораб, привързан към дока; виждах коловете на дока. Спрях под кила, измъкнах от мускета тръбичката с инструментите, пъкнах пушката в ръкава на мундира като баласт и пуснах мундира, мускета и тръбичката на дъното на реката. Направих няколко дълбоки вдишвания, свалих също кислородната маска и колкото можех по-тихо изплувах на повърхността до съда.

Изплувах само за да видя полите на мундира и навитите панталони на френски войник, който се беше подпрял на перилата

точно над мен. Той трудолюбиво лъскаше черното дуло на необикновено зловещо оръдие, стърчащо над брега до него. Изглеждаше много по-съвършено, отколкото всички оръдия на деветнайсетото столетие, които бях виждал, затова нямаше съмнение, че изобщо не принадлежи към този период. Ръководейки се от съвсем оправдан интерес, изучих оръдията, които се използваха в епохата, която току-що бях напуснал и затова сега познах 75 милиметровото безоткатно оръдие. Идеално оръдие за използване на лека дървена лодка — може да се стреля от него, без лодката да става на парчета. При това гарантирано може да разбие всеки дървен кораб дълго преди той да влезе в радиуса на действие на зареждащите му се от дулото оръдия, да не говорим за унищожаването на полеви армии. Пренасянето само на неколкостотин такива оръдия в миналото можеше да промени историята. Което и са направили. Войникът над мен се обърна и плю в водата, отново се гмурнах и се скрих сред коловете.

Извън полезрението на френския кораб по-надолу по течението имаше пристан за лодки. Там и изплувах. Наблизо нямаше никой. Измъкнах се от водата мокър, треперещ и подтиснат, и забързах към тъмния отвор на улицата. Там стоеше някой, претичах покрай него, но след това реших да спра, защото този човек опря в кръста ми дулото на огромен пистолет.

— Вървете напред — каза той. — Ще ви отведе на уютно място, където ще можете да се преоблечете в сухи дрехи.

Този, който ме плени, имаше френски акцент.

Оставаше ми само да изпълня препоръките, подкрепени с подбутване от примитивното му оръжие. Примитивно или не, но така или иначе можеше да ме пробие. Другият край на улицата беше плътно преграден от спряла карета. Вратата ѝ беше отворена, сякаш ни канеше да се качим в нея.

— Качвайте се — каза пазачът ми, — аз съм след вас. Видях как нещастният войник падна от моста и помислих, какво ли ще стане, ако изплува? Ами ако е добър плувец и успее да преплува реката? Тогава къде ще го довлече течението? Хубава задача и я реших правилно.

Вратата се затвори и каретата тръгна. Бяхме сами. Паднах напред, обърнах се, гмурнах се надолу и се опитах да хвана пистолета — и го хванах за дръжката, защото похитителят ми вече го държеше за дулото и ми го подаваше.

— Разбира се, вземете го, мистър Браун, щом желаете. Повече няма да потрѣбва — и се усмихна, като видя учудването ми, после отново се подсмихна и насочи дулото към гърдите си. — Това беше най-простият начин да ви убедя да тръгнете с мен в каретата. Наблюдавах ви няколко дни и съм сигурен, че не обичате френските завоеватели.

— Но нали вие сте французин?

— Разбира се! Привърженик на покойния крал, а сега беглец от родината си. Научих се да ненавиждам това корсиканско нищожество, докато тукашният народ само се смееше над него. Но сега вече никой не се смее и сме обединени от обща цел. Но, пардон, позволете ми да се представя. Аз съм граф д'Озон, можете да ме наричате просто Чарли, тъй като всичките ми титли сега са в миналото.

— Радвам се да се запознаем, Чарли — стиснахме си ръцете. — Наричайте ме просто Джон.

Преди да успеем да продължим този интересен разговор, каретата с гръм и стонове спря. Намирахме се във вътрешния двор на голяма къща и влязох вътре в нея заедно с графа, като продължавах да държа пистолета. Оставах подозрителен, макар очевидно да имаше много малко причини за това. Всички слуги бяха много стари и се мъкнеха наоколо, мърморейки нещо на френски. Един стар слуга, скърцайки с колене, напълни ваната за мен, помогна ми да се съблека и започна да търка гърба ми, като абсолютно игнорира това, че продължавах да държа пистолета в ръка. Пригответе ми стоплени дрехи и хубави обувки. Оставайки сам, преместих в новите дрехи арсенала си и инструментите. Когато слязох долу, графът ме очакваше в библиотеката и пиеше някакво интересно питие от кристална чаша, напълнена до ръба, подобно на стоящата наблизо кана. Подадох му пистолета, а той — пълната чаша. Течността се плъзна в гърлото ми като топла музика, а ноздрите ми вдъхнаха облаче изискан аромат, равен на който никога не съм срещал.

— Четирийсет години отлежало, от моето имение, което, както можете да отгатнете, се намира в Коняк.

Отпих още малко и го погледнах. Силен човек. Висок и гъвкав, сиви коси, високо чело, тънки, почти аскетични черти на лицето.

— Защо ме докарахте тук? — попитах аз.

— За да можем да обединим усилията си. Изучавам естествена философия и сега виждам много неестествени неща. Армията на Наполеон има оръжие, което не правят никъде в Европа. Други говорят, че е от далечното... но не вярвам. Това оръжие се обслужва от хора, които говорят лошо френски, лоши и зли. Има слухове, че в обкръжението на корсиканеца се намират още по-лоши и зловещи хора, нечувани чужденци, както и вие. Кажете, как може човек да преплува реката под вода?

— С помощта на машина — нямаше смисъл да мълча, графът прекалено добре знаеше за какво да пита. Когато врагът има такива оръдия, каквото видях, нямаше смисъл да крия природата му. Очите на графа се разшириха, когато казах това, и пресуши чашата си.

— Така си и мислех. Смятам, че вие знаете повече за тези странни хора и оръдията им. Те не са от света, който познаваме, нали така? Знаете за тях и сте тук, за да се борите с тях?

— Те идват от страната на злобата и безумието, донесли са със себе си престъпленията си. Да, воювам с тях... Не мога да разкажа всичко за тях, защото и аз самият не знам цялата история. Но съм тук, за да унищожа тях и всичко направено от тях.

— Бях сигурен в това! Трябва да обединим усилията си. Ще ви окажа каквато помощ пожелаете.

— Можете да започнете с обучението ми по френски. Необходимо ми е да се промъкна в Лондон и изглежда, че този език ще ми потрябва.

— Но... имате ли време?

— Два часа стигат — още една машина.

— Започвам да разбирам, но не съм сигурен дали ми харесват всичките тези машини.

— Не можем да ги обичаме или да не ги обичаме. Те нямат емоции. Можем само да ги използваме за добро или зло, така че проблемът с машините, както и всичко останало, е чисто човешки проблем.

— Прекланям се пред мъдростта ви. Разбирам, че сте прав. Кога ще започнем?

Върнах се за нещата си в „Шопар и дропла“, после се преместих в къщата на графа. Последва ужасно мъчителна вечер на работа с мнемोगрафа (болка е много слаба дума за обозначаване на страничните

ефекти от използването на тази дяволска машина), в резултат на която научих разговорен френски език. Сега за удоволствие на графа беседвахме на този език.

— А следващата крачка?! — попита той.

Току-що обядвахме, при това прекрасно, и отново се върнахме към коняка.

— Трябва по-отблизо да разгледам един от тези псевдофранцузи, които, както се вижда, управляват всичко. Появяват ли се от тази страна на реката сами или поне на малки групи?

— Да, но придвижванията им са безсистемни. Затова трябва да получим нови сведения — той разклати сребърната камбанка, която се намираще до каната. — Искате ли да ви доставят един от тях жив или мъртъв?

— Много сте любезен — казах аз, като вдигнах чашата си, за да може безшумно появилият се слуга отново да я напълни. — Ще се заема с тази част на работата сам. Само ми покажете мястото и ще направя всичко останало.

Графът даде заповеди, слугите се оттеглиха, а аз отново се зах с чашата си.

— Няма да отнеме много време — каза графът. — Когато получите информацията, ще имате ли план за по-нататъшни действия?

— Само приблизителен. Трябва да проникна в Лондон. Да намеря Него — върховния демон на това ъгълче на ада, после вероятно ще го убия. А също така ще унищожа някое и друго оборудване.

— А самонадеяния корсиканец? И него ли ще отстраните?

— Само ако ми пречи. Не съм обикновен убиец, трудно ми е да убивам, но действията ми неминуемо ще променят целия ход на нещата. Новото оръжие ще престане да се произвежда, а боеприпасите скоро ще свършат. Често казано, тези негодници могат и изобщо да не изчезнат.

Графът вдигна вежди, но от любезност се въздържа от коментар.

— Ситуацията е много сложна. Откровено казано, аз самият не я разбирам съвсем. Това е свързано с природата на времето, за която и аз знам съвсем малко. Но струва ми се, че времето, в което живеем сега, не съществува за бъдещето. Бъдещите исторически книги говорят, че Наполеон е бил разбит, че империята му е унищожена, че Британия никога не е била окупирана.

— Де да беше така!

— Може и да бъде, ако се докопам до Него. Но ако историята отново се промени и се върне към това, което трябва да бъде, то целият този свят, който познаваме, може да изчезне.

— Във всички опасни действия има определен риск — графът леко мръдна ръка, сякаш пускаше някого, оставайки спокоен и съдържан. Удивителен човек. — Ако този свят изчезне, то би трябвало да възникне друг, по-щастлив, нали?

— Грубо казано, да.

— Тогава трябва да бъдем по-настойчиви. В този друг по-добър свят ще се върна в имението си, семейството ми отново ще бъде живо, пролетните цветя на щастията ще цъфтят на Земята. Готов съм да пожертвам този сегашен живот... това презряно съществуване. Но бих предпочел това да не излиза зад стените на тази стая. Не съм сигурен, че всичките ни помощници ще се съгласят с тази философска гледна точка.

— Напълно съм съгласен с вас. Бих искал всичко да бъде устроено по друг начин.

— Не мислете за това, скъпи приятелю. Няма повече да засягаме тази тема.

И я оставихме. Обсъждахме живописата и винарството — и опасностите, органически присъщи на производството на дестилирани напитки. Времето летеше бързо — както и хората на графа, — и още преди да започнем втората кана, го повикаха за да получи исканите данни.

— Великолепно — каза той, връщайки се, като потриваше ръце от удоволствие. — Малка компания от хората, които търсим, точно сега се развличат в публичния дом на Мармейд Корт. Разбира се, наоколо има стража, но предполагам, че това няма да е особена пречка за вас?

— Ни най-малко — казах аз и станах. — Бъдете така добър да ми предоставите някакво транспортно средство и водач, и обещавам да се върна след не повече от час.

Всичко беше направено и аз съдържах обещанието си. Глуповат тип с избръсната глава и обезобразено от белези лице ме откара с каретата в съседното здание, нещо от рода на кантора, сега затворена и заключена с помощта на чудовищен механизъм, който беше

невероятно сложен за отваряне. Не че механизмът беше сложен за мен — как ли пък не — просто катинарите бяха толкова огромни, че отверката ми не стигаше до тях! Но пък ножът стигна. Влязох, качих се горе и се прехвърлих на покрива на съседната сграда. Там закачих паяжината си към най-здравия от големия избор от комини. Кончето на паяжината беше тънко, почти невидимо и практически неразкъсваемо, направена от една-единствена цяла молекула. Размотаваше се от макара, закрепена с ремъци на гърдите ми и се спуснах надолу към тъмните прозорци. Тъмни за други, но два лъча от ултравиолетовите прожектори на чувствителните ми очила правеха всичко ясно като ден за мен, където и да погледнех. Безшумно проникнах през прозореца, хванах необходимия ми индивид със свалени панталони и приспах него и приятелката му с доза газ, качих се обратно на покрива с него на ръце толкова бързо, колкото можеше да се навива макарата на паяжинката. След няколко минути плячката ми хъркаше на масата в мазето на графа, а аз подреждах оборудването си. Графът ме наблюдаваше с интерес.

— Искате да получите информация от тази свиня? В обикновени условия не признавам мъченията, но ми се струва, че този случай е за нагрятото желязо и остър нож. Какви престъпления са извършили тези същества! Казват, че аборигените от Новия Свят могат да одерат цял човек, като при това не го убиват.

— Звучи добре, но няма да ни потрябва. — Изравних инструментите и включих контактите. — Отново машина. Ще го държа в безсъзнание и ще мина през мозъка му с подковани ботуши. В определен смисъл това е най-чудовищното мъчение. Ще каже всичко, което ни е необходимо, дори без да знае, че говори. После е ваш.

— Не, не, благодаря — графът вдигна ръце с отвращение. — Всеки път, когато убиват един от тях, гражданите дават безброй жертви и се подлагат на репресии. Ще го набием малко, ще вземем дрехите му и всичко останало и ще го захвърлим в някоя тъмна алея. Ще прилича на грабеж и нищо повече.

— Добра идея. Сега започвам.

Ровенето в този мозък приличаше на плуване в канализация. С една дума — безумие, а той без съмнение беше безумен, както и всички те, но откровената порочност е неппростителна. Проблемът се заключаваше не в получаването на информация, а в сортирането ѝ.

Искаше да говори на собствения си език, но в края на краищата се съгласи на френски и английски. Питам и питам и накрая научих всичко, което исках. Беше извикан компаньонът ми Жул. На него беше възложена задачата да го набие, да свали мундира му и да го изхвърли някъде. През това време графът и аз с удоволствие се върнахме към недовършената кана...

— Тяхната щаб-квартира очевидно се намира на място, наречено Сент Пол. Знаете ли къде е то?

— Не се спират и пред светотатството. Това е катедрала, шедьовър на великия сър Кристофър Рен, ето, вижте тук, на картата.

— Тук се намира така нареченият Той, а също така очевидно и всичките му машини и инструменти. Но за да се добера дотам, трябва да вляза в Лондон. Има добра възможност да премина стената с неговия мундир, защото тялото му е толкова радиоактивно, колкото и моето, това е тест, който използват за откриване на чужденци. Но могат да съществуват пароли и други начини за идентификация и може би на техния език. Необходима е отвличаща маневра. Сред последователите ви няма ли някой запознат с артилерията?!

— Без съмнение. Рене Дюпон — бивш майор от артилерията, много знаещ войник, и той е в Лондон.

— Точно това е необходимият ни човек. Сигурен съм, че ще му достави удоволствие да се занимава с тези мощни оръдия. Преди разсъмване ще превземем артилерийски плавателен съд. С първите лъчи на слънцето, когато се отворят вратите, ще започне обстрела. Няколко снаряда през вратата ще обезкуражат охраната, след това трябва да изоставим кораба. Това ще бъде работа на хората ви.

— Лично ще ръководя тази приятна работа. Но къде ще бъдете вие?

— Ще марширувам в града заедно с частите, както вече се опитам преди.

— Опасно е в най-голяма степен. Ако се появите прекалено рано, ще бъдете открит при появата си, а може и да загинете при обстрела. Ако пристигнете прекалено късно, вратите ще бъдат затворени.

— В такъв случай трябва да пресметнете всичко изключително точно.

— Ще изпратя да донесат най-добрите хронометри, които имам.

ГЛАВА 13

Майор Дюпон имаше кръгло червено лице, бели коси и внушителен закръглен корем. Но беше достатъчно енергичен, познаваше артилерията и сега беше погълнат от страстното желание да работи с невероятното оръжие на завоевателите. Предишният екипаж на артилерийски кораб, включително и охраната, спяха под палубата много по-здраво, отколкото би и им се искало, докато се занимавах с механизма на безоткатното оръдие и го обяснявах на майора. Той си изясни моментално всичко и направо побесня от радост. В сравнение с неговия опит в използването на неравните оръдейни дула, с зареждане от цевта, бавно горящ барут и тям подобните неудобства на професията му, това беше истинско откровение за него.

— Барутът, шомполът и снарядът в един корпус. Чудесно! И тази ръчка отваря затвора? — попита той.

— По време на стрелба стойте по-далеч от тези отвори, защото при изстрел газовете излизат оттук, компенсирайки отката. Използвайте директен прицел, разстоянието е прекалено малко. Предполагам, че на такава дистанция няма да се наложи да се прави поправка за вятъра и не е необходимо да се стреля по балистична крива, скоростта на изстрела е много по-голяма, отколкото сте свикнали.

— Разказвайте, разказвайте! — каза той, галейки стоманата.

Следващата крачка. Графът ще се погрижи на разсъмване да преместят кораба още нагоре по течението и да го закотвят до брега под Лондонбридж. Аз ще се погрижа да пристигна на мястото по-рано от уговореното време. Морският му хронометър беше толкова голям, че приличаше на зелка, беше направен от стомана и месинг и тиктакаше силно. Но графът ме увери в неговата точност и го нагласихме по атомния ми часовник, който беше не по-голям от нокът, с точност до секунда в година. Това беше последното, което трябваше да се направи, и когато станах, за да си тръгна, той ми протегна ръка. Стиснах я.

— Винаги ще ви бъдем благодарни за помощта — каза той. — Хората ми имат нова надежда и споделям ентузиазма им.

— Аз трябва да благодаря за помощта. В частност като се вземе под внимание, че победата може да не ви донесе нищо добро.

Той отхвърли тази мисъл като ненужна — много силен човек.

— Както обяснихте, умирайки, ще победим. Свят без тези свине е достатъчна награда, дори ако не бъдем свидетели на това. Изпълнявайте дълга си.

Тръгнах. Опитвах се да забравя, че съдбата на светове, цивилизации, цели народи зависи от действията ми. Най-малката грешка, случайност — и за тях всичко ще бъде свършено. Затова не трябваше да има случайности. Подобно на алпинист, който не гледа надолу и не мисли за пропастта, прогоних от главата си мисълта за неуспех и за да се ободря, се опитвах да си спомня нещо весело. Нищо не ми идваше на ум веднага, затова започнах да мисля как да се разправам с Него и системата му. И това наистина беше вдъхновяващо. Погледнах часовника си. Време беше да тръгвам. И тръгнах бързо, без да се оглеждам. Улиците бяха празни, всички добри хора отдавна са в леглата си, и крачките ми ехтяха между зданията по тъмната улица. Зад мен небето посивя от приближаващото зазоряване.

В Лондон е пълно с тъмни алеи, които представляват идеално укритие, и се възползвах от тях, като при това не изпусках от поглед Лондонбридж. Накрая се появиха първите войници. Някои маршируваха, други едва се мъкнеха, и всичките изглеждаха уморени. И аз се чувствах уморен и затова засмуках хапче стимулатор и не откъсвах очи от часовника. В идеалния случай, когато започне обстрелът, трябва да се появя на моста достатъчно далеч от вратите, за да не пострадам, но достатъчно близо, за да проникна през тях по време на суетнята, която възниква след започването на обстрела. От своя наблюдателен пункт отбелязвах времето, което беше необходимо на различни групи войници, за да пресекат моста, докато не получих точна оценка. По часовника ми тичаха цифри, накрая настъпи моментът, когато изпънах рамене по военному и бодро тръгнах напред.

—? — се разнесе нечий глас и разбрах, че се обръщат към мен. Бях толкова погълнат от организацията на времето, че изобщо забравих за възможността Неговите дяволи на бъдещето също да вървят по моста.

Магнах с ръка, направих зловна гримаса и бързо закрачих напред. Човекът, който ме викна, с объркано лице забърза зад мен. По униформата ми знаеше, че принадлежа към неговата компания, но лицето ми беше ново за него. Вероятно искаше да научи от мен как вървят нещата в родната лудница. Но не исках да водя никакви разговори с него, защото не разбирах езика им. Забързах напред, чувствайки се неудобно, защото той ме следваше неотклонно. После съобразих, че вървя прекалено бързо и със сегашната крачка ще стигна вратите точно в момента, когато ще започне обстрелът и ще бъда надупчен.

Нямах време да проклинам безгрижността си, стигаше само да избира желателното продължение на тази неприятна история. В настоящия момент изобщо не ми се искаше да бъда разкъсан на части. Вече виждах канонерката, която беше излязла на позиция, и фигурите на палубата ѝ. Великолепно... Вече почти чувах взривовете. Отзад загърмяха тежки крачки, една ръка падна на рамото ми и ме обърна.

—? — възкликна той, после изражението на лицето му се промени, очите му се разтвориха широко и челюстта му увисна. —! — закрещя той. Позна ме, вероятно по снимка.

— Е, да — каза аз и изстрелях във врата му наркотична игла от пистолета, който стисках в ръка. Но се раздаде още един вик „.....!“ и един от приятелите му се промъкна през редовете на войниците. Него също се наложи да приспя. Това естествено заинтересува всички намиращи се наблизо, раздадоха се няколко изплашени вика и някои вдигнаха оръжието си. Опрях гръб в парапета на моста и си помислих дали нямаше да ми се наложи да застрелям цялата френска армия.

Не се наложи. Първият снаряд не беше изстрелян много точно от майора на конната артилерия и удари моста на някакви си десет метра от мен.

Раздаде се солиден взрив и въздухът се изпълни със свистящи парчета тухли и желязо. Хвърлих се на земята заедно с всички останали. Наистина някои от тях паднаха навеки. Докато лежах, се възползвах от удобния случай и забих игли във всеки от най-близките до мен войници, които бяха свидетели на предишната сцена.

През това време Дюпон се учеше да действа с оръдието си и следващият снаряд вече удари градската стена. Сред хората на моста се вдигна паника, аз виках и тичах заедно с всички останали и с голямо

удоволствие видях как поредният снаряд пробива вратата и се взриви вътре в караулното. Сега, както и следваше да се очаква, цялото движение се обърна от вратата навън. Паднах по корем и като смок запълзах напред. Снарядите се взривяваха във вратата и около нея, предизвиквайки доста прилични разрушения. Бързо погледнах часовника си и забелязах, че краят на обстрела е съвсем близо. Като сигнал щеше да послужи снаряд, изстрелян в стената далеч от моста. След това ще има още няколко изстрела, но вече не по вратите, а по други удобни цели.

Снарядът удари стената на стотина метра надолу по реката и направи в нея красива дупка. Сkochих на крака и побягнах.

Каква прекрасна купчина отломъци! Навсякъде парчета от разбити тухли, въздухът бе пълен с прах и миризма на изгорял барут. Ако е оживял някой след обстрела, то той отдавна е избягал. Прехвърлих се през купчина отломъци и се скрих зад най-близкия ъгъл. Единствен свидетел на не много деликатното ми нахлуване беше двойка, която поглеждаше иззад някакъв вход, съдейки по дрехите им — англичани. Като ме видяха, веднага се обърнаха и побягнаха... И така, въпреки малките неприятности на моста, планът действаше отлично.

Оръдието на реката отново откри огън. Това не влизаше в плановете ми. Станало е нещо. След последния изстрел съучастниците ми трябваше да слязат на брега и да се скрият. Почти едновременно се раздадоха още два взрива. Оръдието не можеше да стреля толкова бързо.

Стреляше друго оръдие.

Улицата, на която се намирах, Аспер Теймз стрийт, вървеше успоредно на стената. Сега бях достатъчно далеч от моста, така че присъствието ми вече не се асоциираше със събитията там — и на услугите ми беше стълба, която водеше към върха на стената към наблюдателната площадка, сега празна. Възможно бе благоразумието да е диктувало последователното изпълнение на плановете ми, но вече много години не се вслушвах в гласа му и не възнамерявах и сега да го правя. Бързо се огледах наоколо — наблизо нямаше никой — и се качих горе. От върха се откриваше прекрасен изглед към реката.

Майорът продължаваше да управлява оръдието си, като стреляше бързо по друга канонерка, която се движеше нагоре по реката

на пълен ход. Новодошлият, макар и поставен в неизгодно положение от движението на платформата, беше по-опитен и точен с оръдието си. Снарядът вече бе пробил огромна пробойна в носа на кораба на съратника ми и докато гледах, друг попадна в средата на палубата. Оръдието замлъкна, вдигайки нагоре цевта си. Стрелецът изчезна. Някаква фигура претича през пристанището и се скри в безвредния сега кораб. Извадих електронния си бинокъл и го насочих към палубата. Знаех какво ще видя още преди да го поднеса към очите си.

Графът се бе притекъл на помощ на хората си, но още преди да скочи на борда, майорът с окървавено лице стана и отново зае мястото си до оръдието. Обърна го и изпрати следващия снаряд.

Отлично направено, право във ватерлинията под вражеското оръдие. Оръдието замлъкна и корабът започна да потъва. Когато отново погледнах майора, видях, че е презаредил оръдието си и стреля в моста, по вражеските войници на него. Графът му помагаше да зарежда. И двамата се усмихваха и изглеждаха много доволни от себе си. Изстрелите сега следваха по-бързо, а аз се спуснах надолу по стълбата.

Не мога да ги виня. Те знаеха какво правят — най-после стреляха по врага, когото ненавиждаха всичките тези години, стреляха с превъзходно, много ефективно оръдие. И двамата ще продължават да стрелят, докато не загинат. Вероятно именно това искаха. За да може тази жертва да донесе поне някакви плодове, трябваше да продължа собственото си дело.

Добре изучих картата на графа. Напред, по улица Гуус фут, после по Кенън стрийт и наляво. Там имаше бързаци хора, изплашени граждани, в противоположна посока с бърза стъпка вървяха войници. Никой не ми обръщаше и най-малко внимание.

А там, напред, в края на улицата, се възвишаваха огромни стени и купол, несъмнено катедралата Сент Пол.

Наближава краят на още един път. Последната ми среща с Него.

ГЛАВА 14

Беше ме страх. Човек, който твърди, че никога не е изпитвал страх, е или лъжец, или луд. Достатъчно често съм изпитвал това чувство, за да разпозная аромата му. Но никога не съм чувствал такава желязна тежест като сега. В жилите ми течеше ледена вода, сърцето ми биеше силно в гърдите, краката ми като че ли бяха пуснали корени в земята. Със съзнателно усилие се овладях — не лек подвиг — и се раздрусих както трябва.

— Отговаряй, мозък — изкомандвах аз, — какво е това заешко треперене? Напълнил си гащите? Тяло и душа, вие вече сте попадали в различни произшествия. Било е и по-зле, но се измъкнахме от всичко това. И като правило с победа. Какво ново има сега?

Отговорът дойде много бързо.

Аз, стоманеният гризач, винаги съм действал под пода на обществото, винаги по своему, на собствен риск. На ура!

Но сега на карта бе заложено прекалено много.

Прекалено много човешки същества зависят от действията ми. Прекалено много? О, небеса! На карта е заложено цялото бъдеще на Вселената. Просто не ми се вярва.

— Не си вярвай тогава — измърморих аз, като ровех в аптекката. Ако мисля през цялото време за този залог, то нямаше да рискувам и изобщо нищо нямаше да направя. Никога през живота си не съм прибягвал до изкуствени емоции, но всичко има начало. Държах в себе си хапчета „берсерк“ като амулет, за да знам, че са тук, ако някога потрябват, и затова никога не съм се възползвал от тях. До днешния ден. Отворих шишенцето и издухах праха от хапчетата.

— Излез да се бием, Джим — казах аз и глътнах таблетката.

Тези таблетки навсякъде са незаконни. И правилно. Не само защото бързо се пристрастяваш и физически, и психически към тях, но и поради социални мотиви. В това желатиново хапче е затворена особена форма на безумие — състав, който разтваря съвестта и морала на цивилизования човек. Оставаш без морал, без съвест. И без страх.

Нищо, освен едно разюздано „Аз“ и твърдата увереност в собствената мощ и правота, божественото разрешение да се прави всичко, което желаеш, като не изпитваш съжаление и страх. Политиците, натъпквайки се с „берсерк“, сваляха правителства и управляваха империи. Спортистите биеха всички рекорди, като при това често погубваха и себе си, и противниците си. Не беше много приятно.

Много е приятно. Изпитах късо бодване на съвестта, докато не почувствах как химикалите вземат контрол над мозъка ми, но това стана много бързо.

— Дойдох за теб, Ти! — казах аз, усмихвайки се с неподправена ярост.

Това беше най-възхитителното от изпитаните някога от мен усещания — усещането за неограничена мощ, пречистващ вятър, разхождащ се по всички прашни ъгълчета на мозъка ми. Прави каквото искаш, Джим, каквото пожелаеш, защото си единствената истинска сила на този свят. Колко сляп съм бил през всичките тези години! Уродливите предразсъдъци на морала, незначителните привързаности, разрушителната любов към ближния. Какъв инвалид съм бил! Сега обичах себе си, защото съм Бог. Накрая разбрах значението на Бога, за когото винаги са говорили древните религии.

Аз съм единствената сила в цялата вселена. А Той, в тази сграда отпред, мисли тщеславно като смъртен, че може да ме надмине по могъщество, да ме спре и дори убие. Е, какво пък, да видим ще изпълни тези идиотски планове.

Разходих се наоколо. Достатъчно здрава сграда, без охрана, вероятно натъпкана с различни детектори. Да се промъкна тайно по околен път? Не е разумно. Единственото ми предимство е внезапността и способността да бъда абсолютно безмилостен. Въоръжен съм добре — ходеща машина на смъртта, и никой не може да ме спре. Ще мога лесно да вляза, хората непрекъснато влизат и излизат, всичките с униформи като мен. Отвътре като от кошер се носи деловито бръмчене и шум. Разтревожи ги нападението на вратата. Трябва да ударя сега, докато са разтревожени. Оръжието ми е наред и в бойна готовност, завършвам ленивата си обиколка на сградата и се насочвам към белите каменни стъпала на парадния вход.

Катедралата беше огромна. Сега, с изхвърлени пейки и цялото религиозно оборудване, изглеждаше още по-голяма. Закрачих напред

по дългата зала на храма, сякаш всичко наоколо ми принадлежеше — всъщност така си и беше. Оръжието ми е готово, точно под ръка. Залата беше пуста, цялата дейност се беше съсредоточила в аспидата, където обикновено се намираше олтарът. Сега го нямаше. Вместо него беше поставен инкрустиран трон. На трона седеше Той. Високомерен от съзнанието за властта си. Навеждаше се напред с гигантското си червено тяло и даваше заповеди на помощниците си долу. В трансепта на храма имаше дълга маса, затрупана с карти и документи и обкръжена от красиво облечени офицери. Те явно слушаха заповедите на човек с обикновена синя куртка. Беше дребен на ръст, челото му пресичаше черен блестящ кичур коса. Съдейки по описанието, това беше тиранинът Наполеон, както си и мислех, той просто предаваше на подчинените си Неговите инструкции. Усмиввайки се, хванах оръжието си.

Познати преливания на светлина привлякоха вниманието ми към по-малката аспида, разположена отдясно. Там имаше апаратура за темпорална спирала, около която се суетяха заети с работата си техници. Те скоро щяха да умрат, както и всички тук. Ще имам транспорт да се измъкна от тази варварска епоха. Ще се наложи да им оставя за спомен малка атомна бомба. Краят е съвсем близо.

Когато се приближих до масата, никой не ми обърна и най-малко внимание. Ще се наложи първо да използвам приспивателен газ, защото ще подейства едновременно на всички. После, когато се разправя със стопанина, ще имам колкото искам време, за да се заема с робите.

Една ударна граната и две термитни. Активирах ги с палец и ги хвърлих — едно, две, три — по широка дъга в коленете Му. Докато бяха още във въздуха, започнах да хвърлям на масата, под шокираните погледи на офицерите шепа след шепа газови гранати. Те съскаха и се пукаха, а аз вече се бях обърнал и пуснал в ход игличния пистолет — не дай Боже да се повреди апаратурата, — за да се справя с техниците до темпоралната спирала.

Всичко беше свършено за няколко секунди. Падна последното безчувствено тяло и настъпи тишина. Преди да се обърна, хвърлих няколко гранати към входа на залата, за да може всеки влизащ да попадне в газов облак. После погледнах Него.

Превъзходно! Колона от ревящ огън отвън, а в средата нещо, което можеше да бъде и човек. Тронът също гореше и стълб дебел дим се виеше и издигаше нагоре към гигантския купол.

— Ти си разбит! Той! Разбит! — закрепях аз, навеждайки се през масата, за да видя по-добре. Той не преживя това нападение.

Наполеон вдигна глава от масата и седна.

— Не се правете на идиот — каза той.

Без да губя време за размишления, се опитах да го убия, но той беше готов и стреля от тръбовидно оръжие, скрито в дланта му, преди мен. В лицето ми удари огън, след това изтръпна, изтръпна и цялото ми тяло, изгубих контрол над него и паднах с лице върху масата. Не чувствах и ръцете на Наполеон, когато ме обърна по гръб. Гледаше ме отгоре, усмихваше се и се смееше победоносно. И в смеха му имаше значителна част безумие. Гледаше ме в лицето, в очите, които все още можех да движа, очаквайки, че ще изскочат от орбитите си, когато накрая разбере всичко.

— Поразително — закрепях Той. — Ти едва сега съобрази правилно. Той — това съм аз. Ти загуби. Ти изгори, унищожи този чудесен андроид, неговото единствено предназначение беше да те излъже, да те накара да действаш именно така. Всичко тук — дори самото съществуване на този свят, тази примка на времето, бяха само капан за теб. Нима си забравил, че тялото е просто черупка за мен, за вечния Мен? Мозъкът ми победи смъртта и живее вечно. Сега той имитира безумния император. Той никога не е знаел какво е това *истинско безумие*.

Ти изгуби, а аз спечелих навеки!

ГЛАВА 15

Това беше само временен неуспех. Предполагам, че в обичайни ситуации бих се чувствал по-разбит, изплашен, ядосан, раздиран от множество безполезни емоции. Сега просто чаках удобен случай отново да Го убия. Дори стана уморително — след два опита Той продължаваше да бъде жив. Реших, че третият опит трябва да бъде окончателен.

Той се наведе и започна да къса дрехите ми, като ме обискираше с груба щателност. Разкъсваше облеклото ми на малки парченца и събираше цялото снаряжение, закрепено по мен: ножа от глезена, пистолета от колана, гранатите от косите. След няколко секунди се лиших от оръжието си. Малкото, което остана, беше недосегаемо. Обискира ме много старателно и после хвърли обезсиленото ми тяло на масата, с лицето нагоре.

— Всичко подготвих за този момент, всичко! — разговаряйки, Той вдигна юмруците ми и закачи на тях тежки метални обръчи, съединени с къса масивна верига. Когато белезниците щракнаха, блесна късо пламъче светлина, и краищата им се запоиха. Макар да не почувствах нищо, видях как под метала кожата ми моментално почервения. Няма значение. Едва когато беше направено това, Той заби игла в юмрука ми.

Чувствителността ми започна да се връща, първо дива болка в юмруците. Оказва се, че връщането на чувствителността е силно болезнено. Не обръщах внимание на това, макар спазмите да разтърсваха цялото ми тяло. В края на краищата дори непроизволно се търкулнах от масата и тежко паднах на пода. Той веднага се наведе, подхвана ме и ме помъкна през широкото пространство на огромната катедрала. Дори в това малко тяло силата му беше чудовищна.

В този кратък миг, когато лежах на пода, пръстите ми успяха да хванат нещо. Не знам какво беше — нещо малко, метално — здраво го стисках в юмрука си.

Примерно на около пет метра от пулта за управление на темпоралната спирала имаше здрава метална колона, която стигаше до кръста ми. Тя също ме очакваше. Той широко разтвори ръцете ми и постави съединяващата ги верига в пръстена на върха на колоната. Още едно пламъче и веригата се срасна с металния монолит. Той ме пусна, заклатих се, но не паднах, тялото ми отново придоби предишната си чувствителност и отново го овладях, докато Той отиде при уредите и направи някакви манипулации. В огромната катедрала цареше тишина, ако не се смятаха натрупаните тела, бяхме сами.

— Победих! — закрепця той неочаквано, като леко танцуваше и пръскаше слюнки. — Разбираш ли, че сега си в примката на време, което не съществува, което създадох, за да те примамя, което ще изчезне веднага щом го напусна?

— Подозирах това. В нашите учебници Наполеон е изгубил.

— Тук победи. Дадох му оръжие и помощници, за да завоюва света. После, когато беше готово новото ми тяло, го убих. Примката във времето се появи, когато го направих. И съществуването ѝ вдигна временна бариера, която ще изчезне заедно с нея. Това ще се случи, когато Аз си отида, но не моментално, това ще бъде много леко за теб. На Мен ще ми бъде приятно да мисля, че стърчиш тук сам, като разбираш, че си загубил и че бъдещето ти никога няма да съществува. В тази сграда има фиксатор на времето. Темпоралната примка ще бъде тук и когато Лондон изчезне заедно с целия останал свят. Преди да се включи, може да умреш от жажда. А може и да не умреш. Аз победих.

Последните думи ги изкрещя, като отново се обръщаше към пулта. Разтворих юмрука си, за да погледна какво е оръжието, което лежеше в дланта ми и което щеше да ми помогне да го разбия в последния момент.

Беше малък пиринчен цилиндър, тежък само няколко грама. В единия му край бяха направени малки дупчици и когато го обърнах, оттам се посипа ситен бял пясък. Пясък, който се използва за сушене на мастилото при писане. Можеше да се желае и повече, но трябваше да се задоволя с това.

— Аз заминавам — каза Той, като включи механизма.

— Ами вашите хора? — попитах аз, печелейки време за размисъл.

— Безумни роби. Ще изчезнат заедно с теб, тяхната служба свърши. Очаква ме цял свят такива като тях. Скоро ще има много такива светове. Скоро всичко ще бъде мое.

Към това нямаше какво да прибавя. Той мина по каменните плочи, чудовище в образа на малък човек, докосна ръчките на блестящия край на темпоралната спирала и мигновено беше обхванат от блестящия ѝ зелен пламък.

— Всичко е мое! — каза той и в очите му гореше същият зелен огън.

— Не мисля така.

Няколко пъти подхвърлих в ръка преспапието, премервайки тежестта му и разстоянието до пулта, с лекота можех да го хвърля. Регулировката на временната скала представляваше ред клавиши, подобни на клавишите на музикален инструмент. Сега някои от тях бяха натиснати. Ако успея да натисна още един от тях, регулировката ще се промени. Ще пристигне на друго място и време, а може и изобщо да не пристигне. Бавно замахнах, преценявайки разстоянието и траекторията, по която трябваше да прелети мъничкият цилиндър, за да попадне на необходимото място.

Вероятно Той видя какво възнамерявам да направя, защото започна да вие от бяс и да се опитва да се измъкне от темпоралното поле, което грижливо го беше приковало към края на спиралата. Хладнокръвно се прицелвах, докато не се убедих, че всичко е наред.

— Ето така — казах аз и хвърлих преспапието към пулта по висока дъга.

То излетя нагоре, ярко блесна в стълба слънчева светлина, вмъкваше се през затъмнения прозорец, и падна долу.

Удари по ред клавиши и тропайки, падна на пода.

Темпоралната спирала се освободи, яростните му викове се прекъснаха и Той изчезна от погледа ми. В същия момент светлината се промени, стана сумрачно. През прозорците се процеждаше сив мрак. Вече бях виждал същото в самото начало, по време на темпоралната атака срещу Корпуса. Лондон, целият свят отвън, повече не съществуваше. Не съществуваше в тази точка на пространството и времето, имаше само катедрала, крепена от фиксатора на времето.

Победи ли той? Почувствах първия признак на тревога, вероятно действието на наркотика минаваше. Внимателно се вглеждах, но в

полумрака беше почти невъзможно да се видят показанията на индикатора. Дали се е променило показанието на един от тях преди включването на спиралата? Не бях сигурен. Пък и нямаше значение, поне за мен тук. За мен нямаше никакво значение какво ще бъде бъдещето — дали ще съществува моят свят, ще се появи ли Специалният Корпус и ще се роди ли някога моята Анжела? Нямаше да разбере това никога. Рязко дръпнах веригите, но те, разбира се, ме държаха здраво.

Това е краят. Край на всичко. Връщащите се емоции бяха най-мрачните от всички възможни, но нищо не можех да направя. Край.

ГЛАВА 16

Намирали ли сте се някога заключени в катедралата Сент Пол в година 1807 от раждането на Христа, когато целият останал свят отвън е изчезнал в небитието, в пълна самота, прикован към желязна колона, в очакване на собственото си унищожение? Много малко могат да отговорят утвърдително на такъв въпрос. Аз мога, но честно казано, това необикновено различие не ми доставяше никакво удоволствие.

Мога свободно да си призная, че се чувствах малко подтиснат. Подърпах малко металните маншети, които държаха китките ми... Те бяха прекалено здрави и сигурни и разбрах, че точно такива безнадеждни опити да се измъкна биха му доставили най-голямо безумно удоволствие.

За пръв път в живота си изпитвах горчивината на пълно и абсолютно поражение. То оказваше на мислите ми зашеметяващо и затъпяващо действие — като че ли вече стоях с единия крак в гроба. Изчезна всякакво желание да се боря и постепенно стигнах до извода, че най-лесно ще бъде да стоя и просто да чакам падането на завесата. Усещането за катастрофа беше толкова силно, че подтискаше всяко недоволство от такъв ненавременен край. Би следвало да се боря, да обмислям път за спасение, но дори не ми се искаше и да опитвам. Такова поведение учуди дори мен самия.

Докато бях потънал в съзерцаване на безизходицата си, се появи звук. Това беше едва чуто бръмчене, толкова слабо, че едва ли бих го чул, ако не беше абсолютната тишина на небитието, обхванала моя гроб-катедрала.

Звукът се засилваше и засилваше, досаден като бръмчене на муха, и в края на краищата му обърнах внимание, макар и въпреки волята си, защото в този момент не исках да знам нищо освен усещането за собственото си чудовищно положение. Накрая звукът достигна достатъчно височина и стана ясно, че излиза някъде изпод купола. Въпреки отсъствието на интерес, погледнах нагоре и точно в този момент се раздаде плясък от разместен въздух.

Горе в тъмнината се появи фигурата на човек в скафандър. Той имаше гравитатор, съдейки по това колко бавно се спускаше към мен. Бях толкова шашнат, че практически бях готов на всичко, когато той отвори тъмния щит за лицето на скафандъра си.

Готов за всичко? Освен за това, че не беше той, а тя.

— Хвърляй тези глупави вериги — каза Анжела. — Стига да те оставя сам и винаги се забъркваш в някаква история. Веднага тръгваш с мен и край.

Дори ако не бях онемял от учудване, нямаше какво точно да кажа. Така че просто отворих идиотски уста и малко разтърсих веригите, докато тя, лека като есенен лист, се плъзгаше по пода. В края на краищата несъмненото й физическо присъствие ме изведе от вцепенението и употребих всички усилия, за да не си забия автогол.

— Анжела, радост моя. Ти се спушна от небето, за да ме спасиш.

Тя отвори по-широко щита на скафандъра си и ме целуна през отвора, после свали от пояса си атомния кинжал и се зае с веригите ми.

— Сега ми обясни каква е тази загадъчна глупост за пътешествията във времето. И отговаряй бързо, имаме седем минути, поне така каза Койцу.

— Какво още ти каза? — попитах аз, размишлявайки какво още знае.

— Не се опитвай да прехвърляш топката, Хлъзгав ди Грийс! Стига ми и Койцу.

Бързо отскочих назад, когато размаха пред лицето ми кинжала, после загасих огъня на гърдите си, дрехите ми тлееха. Разсърдената Анжела понякога е доста опасна.

— Любов моя — казах аз страстно, като се опитвах да я прегърна и не свалях поглед от кинжала, — няма да крия нищо от теб. Не съм такъв. Просто от всички тези пътешествия във времето мозъкът ми е пострадал малко и преди да ти разкажа всичко поред, трябва да науча как свършва твоята информация.

— Отлично знаеш, че тъкмо говорех с теб по телефона. „Бързо, спешно, идвай по-бързо“, извика ти и даде отбой. И пристигнах в лабораторията на Койцу. Те всичките тичаха и се занимаваха с апаратурата и бяха прекалено заети, за да ми обяснят каквото и да е. Само викаха „назад, в миналото“. И този ужасен Инскин с нищо не е по-добър. Той каза, че си изчезнал направо под носа му от кантората,

когато ти е чел обвинителното заключение. Вероятно е научил нещо за парите, които прибра за черни дни. Имаше и още някакво ахкане, че спасяваш света или Галактиката, но не разбрах нито дума. И всичко това продължи много дълго, докато не ме изпратиха тук.

— Е, да — казах аз скромно. — Спасих теб, спасих Корпуса, изобщо спасих всички на този свят.

— Бях права: пиянствал си.

— Много отдавна не съм слагал и капка в устата — измърморих аз капризно. — Ако искаш да знаеш, всички вие изчезнахте — пуф — и край. Койцу остана последен, така че той би могъл да ти разкаже. Корпусът, всички вие дори не сте се родили и никога не сте съществували, съществуваште само в моята памет.

— А аз помня малко по-други неща.

— Може би. Благодарение на усилията ми Неговите планове бяха провалени.

— Що за Той пък сега? Съвсем си изглупял от пиене.

— Наричат го Той, а аз вече няколко часа капка не съм слагал в уста. Нима не можеш да ме слушаш, без да ме прекъсваш? Тази история и така е достатъчно объркана.

— Объркана и вероятно свързана с алкохол.

Застенах. После я целунах, но този път по-силно и по-дълго. Задръжка, която и на двама ни много хареса. Това малко я смекчи и продължих, преди да си спомни, че трябваше да ми се сърди.

— Срецу Специалния Корпус беше предприета темпорална атака, затова професор Койцу ме захвърли в миналото, за да разруша този долен заговор. Отлично работих през 1975 година, но Той изчезна там, откъдето се бе появил, а после още по-далеч в миналото и заложи тук, в 1807 година, хитроумен капан за мен. Хванах се, но Неговият план не задейства накрая, защото в последния момент успях да променя настройката на Неговата темпорална спирала, така че Той не попадна там, където възнамеряваше. Сигурно това е попречило на Неговата темпорална война, иначе ти нямаше да ми се притечеш на помощ.

— О, скъпи! Чудесно е! Винаги съм казвала, че стига само истински да поискаш, и ще спасим света.

Промяната на настроенятията бе бърза като живак. Ето каква е моята Анжела. Тя ме целуна с истинска страст, иначе не можеше да се

определи, а аз радостно я прегърнах, като гърмах с веригите си, но тя пронизително извика и така ме удари, че отлетях, задъхвайки се.

— Времето! — тя погледна часовника си и ахна. — Забравих заради теб. Остана по-малко от минута. Къде е тази темпорална спирала?

— Тук! — показах ѝ апарата, като разтривах все още болящите ме ребра.

— А пултът?

— Ето го.

— Колко е грозен. А къде са указателите?

— Ето тези циферблати.

— Ето настройката, която трябва да използваме. Койцу каза да използваме точност до тринайсетия знак, много настояваше.

Пръстите ми заиграха по клавишите като на луд пианист и дори се изпотих. Стрелките мръднаха, замряха и се завъртяха като бесни.

— Тринасет секунди — ласкаво каза Анжела, за да ме ободри. Изпотих се още по-силно.

— Да! — въздъхнах аз, когато тя обяви: десет секунди. Включих таймера и дръпнах главния лост. Темпоралната спирала заискри зеленикаво и се хвърлихме към подаващия ѝ се край.

— Стой по-близо и се притисни до мен колкото може по-силно — казах аз. — Темпоралното поле има повърхностен ефект и трябва да бъдем един до друг.

Тя откликна с удоволствие на това.

— Съжалявам само, че съм с този глупав скафандър — каза тя, като хапеше ухото ми. — Без него би било прекрасно.

— Може и да е така, но щеше да е неудобно да пристигнем обратно в Специалния Корпус в такъв вид.

— Не се тревожи за това. Засега не отиваме там.

Почувствах бодване под лъжичката.

— Какво говориш? Къде отиваме?

— Нямам ни най-малка представа. Койцу каза само, че скокът ще бъде 20 000 години напред, точно преди разрушаването на тази планета.

— Отново Той и безумната му шайка — закрепях аз. — Ти току-що ни изпрати да се борим с цяла планетна лудница — всички там ще бъдат срещу нас!

Всичко застина, когато темпоралната спирала се включи и бях захвърлен във времето с болезнено изражение на лицето. Това изражение остана на него 20 000 години. Това беше всичко, което чувствах.

ГЛАВА 17

Тряс! Беше като падане в сауна и „падане“ беше най-подходящата дума за това. Горещи облаци изпарения се вдигаха около нас и невидимата повърхност можеше да бъде на десет метра или на десет мили под нас.

— Включи гравитатора си — извиках аз, — моят остана в несъществуващия деветнайсети век.

Може би не трябваше да викам, защото Анжела включи уреда на пълна мощност за издигане и се изплъзна от нежните ми обятия като хлъзгава змиорка. Хванах единия ѝ крак и бясно се вкопчих в него с двете си ръце някъде над обувката на скафандъра. Тази част бързо се смъкваше от крака ѝ.

— Бих искала да не правиш това — извика тя.

— Напълно съм съгласен с теб — несвързано промърморих аз през плътно стиснатите си устни.

Комбинезонът започна да се опъва и се опъваше, докато кракът не стана два пъти по-дълъг от нормалната си дължина и започнах да подскачам нагоре, после отново надолу, като че ли висях на ластик. Бързо погледнах надолу, но там се виждаше само плътна мъгла. Материалът, от който беше направен скафандърът, беше здрав, но никога не е бил подлаган на такова разтягане. Нещо трябваше да се направи.

— Спри издигането! — извиках аз и Анжела мигновено реагира.

Падахме свободно и щом движението се забави, кракът на скафандъра се скъси и ме изхвърли нагоре, в обятията на Анжела.

— Хм...! — можах само да кажа.

Тя погледна надолу, извика и отново включи гравитатора на пълна мощност. Този път не бях готов и затова се изплъзнах от обятията ѝ и сега падах към твърдия ландшафт, който внезапно се откри долу.

За тези части от секундата, които ми бяха отпуснати, направих малкото, което можах. Разпрострях се във въздуха, разтворих широко

ръце и крака и се постарях да се приземя направо по гръб. И почти успях преди удара. Всичко притъмня пред очите ми, бях сигурен че съм загинал, тъмнина изпълни мозъка ми, проблесна последна мисъл. Не беше само съжаление, че малко съм направил, но и че някои неща съм могъл да правя и малко по-често.

Едва ли съм бил в безсъзнание повече от няколко секунди. Устата ми беше пълна с кал с неприятен вкус, изплюх я, изчистих очите си и се огледах.

Плувах в полутечно море от кал и вода, от което излизаха големи мехури и тихо се пукаха. Те излъчваха зловоние. Дистрофна тръстика и водни растения растяха по бреговете.

— Жив съм — закрепях аз. — Жив съм!

Падайки върху сироповидната повърхност разпределих удара по цялата повърхност на гръба. Болката пулсираше някъде, но вероятно нищо не беше счупено.

— Изглежда, че там е много отвратително — каза Анжела, като се рееше във въздуха на няколко фута от главата ми.

— Именно толкова отвратително, колкото изглежда оттам, и ако не възразяваш, бих искал да се измъкна оттук. Не би ли могла да се спуснеш, за да се хвана за глезените ти, което ще ти позволи да ме извадиш с такъв звук, с какъвто измъкват ботуши от кал?

Тресавището със силно плъскане се вкопчи в мен, за да ме задържи. И едва след като се съпротивлява малко, ме пусна и въздъхна високо. Висях на глезените на любима си, докато дрейфирахме над явно безкрайното блато, което се губеше в мъглата на всички страни.

— Виж там, направо! — извиках аз. — Като че ли има канал с течаща вода. Струва ми се, че малко измиване и почистване няма да ми навредят.

— Тъй като вече достатъчно се измъчих с теб, не мога да не се съглася.

Течението беше слабо, но все пак го имаше, доколкото можех да съдя по плуващия покрай нас ствол. Сред ленивия поток имаше златист пясъчен остров, като че ли приготвен специално за нас. Скочих веднага щом Анжела се спусна. Тя още не беше успяла да се приземи, когато вече се бях съблякъл и стържех от себе си мръсотията, стоейки във водата, Изплувах, като плюех вода, и видях, че тя е свалила запарващия си комбинезон и реши дългите си къдрици, които в този

момент изглеждаха руси. Беше прелестно, изпълниха ме всякакви романтични мисли, когато яростен огън прониза опашката ми и се катапултирах от водата, като скимтях като куче, на което са притиснали опашката с вратата. Привлекателната и женствена Анжела си оставаше Анжела, гребенът моментално се смени с пистолет и в момента, когато докоснах пясъка, гръмна единствен точен изстрел.

Докато прикрепяше превръзката над двойната редица зъби на бута ми, погледнах рибата, наполовина осакатена от изстрела, но все още мърдаща, която беше сбъркала малко в избора на обяд. В широко разтворената ѝ уста имаше повече зъби, отколкото в склада на зъботехнически кабинет и в бързо премрежващите се очи определено блестеше дяволско огънче. Хванах я за опашката, за да избегна хапещата ѝ челюст и я хвърлих далеч във водата. Това послужи като сигнал за начало на такова бурно вълнение на повърхността и съдейки по частите от телата, които се показваха на повърхността и отново се хвърляха във водата, разбрах, че съм бил атакуван от един от най-малките екземпляри.

— 20 000 години развитие не са донесли никаква полза на тази планета — казах аз.

— Изплакни се хубаво, а аз ще охранявам. После ще обядваме — винаги практична жена.

Докато се чистех, тя стреляше в по-упоритите хищници, включително и една голяма риба с дебели страни и рудиментни крайници, която клатушкайки се, излезе от водата, за да обядва с мен. Вместо това ние я изядохме, от хълбоците ѝ насякохме прекрасни парчета филе, което хубаво се изпече под лъчите на топлинния прожектор. Анжела предвидливо беше взела със себе си бутилка от любимото ми вино, което направи обяда незабравим. След това въздъхнах, оригнах се и удовлетворено изтрих устните си.

— Неведнъж си спасявала живота ми през последните 20 000 години — казах аз. — Затова повече не ти се сърдя, че бях толкова внезапно отнесен в тази парна баня вместо да се върна в Корпуса. Но можеш ли поне да ми обясниш какво се е случило и какво ти е казал Койцу?

— Стремеше се да наговори много неща, но разбрах същността. Той е работил със своята машина на времето, или както там я наричат, и е съпровождал скоковете ти във времето, също както и този, когото

ти квалифицираш като враг и наричаш Той. Врагът ни е направил нещо с времето, създал е вероятностна примка, която трае пет години, след това се е доближила до предела си. Тогава Той е напуснал колабиращата примка, а ти не. Ето защо Койцу ме изпрати в миналото няколко минути преди тя да се анигилира, за да те измъкна. Даде ми данните на темпоралната спирала, които ще ни позволят да Го съпровождаме в това време. Попитах какво трябва да правим тук, а той все мърмореше: „Парадокс, парадокс“ и не ми отговори. Имаш ли някаква представа за това, което трябва да стане?

— Всичко е доста просто. Трябва да Го намерим и да го убием. Два пъти се опитах да го направя: първият път стрелях в него, вторият пуснах в ход гранатите, но и двата пъти не успях. Може би третият път ще ми провърви.

— Може би си струва да ми отстъпиш грижите за Него — меко произнесе Анжела.

— Прекрасна идея. Ще го унищожим заедно. Достатъчно много вече ми омръзна това преследване във времето.

— Как ще го открием?

— Много лесно, ако имаш енергетичен детектор на времето.

Благодарение предвидливостта на Койцу, детектор имаше. Анжела ми го подаде.

— Едно прецракване с превключвателя и стрелката ще ни покаже къде се намира врагът ни — натиснах превключвателя, но освободих само малко кондензирана влага, която изтече на дланта ми.

— Изглежда не работи — каза Анжела, като се усмихваше ласкаво.

— Или е така, или в този момент не използват темпоралната спирала — порових се аз в снаряжението си. Трябваше да оставя скафандъра си и някои други неща в 1807 година, но Хлъзгавия Джим никога не се разделя с изкривителя си. Гордеех се с приспособлението, което изобретих сам, и това беше една от вещите, които Той не ми взе. Устойчив на различни среди, не можеше да работи само в разтопен метал. Компактен, не по-голям от длан, можеше да определя и най-малките проблясъци на радиация в огромен диапазон честоти. Включих го и извърших обичайния контрол.

— Много интересно — казах аз и опитах на радиочестотите.

— Ако веднага не ме просветиш, повече никога няма да ти спасявам живота.

— Ще се наложи, тъй като си безкрайно влюбена в мен. Намерих два източника, единият от които слаб и много далечен. Другият не може да е далеч и се прослушва в голям диапазон честоти, включително атомно излъчване, топлина, а също така и радиопредаване. И още нещо много настойчиво. Извади крема си срещу слънчево изгаряне, ултравиолетовото излъчване е в максимума си. Хващам се на бас, че вече сме изгорели.

Намазахме се с крем и въпреки жегата облякохме достатъчно дрехи, за да се защитим от невидимото излъчване, което се лееше от покритото с облаци небе.

— Странни неща стават на Земята — казах аз. — Излъчването, влажният климат. Страхувам се...

— А аз не. След изпълнението на мисията ще можеш да проведеш палеонтологични изследвания. Нека първо да Го убием.

— Решително казано. Надявам се, че няма да възразяваш, ако наглася апаратурата така, че еднакво да можем да оценим предимствата на гравитатора.

— Звучи смешно — каза тя, като освобождаваше ремъците.

Леко като въздух, сиамското приспособление ни вдигна над морето от кал и ни понесе по посока на забелязаната активност. Калта и тресавището продължаваха достатъчно дълго и започнах да се въртя в ремъците, докато накрая се появи земя. Първо бяха само камъни, подаващи се от водата, после каменисто плато. Необходима беше още малко енергия, за да ни издигне над края му и индикаторната стрелка бързо запълзя надолу.

— Скоро ще ни се наложи да вървим пеша — казах аз, — което поне е по-добре, отколкото плуването.

— Само ако животните на сушата не са като тези във водата.

Моята Анжела винаги е оптимистка. И докато търсех по-солен отговор, купчината камъни отпред се озари от пламъче светлина, след което последва рязка болка в крака ми.

— Ранен съм! — закрещях аз повече от учудване, отколкото от болка: протягайки се към превключвателите на гравитатора, видях, че Анжела вече е намалила мощността.

Спуснахме се на голяма купчина камъни, забавяйки ход, и в последния момент спряхме. Стъпих на един крак под прикритието на един голям надвиснал камък и мислех как да взема индивидуалната си аптечка, докато в същото време Анжела вече беше разкъсала дрехата на крака, посипала с антисептик, вкарала обезболител и сондираше раната. Винаги ме изпреварваше във всичко, но никога не се отнасяше с неуважение към мен.

— Малка отворена рана — обяви тя, обработвайки крака ми с аерозол. — Бързо ще зарасне, в това няма съмнение. Не се облягай на него, а аз ще убия нападателя, който и да е той.

Отслабнах от лекарствата и преди да отговоря, тя безшумно изчезна сред камъните. В света няма нищо подобно на обичлива и нежна жена, която в същото време е и хладнокръвна убийца. Макар аз да носех панталони, пистолети носехме и двамата.

Скоро след изчезването ѝ се чува взривове, шум от търкалящи се камъни и след известно време няколко ужасни вика, които веднага се смениха с гробно мълчание. Трябваше да отдам дължимото на доблестта на Анжела, и нито за секунда не се усъмних в безопасността ѝ. Задряхмах, сразен от лекарствата, циркулиращи в кръвта ми, и се събудих едва когато почувствах, че дърпат ремъците на гравитатора ми. Извиках и отворих очи. Срещу мен беше Анжела.

— Може ли да попитам какво стана? — попитах аз.

Тя се намръщи.

— Там имаше само един човек. Не намерих други. Това е нещо от рода на ферма, някакъв цех и житно поле. Трябва да съм се подхлъзнала. Свалих го на земята, а после едва се сдържах да не го убия, докато лежеше в безсъзнание.

Целунах я, когато ставахме.

— По-съзнателно, сладката ми, моля те. Някои от нас са се родили с това, а други са го придобили изкуствено. Резултатът е един и същ.

— Не мисля, че това ми харесва. В миналото наистина бях способна на това.

— Някога всички ние ще станем цивилизовани.

Тя въздъхна и кимна, а после бързо ме целуна по бузата.

— Възможно е да си прав. Но само щеше да ни бъде интересно да го разкъсаме на малки парченца.

Сега бяхме над сипея и над господстващата канара. Тук, на върха, имаше малко плато, на което се намираше ниско здание, построено от циментирани камъни. Вратата беше отворена и се промъкнах през нея, опирайки се на рамото на Анжела. Вътре се процеждаше слаба светлина, която влизаше през малките прозорчета и откриваше голяма стая с две пейки покрай стените. На едната от тях лежеше вързан човек, който мърдаше и мърмореше нещо през парцала в устата си.

— Лягай в другото легло — каза Анжела, — а аз ще погледам дали мога да измъкна нещо човешко от това ужасно същество.

Вече направих първите няколко крачки към пейката, когато изведнъж една мисъл проникна в объркания ми мозък и спрях като закопан.

— Легла. Те са две? Тук трябва да има още някой.

Отговорът застина на устните на Анжела, тъй като на вратата зад нея някой се появи, стреляйки от още по-шумно оръжие.

ГЛАВА 18

Шумеше главно поради това, че оръжието бе избито от ръцете му, щом натисна спусъка, а малко по-късно излетя през вратата. Видях всичко това, когато със засилване се хвърлих на земята, претърколих се и извадих пистолета си в момента, когато Анжела слагаше своя настрана.

— Е, на този му стига — каза тя, като явно се обръщаше към безмълвния чифт обувки зад вратата.

— Дали е отживелица от цивилизацията или не, но смятам, че стрелбата е най-добрият начин за самоотбрана. Видях го сред камъните, като се промъкваше към нас, но не можах да го улуча. Сега ще бъде много по-тихо. Ще приготвя малко топла супа, а после ще поспиш малко...

— Не! — съмнявам се, че някой някога е казал по-твърдо „не“. Облецих очи и я поглъщах с поглед, като продължавах монолога си в същия тон. — Разбира се, има определено пасивно удоволствие, когато се грижат за теб и те наставляват като глупаво детенце, но стига толкова. Попаднах на Неговите следи преди и го изгоних от две негови бърлоги и затова искам да свърша сам с него. Познавам методите му. Аз съм начело на тази експедиция, затова ти ще ме следваш, а няма да ме водиш, и ще се подчиняваш на заповеди.

— Да, сър — отговори тя, като отпусна клепачи и наведе глава. Дали за да не скрие усмивката си? Не мислех за това. Аз съм главата.

— Аз съм главата — казах аз с още по-твърд и висок глас.

— Да, шефе — каза тя и весело се засмя, докато в същото време човекът на леглото мърдаше и скимтеше, а обувките в рамката на врата продължаваха да не помръдват.

Пристъпихме към работа. Пленникът ни започна шумно да ругае на неизвестен език, когато извадих парцала от устата му, и се опитваше да ухапе пръста ми, когато го обръщах. На рафта имаше груб радиопредавател, който предаваше новини на същия език, когато го включих. Анжела беше много по-продуктивна от мен, тя докара пред

вратата едно ужасно транспортно средство, което изглеждаше като набързо сглобена пурпурна пластмасова вана, закрепена на четири оси с колела. То забръмча и засъска срещу мен, когато се качих в него, за да го разуча.

— Много е просто за каране — каза Анжела, като ми показва техническата си осведоменост. — Тук има превключвател, който пали. И два лоста за обръщането на колелата настрани. Напред — за увеличаване на скоростта, назад — за спиране...

— И неутрално средно положение — казах аз, за да демонстрирам и своята осведоменост, а също така и мъжкото си превъзходство.

— А този покрит с олово пън по средата трябва да е ядреният генератор. Открит улей с радиоактивен материал, нагревател за течности, тук е преобразователят на топлината, вторична течност за задвижване на електрическия генератор, двигател на всяко колело. Ужасно примитивно, но практично. Къде ще тръгнем с него? — Тя посочи. — Струва ми се, че там има път или нещо от рода на пътека, която върви през обработваемото поле. И доколкото помня, — знам, че веднага ще ме поправиш, — изглежда е в същата посока, откъдето засече сигналите.

Слаба женска съпротива и я игнорирах. В частност се оказа права, което потвърди и търсачът...

— Тогава тръгваме — казах аз отново с команден тон.

— Ще убием ли пленника? — попита тя с надежда.

— Благодаря, не. Но ще взема дрехите му, тъй като моите се превърнаха на парцали. Ако счупим радиото, ще запазим в тайна от когото и да било, че пристигаме. Той ще прегризе парцала в устата си и въжетата за няколко часа, така че можем да му възложим задълженията по погребението на приятеля му. А през това време ще оседлаем коня си и на път.

Яркостта на авторитета ми малко помрачня от скърцането на кости под остатъците от фанелката ми, под бързо червенеещата повърхност на тялото ми. Докато Анжела успокояваше радиото, сложих още крем върху кожата. След няколко минути се тресяхме по добре прокарания широк път, който криволичеше по платото.

На това място имаше по-малко мъгла, но нямаше към какво да обръщаме погледа си. Грубият ландшафт бе пресечен от пропасти,

които поглъщаха водата от честите дъждове, а също така отнасяха и тънкия орен слой, който все още оставаше. Анемични растения се притискаха до камъните с надежда за защита срещу лошото време. Скоро пресякохме разклоняващ се коловоз, но указателят за насочване на търсача ни държеше на верен курс. Твърдите седалки бяха в най-висша степен неудобни и приветствах здрача — нещо, което, разбира се, не казах на глас — и обърнах към обрасъл хълм от струпани големи камъни, за да пренощуване.

Сутринта още бях слаб, но се чувствах по-добре. Живителните лекарства предизвикваха бясно растене на клетките ми, което наполовина заличи всевъзможните ми рани и събуди в мен дяволски апетит. Обядвахме и пихме вода от запасите, които донесе Анжела, заедно с корав хляб и сухо месо, взето от войнствените фермери. Анжела взе управлението в свои ръце, а аз държах пистолета, като изобщо не се възхищавах на променящия се ландшафт. Коловозът сега криволичеше по склона на платото, сменящо се с вертикален каменен склон. После се появиха още няколко тресавища и неприятни джунгли, в които потъваше пътят. Пълзящи растения растяха достатъчно ниско, за да сресват главите ни, а влажни растения се сплитаха горе. Въздухът, който и така не можеше да се диша, стана още по-влажнен и горещ.

— Не ми харесва това място — каза Анжела, обхождайки блатистата поляна, която се беше разстлала по пътя.

— На мен ми харесва още по-малко — казах аз с пистолет в едната ръка и връзка гранати в другата. — Ако дивият живот тук прилича на този в реката, ще имаме достатъчно развлечения.

Гледах напред, назад, надясно и наляво, постоянно нащрек и съжалих за това, че нямах клечки на очите си. Сред дърветата се мяркаха безброй подозрителни твари и понякога се донасяха тежки удари, но не се появяваше нищо, което да ни заплашва. Единственото, което не наблюдавах, беше повърхността на пътя, а именно там ни очакваше опасност.

— Там, по средата на пътя, има паднало дърво — възкликна Анжела. — Просто ще преминем през него...

— Аз не бих го правил! — възкликнах аз, но малко закъснях, защото колелата на колата вече се прехвърляха през ствола (зелен),

който лежеше напречно на пътя и се губеше в джунглата и от двете страни.

Централните колела бяха точно върху него, когато той трепна и се изви в голяма примка. Бричката се обърна и ние с Анжела бяхме рязко изхвърлени. Ударих се в земята, свивайки глава между раменете си, претъркожих се и станах с насочен пистолет, и правилно направих. Псевдостволът приятно се извиваше, докато от храстите покрай пътя не се появи предната му част. Змия, с голяма като бъчва глава, с разтворена уста, мърдащ език, с очи като мъниста, съскаща като парен котел. В същото време отдясно на тази уста седеше Анжела, която разтърсваше глава и изобщо не разбираше какво става. Оставаше време само за един изстрел и не исках да не улуча. Щом тази ужасна твар започна да се спуска, подпрях с лявата си ръка пистолета и изстрелях куршума право в устата на това чудовище. С глух удар простреляната глава падна сред облак дим.

Това беше краят ѝ, но конвулсия премина по цялата дължина на мускулестото тяло. Преди да мога да се скрия, извиващ се камшик ме удари, обви се около мен и ме запокити срещу дърветата. След това с пукане прелетях между клоните и един от тях ме перна по тила, и всичко свърши с невероятна ослепяваща болка.

Не знам колко време е минало. В съзнание ме доведе болката в главата плюс нова и по-остра болка в крака. Отворих едното си око и видях нещо малко и кафяво с множество нокти и зъби, което се опитваше да разкъса крачолата на крака ми с надеждата да обядва.

Първото гладно ухапване ме докара на себе си и ударих животинчето с обувката си. То заръмжа в отговор и ми показа всичките си зъби, но веднага се скри в храстите след слабия ми опит за още един удар към него. Чувствах се много слаб. Още малко време мина, за да събера мислите си и да си спомня какво стана, а не само да лежа. Пътят, змията, ударът...

— Анжела! — закрещях аз и се опитах да стана на крака, като игнорирах вълните болки, които ме заливаха. — Анжела!

Нямаше отговор. Промъквах се през бодливите храсти срещу непривлекателното зрелище. Двоен ред кафяви животинчета, роднини на това, което ме нападна, работеха над тялото на змията и вече бяха освободили големи участъци от скелета, сега подобни на полирани пръти на клетка. Пистолетът ми бе изчезнал. Върнах се назад и

изследвах мястото, където паднах, но и там го нямаше. Нещо не беше наред. Съвсем не беше наред. И неприятният глас на паниката започна да се надига в мен.

Докато стоях далеч от тях, дъвчещите твари ме игнорираха, затова направих голяма обиколка около пътя. Колата също я нямаше. И Анжела.

Този неоспорим факт някак си не стигаше до мен от болката и раните. И трябваше да направя нещо с насекомите, които бръмчаха около раната на главата ми. Аптечката ми още беше в джоба и първо се възползвах от нея. След няколко минути вече не чувствах болката, бях стимулиран и готов за действие. Но за какво действие? Блещукащи мисли се опитваха да се съсредоточат и да определят къде е колата. Следите ѝ се виждаха достатъчно ясно в калния път, който също така ясно показваше тайната за изчезването на Анжела. Имаше поне още два отпечатъка от големи мускулести крака около мястото, където беше обърната колата. Още и следи от колела на друга кола. Или са ни преследвали, или са туристи, които са се появили на сцената след инцидента със змията. Разхвърляна кал и смачканата трева показваха, че и двете коли са продължили в същата посока, в която се движехме и ние. Препуснах натам в алюр, като се опитвах да не мисля какво е могло да се случи с Анжела.

Не продължих много в алюр. Топлината и умората ме принудиха да премина на по-бавна крачка. Освежителите ме избавиха от първото, а стимулаторът от второто. Следите се виждаха ясно и вървах по тях. След по-малко от час пътят излезе от джунглата срещу няколко сухи скали. Като взех завоя, видях колата, която стоеше отпред, и бързо се върнах назад. Нужен бе план. Пистолетът ми изчезна, затова въпросът как да застрелям похитителите дори не се изпречи пред мен. Тъй като останалите приспособления от екипировката ми не можеха да стрелят. Макар че ми оставаха цяла шепа гранати, които ми даде Анжела.

Това беше решението. Връзка сълзотворни бомби, за да изкарам похитителите от строя, преди да успеят да стрелят в мен. И може и няколко взривни в случай, че врагът е далеч от Анжела и ми се наложи да употребя по-сериозно средство за унищожение.

С такова въоръжение се промъквах от един камък към друг, после поех дълбоко въздух и скочих на откритото място, където чакаха двете коли.

И веднага почувствах як удар по тила си с дървена тояга, която държеше часовият, тихо чакащ всеки, върху когото може да приложи това ефективно средство.

ГЛАВА 19

Бях в безсъзнание само част от секундата, но се оказа достатъчно, за да вържат ръцете и краката ми и да приберат цялото ми въоръжение, което намериха в мен. За тази немарливост можех да виня само себе си и своето невнимание. Умората и стимулаторите свършиха своето, тъй като ме повлякоха по тревата и ме хвърлиха до Анжела.

— Добре ли си? — изхриптях аз.

— Разбира се. И то доста по-добре от теб.

Това беше истина. Дрехите ѝ бяха разкъсани и на някои места имаше синини от падането на земята. Някой трябваше да плати за това и да плати напълно. Чух как скърцат зъбите ми. Тя беше вързана също както и аз.

— Те помислиха, че си мъртъв — каза тя. — И аз също. — Думите ѝ бяха пълни с такова неизказано чувство, че се опитах да се усмихна, но усмивката не се получи искрена. — Не знам колко лежахме там, аз също бях в безсъзнание. Когато дойдох на себе си, вече бях вързана, а те взеха всички пистолети и целия товар от колата. После тръгнахме. Не можах да ги спра. Всичките говорят на този ужасен език.

Изглеждаха толкова отвратително, колкото звучеше и езикът им, всичките облечени небрежно, затегнати с омазнени кожени колани, със сплъстени мръсни коси и също толкова мръсни бради. Имах нещастие да погледна по-внимателно един от тях, когато изведнъж той се приближи до мен и започна да върти главата ми на всички страни, сравнявайки поизмачканата ми външност с качествената снимка на персоната ми, която имаше.

Тракнах със зъби към пръстите му, но той ги дръпна навреме. Сигурно бе един от Неговите хора. Снимката го доказваше, макар и да не знаех как е могъл да я изнамери. Нямаше съмнение, че е била направена по време на срещите ни във времето и досега я е пазил в джоба си. В този момент забелязах, че най-отвратителният и най-

смърдящият от всички влюбено гледа Анжела, веднага се вкопчих в крака му, но бях отритнат като футболна топка.

Трябва да отдам дължимото на Анжела, тя винаги е била целеустремено момиче. Когато знаеше какво иска, винаги го е получавала, независимо от начина. Сега тя видя единствения път, по който можехме да се измъкнем от тази каша, и го използва. Женският чар. Без сянка на съмнение тя започна да отправя знаци на внимание към това ужасно животно. Тя не можеше да говори езика им, но езикът, на който обясняваше, беше стар като света. Обърна се с гръб към мен, усмихна се на косматото говедо и с кимване на главата го повика. Раменете ѝ бяха изпънати назад, очарователната ѝ фигура бе ясно очертана, бедрата срамежливо наклонени.

Разбира се, това подейства. Сред тези скотове възникна малка оживена дискусия. Но косматият повали на земята един от тях, като с това прекрати дебатите. Те ревниво гледаха как той шестваше към нея. Тя му се усмихна с цялата топлина, която можеше да изрази, и страстно протегна към него вързаните си ръце.

Кой мъж може да се съпротивлява на тази безсловесна покана? Разбира се, че не тази тромава грамада. Той разряза въжетата на ръцете ѝ и махна ножа, когато тя протегна да развърже и краката ѝ. Когато я дръпна за стъпалото, Анжела се надигна нетърпеливо. Той я скри в мечешките си обятия, навеждайки към нея лицето си.

Бих могъл да му кажа, че щеше да се намира в по-голяма безопасност, ако се беше опитал да целуне саблезъб тигър, но не му казах. Само аз видях какво стана после, тъй като ревнивите наблюдатели съзерцаваха само тила му. Кой би могъл да си представи, че тези нежни пръсти могат да се съберат в едно твърдо острие, и тази тънка ръка може така дълбоко да проникне в корема на това животно? Прелестно. Той продължи да пада върху нея, като само потрепера леко. Тя задържа още за миг тежестта му, после отстъпи назад и закрещя, когато той падна на земята. Прекрасна картина на женската невинност, ръцете на гърдите, широко разтворени очи, пронизителен писък от странното поведение на силния мъж, гърчещ се в краката ѝ. Естествено, другите двама притичаха, но на лицето им растеше изразът на хладно удовлетворение. Първият носеше пистолета ми.

Анжела се зае с тях. Щом той се приближи достатъчно близо, тя хвърли в него ножа, който извади от това животно, преди да го рани.

Не видях къде уцели, защото в този момент третият се затича към мен и сгънах краката си с надеждата, че ще се намери до мен. Така и стана. Изхвърлих краката напред и попаднах в коленете му, като светкавично го спънах. Щом падна, се претърколих напред и преди да успее да стане, го ударих с двете си обувки по веждата. После повторих процедурата, защото се чувствах зле. С това всичко свърши. Анжела извади ножа от неподвижната си жертва, изтри го в дрехите, после се приближи, за да освободи и мен.

— Ще убиеш ли тези, които още мърдат? — попита тя с престорена сдържаност.

— Би трябвало, но хладнокръвното убийство не е за мен. Мисля че им стига. Предполагам, че ако вземем запасите им и счупим колата им, ще бъде достатъчно. Ти беше великолепна.

— Разбира се. Ето защо и се ожени за мен. — Тя бързо ме целуна, защото малко по-късно трябваше да се обърне и да забие токчето си в челото на косматия, който започна да мърда. Той отново заспа. Пригответхем се и тръгнахме.

Няколко часа по-късно бяхме близо до целта, когато във въздуха започна да се усеща движение, което ставаше все по-силно в зависимост от предвижването ни по пътя сред скалите. Внезапно завоят ни доведе право до края на алея, която рязко отиваше надолу — обърнах бързо на две колела и се скрих зад завоя.

— Видя ли? — попитах аз.

— Разбира се — отговори Анжела, докато пълзяхме напред по корем, този път по-внимателно, и погледнахме зад завоя.

Вятърът тук беше по-силен, ръсещ широката алея от невидимия водоем някъде долу. Въздухът беше по-прохладен и макар горе да надвисваха вездесъщите облаци, по алеята нямаше мъгла, която да закрива перспективата. Срещу нас се извисяваше гора, която преминаваше в монолитна скала, на която се възвишаваше колосален черен гранит. Ерозията го бе превърнала във фантастична плетеница от кули и кулички, хората са развили това по-нататък, като са направили замък, който покриваше върха на планината.

Там имаше прозорци и врати, знамена и вимпели, стълби и подпори. Знамената бяха яркочервени, изрисувани с едва забележими черни изображения. Някои от кулите бяха боядисани и това заедно с целия ужас на конструкцията можеше да означава само едно.

— Знам, че е нелогично — каза Анжела, — но от това място ме побиват тръпки. То изглежда... трудно е да се обясни, може би „безсмислено“ е най-добрата дума за него.

— Абсолютно вярно. Това означава, че ако сме в необходимото пространство и време, то мястото, което изглежда така, трябва да е Неговата резиденция.

— Как ще стигнем до него?

— Много хубав въпрос — казах аз вместо нормален отговор. Как да се вмъкнем в този дяволски замък? Почесах се по тила, потрих челото си, но тези незаменими рецепти този път не подействаха. С крайчеца на окото си забелязах някакво слабо движение, погледнах натам, посегнах към пистолета си и спрях на половината път.

— Не прави резки движения, особено не посягай към пистолета си — спокойно казах аз на Анжела. — Обърни се, без да бързаш.

Обърнахме се заедно, стараяйки се да не правим нищо, което би могло да предизвика движение в пръстите, които лежаха на спусъка. Дузина или около дузина престъпни физиономии безшумно се бяха появили зад нас и стояха с насочени към нас оръжия.

— Бъди готова да паднеш напред след мен — казах аз и се обърнах назад, за да видя още четири човека, които се появиха също толкова безшумно на алеята право пред нас. — Отменям последната заповед, усмихай се нежно и непринудено. Ще се разправим с тях, когато се окажем сред тях.

Последното беше по-скоро морален стимулатор, отколкото ръководство за действие. Не приличащи на хората с диви погледи, от които взехме таратайката с многото колела, тези бяха много спокойни и твърди. Бяха облечени в еднакви сиви пластични гащиризони, които нагоре преминаваха в шлемове, закриващи главите им. Оръжията им бяха дълги като пушки, с разширен край, смъртоносни на вид. Послушно тръгнахме пред тях, когато един от тях махна с ръка към нас. Друг от членовете на този стесняващ се кръг пристъпи напред и ни огледа, но не се приближи много, за да могат другите да използват оръжието си.

—? — попита той, после продължи, тъй като ние мълчахме. —

— — каза той на есперанто със силен акцент.

— Е, така вече е по-добре — отговорих аз на същия език. — Мога ли да ви попитам, джентълмени, защо намирате за необходимо да насочвате оръжието си срещу обикновени пътешественици като нас?

— Кои сте вие? — попита Червената Брада, като излезе напред.

— Мога ли да ви попитам същото?

— Оръжието е в моите ръце — отговори той хладнокръвно.

— Прекланям се пред логиката ви. Ние сме туристи от земята от другата страна на морето...

Той ме прекъсна с къса рязка дума.

— Това е невъзможно, тъй като и двамата знаем, че на планетата има само един материк. А сега истината.

Единствен континент? Какво се е случило с майката Земя през тези 20 000 години? Лъжата не хвана декиш, но може би истината ще подейства? Понякога се случва.

— Ще ми повярвате ли, ако ви кажа, че сме пътешественици във времето?

Това улучи целта. Той изглеждаше озадачен, докато в същото време сред хората, които стояха по-близо и чуха какво казах, започна движение. Червената Брада ги погледна строго, преди да проговори отново.

— Какво отношение имате към Него и към съществата горе, в града?

Много зависеше от отговора ми. Истината вече свърши своето, трябваше да го направи и този път. Освен това, той каза „същества“, а това можеше да бъде ключът към отговора. Не мога да повярвам, че тази мълчалива и дисциплинирана сила е на страната на врага.

— Трябва да Го убия и да проваля плановете им.

Това даде необходимия ефект, някои от хората дори отпуснаха оръжията, които преди това оформяха една линия. Червената Брада измърмори някаква заповед и един от хората бързо тръгна нанякъде. Стояхме мълчаливо, докато се връщаше със зелен метален куб с размерите на главата му, който подаде на командира. Сигурно кубът беше кух, защото го носеше с лекота. Червената Брада вдигна куба.

— Имаме ги повече от стотина. Те ги пускаха от небето цял месец и всички са абсолютно идентични. Мощен радиосигнал отвътре ни довеждаше до тях, но не можахме нито да разрежем, нито да разрушим метала. На външната страна на петте страни на куба е

нанесен текст на различни езици. Тези, които знаем, съобщават едно и също: „Предайте това на пътешествениците във времето.“ На дъното има още два надписа, които не можахме да прочетем. Вие ще можете ли?

Той внимателно ми подаде куба и аз го взех още по-внимателно, тъй като всички оръжия бяха насочени към мен с невероятна точност. Металът се оказа излъчващ, превъзхождайки твърдостта на сплавите, използвани за атомните космически лайнери. Внимателно обърнах куба с дъното нагоре и веднага прочетох двата реда, преди да върна куба.

— Мога да ги прочета — казах аз и всички се учудиха на промяната в гласа ми. — Първият ред гласи, че Той и хората му ще напуснат този отрязък на времето точно 2.7 дни след пристигането ми тук.

Раздаде се мърморене, а Анжела прекъсна Червената Брада със същия въпрос.

— А какво пише на втория ред?

Опитах се да се усмихна, но усмивката ми излезе крива.

— О, да. В него се казва, че планетата ще бъде разрушена от ядрени взривове, щом напуснат.

ГЛАВА 20

Сенникът беше направен от същия сив материал, от който и дрехите на нашите похитители, и добре защищаваше от топлата атмосфера отвън. Малък агрегат бръмчеше в ъгъла, като стерилизираше и охлаждаше въздуха. Имаше дори разхладителни напитки, мъчех се да намеря решение на дилемата, докато не стигнах до задънена улица. Макар оръжието все още да се виждаше, в действията им се промъкваше неизказано доверие. Червената Брада реши формално да го закрепи.

— Ще пийна с вас — каза той. — Аз съм Диян.

Това приличаше на ритуал, затова повторих формулата и се представих, същото направи и Анжела. След това оръжието изчезна. Седнах там, където можех изцяло да се наслаждавам на бриза от кондиционера, и реших сам да задам няколко въпроса.

— Вашите хора имат ли по-тежко въоръжение от това?

— От това, което е необходимо, не. Малкото, което донесохме, бе унищожено по време на сражения с Неговите сили.

— Не е ли много голям този континент, за да го прехвърлите от вашата страна?

— Размерите на континента не играят роля. Космическите ни кораби са прекалено малки, а се налага всичко да доставяме от родната ни планета.

Замигах бързо, като не се чувствах много добре.

— Значи вие не сте от Земята? — попитах аз.

— Дедите ни са оттук, но ние самите сме родени на Марс.

— Не можете ли да ми представите малко повече факти? — във въпроса ми прозвуча неувереност.

— Извинете, мислех, че знаете. Позволете да напълня чашата ви.

Историята започва преди много хиляди години, когато внезапна промяна на радиацията е увеличила температурата тук, на Земята. Под думата „внезапно“ естествено разбирам много години, столетия. С промяната на климата и топенето на ледените шапки било застрашено

съществуването на живота на планетата. Променяли се бреговете линии, затопляли се низините, изчезнали много градове. С това можели да се борят, но сеизмичната дейност довела до смесване на масите на повърхността на Земята, полюсите се освободили от ледената покривка, а освободената вода покрила други области. Земетресения и потоци лави, излизащи на земята, нововъзникващи планини. Всичко това е било ужасно, много пъти сме гледали видеозаписи в училищата си. С интернационални усилия е била екипирана експедиция за усвояването на Марс, за да го направят годен за обитаване от хората. Това изисквало изменение на атмосферата с увеличаването на съдържанието на въглеродния двуокис, за да се смекчи радиацията на Слънцето, транспортиране на лед от пръстените на Сатурн и т.н. Това било направено с голяма амбиция и надежди за някакъв успех, но нациите на Земята банкрутирали, отдавайки и последните си сили на нечовешкия опит. Настъпил упадък, войни, слабите правителства паднали, а жестоки хора започнали да се борят за по-голямо парче жизнено пространство в новия свят. През това време водата продължавала да се вдига и на първите заселници на Марс трябвало да се сражават срещу алчните завоеватели от едва живия свят, за да запазят реда. В историята тези години са известни като годините на Смъртта, толкова много хора умрели — цифрите са невероятни. Но в края на краищата сме оцелили и Марс сега е зелен и гостоприемен свят.

Земята е нещастна и до ден днешен. Контактът между планетите е бил прекъснат и оживелите от много билиони се сражавали тук в смъртна битка за живот. Нямаме видеозаписи от този период, чиято продължителност е хилядолетия, но резултатите са налице. Това е единственият континент, останал над водата, и няколко острова, отбелязващи планинските системи. А също и ужасните закони на земните жители. Когато е имало възможност, сме поправяли старите космически кораби и сме помагали с каквото сме могли. Помощта ни не е била оценена. Оживелите убивали чужденците и се наслаждавали на това. Всички хора са чужденци. Слънчевата радиация е създавала тук всички видове мутации сред хората, растенията и животните. Много от мутантите са загинали бързо, а оцелелите се намират на едно ниво. И така, ние им помагахме с каквото можем, но реално направихме много

малко. Хората са били постоянна опасност един за друг, но не и на Марс. Докато Той не ги обедини преди неколкостотин години.

— Наистина ли Той е живял през всичкото това време?

— Изглежда да. Разумът му е толкова „изкривен“, колкото и на всички останали, но той може да си сътрудничи с тях. Те вървят след него. И наистина работят заедно, строят града, който ти видя, строят подобие на общество. Той е истински гений, макар и извратен, те имат действащи фабрики и елементарна технология. Първото, което направиха, беше да помолят голяма помощ от Марс и не ни повярваха, когато отговорихме, че и така са получили максимума. Техните безумни искания не биха ни тревожили, ако нямаша междупланетни ракети с ядрени заряди, които са насочени срещу планетата ни.

След като тук се появиха първите установки, беше организирана тази експедиция. На Марс оцеляхме благодарение на взаимопомощта, нямаше друг път, затова не сме войнствен народ. Но трябваше да създадем оръжие и да го използваме, за да обезпечим съществуването си. Той е причината за всички беди, затова трябва да го хванем или да го убием. Ако ни се наложи да унищожим другите, за да изпълним това, ще го направим. Хиляди умират в домовете си и радиацията прониква в атмосферата на Марс.

— Целите ни съвпадат — казах му аз. — Той извърши темпорална атака срещу хората ни със същите опасни резултати. Нашите различни планове много точно съвпадат.

— Как ще ги реализираме? — нетърпеливо попита Диян.

— Не знам — мрачно отговорих аз.

— Останаха ни десет стандартни часа за операцията — каза Анжела.

Като всички жени, тя беше истински прагматик. Докато губехме време, плачейки за миналото, тя стигна до извода, че решението на проблема принадлежи на бъдещето. Намръщих се, за да изкажа недоволството си от нея, но реших да отложам това за по-подходящо време, тъй като време и не оставаше.

— Всеобща атака — казах аз. — Имаме оръжие, което можем да присъединим към вашето. Атака по целия фронт, ще намерим слабото им място, ще концентрираме силите си, ще победим. Останало ли ви е тежко въоръжение?

— Не.

— Е... ще трябва да минем без него. А какво ще кажете за пробив на отбраната на крепостта с един от корабите ви, за да се създаде по такъв начин още един фронт?

— Всичките са унищожени от диверсанти. Други ще пристигнат от Марс, но прекалено късно. Ние не сме силни във военната наука и уменията да убиваме, докато те се занимават с това през целия си живот.

— Не губете надежда! — засмях се аз, но това прозвуча много ненавременно. Здрачът изглеждаше толкова гъст, че от него като че ли можеха да се режат парчета.

— Гравитаторът! — каза Анжела толкова тихо, че само аз я чух.

— Ще използваме гравитатора! — повторих аз със силен глас, за да чуят всички. Добрият генерал е добър само при навременната реакция на щаба си.

Целият план сега беше ясен. Гореше като с огнени букви пред очите ми.

— Това ще бъде обходна операция. Анжела заедно с мен ще се избави от цялото ненужно снаряжение, за да осигурим пълна мощност на действие на гравитатора. След това към него ще прикрепим многоместен багажник. Ще изчисля по-късно всичко точно, а сега предполагам, че ще може да издигне пет или шест човека през стената на крепостта, преди да изгори. Ние с Анжела сме двама, останалите — от вашите най-добри хора.

— Не, това не е работа за жени — започна да протестира Диян. Разбиращо му стиснах ръката.

— Толкова крехка и нежна, но струва колкото всички мъже в тази палатка. А на нас ще ни трябва всеки човек, доколкото войските отвън ще водят напълно реални бойни действия, които могат да завършат и с пробив в крепостта. Отначало по главното направление, а след това по фланговете. Когато сражението достигне кулминацията си, моят отряд ще прелети на отсрещната стена и ще направи пробив. Сега да се заемем с организацията.

Захванахме се здраво за работа. Повече работихме ние с Анжела, защото тези мирни марсианци нищо не отбираха от военната наука и освен това бяха прекалено щастливи, че можеха да прехвърлят цялата отговорност за операцията върху чужда глава.

Когато всичко беше готово, легнах да си почина. Бях на крака около две денонощия и 20 000 години, затова се чувствах невъобразимо уморен. Тези три часа, които успях да открадна, разбира се, бяха недостатъчни. Събудих се, мърморейки, и като премигах няколко пъти сънно, глътнах хапчета стимулатор, за да дойда малко на себе си. Навън беше тъмно, но също толкова горещо като през деня.

— Готови ли сме за заминаване? — попитах аз.

— Всяка минута — отговори Анжела, свежа, съсредоточена, без никакви следи от грижите, които ѝ се бяха струпали на главата — очевидно тя също бе взела стимулатор. — Имаме още около четири часа, но по-голямата част от това време ще отиде за заемането на нужните позиции. Атаката ще започне на разсъмване.

— Водачите знаят ли пътя?

— Те воюват тук почти цяла година, така че би трябвало да го знаят.

Това беше последният бой. Хората го знаеха. Можеше да се прочете по техните лица и изправените им рамене. Днес щеше да има само един победител. Може би те не бяха родени бойци, но бързо се учеха. Приблужи се Диян начело на група от трима от най-добрите му мъже, които носеха металическо устройство със затегнати ремъци, в центъра на което се намираше гравитаторът.

— Готови сме — каза той.

— Всеки ли знае какво трябва да направи?

— До най-малката подробност. Вече се сбoguвахме и отрядите за пръв удар заеха бойни позиции.

— Тогава да тръгваме и ние.

Диян вървеше напред, макар и досега да не мога да разбера как намираше пътя в тази непрогледна тъмнина. Ние се влачехме слез него, прегънати под тежестта на товара си, и колкото по-малко разкажа за следващите часове, толкова по-добре. Разсъмването ни завари до целта ни — най-високата и най-здрава стена.

Когато тя се появи над нас от здрачевината, черна и зловеща, въобще не изглеждаше толкова привлекателна. Стиснах ръката на Анжела, за да ѝ подсказва, че съм безстрашен, и да я ободря. Тя стисна в отговор моята, за да покаже, че всичко знае — аз съм изплашен, както и останалите.

— Ние ще го направим, Джим — каза тя, — ти поне знаеш това.

— О, всичко ще бъде наред, предсказателят от бъдещето доказва това. Но той не може да каже колко хора ще загинат днес, или кой от нас ще остане жив в близко бъдеще.

— Ние сме безсмъртни — каза тя с такава увереност, че се разсмях и моето нравствено равнище се повдигна до егоистични висоти. Сочно я целунах.

Внезапно в далечината се раздадоха взривове, отразявайки се и търкаляйки се по стената като гръмотевици. Атаката бе започнала. Времето на отчет течеше и сега всичко се измерваше с него. Помогнах на всички да наденат ремъците си и след това си погледнах часовника. Когато настъпи нужното време, също взех ремъците и проверих ръчката на гравитатора.

— Затегнете коланите! — изкомандвах аз, наблюдавайки как хвърчат секундите. — Бъдете готови да ги разрежете, когато се приземим от другата страни.

Натиснах копчето, и моята шестместна бойна машина се понесе с металически звън в атака.

ГЛАВА 21

Издигахме се покрай черната повърхност на камъка като бавен асансьор — добра мишена за всеки, снабден с оръжие и добро око. Налагаше се да увеличавам скоростта постепенно, за да не се разпадне конструкцията ни, но и така зададох максимално възможното ускорение, докато не достигнахме най-голямата скорост на изкачване. Гравитаторът започна чувствително да се нагрива, тъй като трябваше да работи на пълна мощност. Би било много неприятно, ако откажеше.

Покрай нас преминаваха сини бойници, за щастие неохранявани от никого, черният камък се смени със сива стена и горе се показва зъбчатият връх на парапета. Насочих се право към него и намалих мощността, щом стигнахме парапета. Ускорението ни вдигна нагоре към високата арка и после събитията протичаха с нарастваща бързина.

На стената имаше двама часови, учудени и сърдити, готови да открият огън. Но ние с Анжела стреляхме първи, използвайки игличните пистолети, за да останем незабелязани колкото може повече. И двамата се строполиха тихо, лицата и вратовете им бяха като възглавнички за игличките, а аз включих двигателя за приземяване.

Кацане! Долу нямаше нито дворче, нито здрав покрив! Приземихме се на куполовидния покрив на голям цех, направен във вид на навес от стъклени панели, закрепени на метални греди. Погледнахме го и се ужасихме, когато прелитахме през него. Включих на пълна мощност, за да спрем.

Сблъскахме се с внезапно съпротивление, конструкцията също се изви, изпука и започна да се разпада. Куполът беше прекалено близко и не можахме да спрем навреме. Шест чифта обувки удариха едновременно и около шест хиляди квадратни метра стъкла полетяха надолу.

Беше прекрасно. Безшумна внезапна атака, донесла сивите привидения в крепостта. Основната рамка дрънна и се наклони, някои от гредите се плъзнаха по нея. Прелетя мисълта, че ще последваме всичкото това стъкло, което сега със звън се чупеше долу, където се

сля в една огромна какофония. После гравитаторът блесна за последен път, направи последен напън и се запали.

— Режете ремъците! — закрепях аз, като късах ремъците, които крепяха гравитатора към нашата конструкция. Те се съпротивляваха, връзваха се в ръцете, накрая поддадоха. Гравитаторът падна долу в залата, където крещяха намиращите се там хора, и се взриви.

Въздъгнах и хвърлих там няколко димки и запалителни гранати за по-голяма паника.

— Сега за присъствието ни знаят всички — казах аз, отскачайки на безопасно място. — Трябва по-бързо да се измъкнем от този ад и да пристъпим към работа.

Движихме се внимателно, хвърляхме настрани стъклото, което се пързляше заедно с гредите по наклонената плоскост, накрая се добрахме до безопасен парапет.

— Включи радиото — казах аз на Диян, когато стигна до мен. — Заповядай на момчетата си да завършват атаката, ако не са пробили никъде, но да не прекъсват стрелбата.

Бяха отбити от всички страни.

— Тогава им заповядай да се пазят. Ще направим всичко отвътре.

Тръгнахме. Анжела и аз вървахме отпред, където можехме да отразим всяко нападение, докато останалите прикриваха фланговете и тила. Бързо се придвижвахме напред. Трябваше да се движим колкото може по-бързо, да сеем безпорядък и да Го намерим. Първата врата ни доведе до огромна вита стълба, която водеше надолу в безкрайността. Не ми хареса видът ѝ, затова хвърлих там няколко гранати и се притиснахме към стената.

— Къде? — попита Анжела.

— Разположението на зданието горе е по-плътно, отколкото в целия този район.

Нещо се взриви наблизо и Анжела удари снайпера от прозореца горе с точен изстрел отдолу. Претичахме на малко разстояние, после се притиснахме до стената над правия спусък на долната алея, докато избивах затворената врата.

Това място наистина е било измислено от луди. Трябваше да познавате Него, за да имате пълна представа. Коридори и стълби, стени с остри ъгли, на едно място ни се наложи да пълзим на четири крака под ниския таван. Именно тук се случи първото нещастие. Петима от

нас вече се бяха измъкнали от тази стая, когато таванът ѝ бързо и безшумно се спусна върху последния, преди да успее да издаде дори един звук. Изби ни студена пот.

Враговете, които срещаме, в по-голямата си част бяха без оръжия и или се разбягваха, или ги унищожаваше с иглите на пистолетите си. Сега се движехме абсолютно мълчаливо и толкова бързо, колкото можехме между безсмислено декорираните стени, като се опитвахме да не гледаме ужасните рисунки, които изглежда покриваха всеки метър свободно пространство.

— Минутка — тежко дишайки каза Анжела, спирайки ме, когато минахме през висока арка към стълба, която изчезваше от погледа далеч надолу, при това стъпалата ѝ бяха с различна височина, — знаеш ли къде отиваме?

— Не съм — изпръхтах аз в отговор. — Просто пресичаме всяко съпротивление, отдалечавайки се от полесражението и разпространяваме паника.

— Мислех, че имаме по-важна задача. Като например тази, как да Го намерим.

— Имаш ли някакви предложения? — трябва да кажа, че побързах да попитам.

Анжела моментално ме парира с престорена усмивка.

— Ами как. Можеш да опиташ да включиш локатора за темпорално поле, който виси на вратата ти. Надявам се, че има смисъл в това, че го донесохме тук.

— Именно това възнамерявах да направя — излъгах аз, като се опитвах да скрия факта, че напълно забравих за него в разгара на атаката.

Стрелката се поколеба и посочи пода под краката ни.

— Тръгваме надолу и само надолу — заповядах аз, — там, където работи машината на времето, трябва да е ТОЙ, този, от когото ще направя котлети.

Това означаваше страшно много за мен, тъй като беше третият ми и последен опит. Приготвих специална бомба, на която написах името му. Това беше адска смес от концентратор, гарантиращ коагулацията на протоните в радиус от пет метра, с отровни шрапнели и термитен експлозив, който трябваше да изгори сгъстеното му отровено тяло.

След това сражението се възобнови с нова сила. Струи пламък и дим от огнехвъргачка ни преградиха за малко пътя по стълбата. Обгорени и целите в дим, се промъкнахме през дупка, която пробих с бластер в стая, която напомняше лаборатория. Редици от реторти се бяха разположили във всички направления, губейки се сред кристални сфери. Тъмни течности пълнеха въздуха с тежка миризма, изпарявайки се. Работниците не бяха въоръжени и всичките паднаха пред нас. Сега се придвижвахме по-бавно и дори спряхме да си починем.

— Уфф! — каза Анжела, поемайки дъх. — Видя ли какво има в тези съдове?

— Не, и не искам. Да тръгваме. — Ако нещо можеше да изкара от кожата винаги спокойната Анжела, това беше нежеланието ми да обръщам внимание на нещата, която тя забелязваше. Зарадвах се, когато пресякохме последната стая и се оказахме пред друга стълба.

Приближавахме се все по-близо до целта. Съпротивата растеше и трябваше буквално да си пробиваме път. Само фактът, че защитаващите се бяха въоръжени как да е, ни позволяваше изобщо да напредваме. За щастие, по-голямата част от оръжията бяха пуснати в ход срещу стените, затова хората излизаха срещу нас с ножове, метални пръти и летви, с какво ли не. Дори с голи ръце. Виейки и бутайки се, те ни отблъскваха само за сметка на численото си превъзходство. Тук ни настигна още едно нещастие, когато човек с шпага излезе от странична ниша и прободде марсианеца, преди да успея да го застрелям. Умряха заедно, а на нас не ни оставаше нищо друго, освен да ги оставим и да продължим да се промъкваме напред. Внезапно погледнах часовника си и се вцепених — закъснявахме.

— Почакайте! — високо извика Диян. — Стрелката, тя повече не показва!

Подадох сигнал всички да спрат в широкия проход, който пресичахме, и те се разгънаха, прикривайки фланговете. Погледнах детектора на темпоралната спирала, който носеше Диян.

— Къде сочеше, когато го погледна за последен път?

— Право напред, надолу по коридора. И стрелката изобщо не се наклоняваше, сякаш машината, която посочва, се намира на това ниво.

— Тя работи само тогава, когато темпоралната спирала е заредена. Трябва вече да е пусната.

— Той могъл ли е да се махне? — попита Анжела, като каза на глас това, което се опитвах да изхвърля от главата си.

— Вероятно не — казах аз с изиграна увереност. — Във всеки случай трябва да се промъкваме колкото е възможно по-напред. И така, последен опит, напред!

Промъкнахме се. И се сблъскахме с още едно нещастие, когато се опитахме да преминем алея с дървета с висящи клони, плътно покрити с игли. Те бяха отровни. В края на краищата ги подпалих с последната термитна граната. Оборудването и гранатите не служат дълго. После стана малка престрелка, която опустоши игличния ми пистолет. Захвърлих го настрани и ударих тежката врата, която прикриваше прохода в тази посока. Трябваше да я взривя, а гранатите свършиха. Обърнах се към Анжела в момента, когато плочата, съединяваща се с вратата, се плъзна нагоре.

— Изгуби за последен път — каза Той, като ми се хилеше подло от екрана.

— Винаги съм чакал този разговор — казах аз, после се обърнах към Анжела на език, който той не разбираше: — Останаха ли още гранати?

— Аз говоря, а вие ще слушате — каза Той.

— Една — отговори Анжела.

— Целият съм слух — казах му аз. — Взриви тази врата — обърнах се към нея.

— Поставил съм всички хора, които са ми необходими, на сигурно място в миналото, където няма да ни намерят. Изпратих там всички необходими машини, изпратих всичко необходимо за построяването на темпорална спирала. Аз тръгвам последен и когато тръгна, спиралата ще се саморазруши.

Гранатата се взриви, но вратата не помръдваше. Анжела я разби с дум-дум куршуми. Той продължаваше да говори сякаш нищо не е станало.

— Знам кой си ти, малко човече от бъдещето, знам откъде си. Въпреки това ще те унищожа, преди да се родиш. Ще унищожа теб, личния ми враг, и след това миналото и бъдещето. И цялата вечност ще бъде моя, моя!

Той крещеше и махаше с ръце, а през това време вратата падна и аз първи нахълтах вътре. Куршумите ми разрушаваха деликатната

механика на спиралата, бомбата с надпис „Той“ блесна във въздуха. Но той вече беше използвал темпоралната спирала — зеленият ѝ цвят гаснеше. Той си отиде, спиралата остана, вече никому ненужна.

Бомбата ми се взриви и причини повече вреди на нас, отколкото на този, който току-що изчезна и за когото беше предназначена. Паднахме на пода, когато смъртта просвири над нас. Когато вдигнахме глави, спиралата се беше разсипала и димеше.

Той отново заговори, докато цевта на пистолета ми го гледаше.

— Направих този запис за всеки случай, ако ми се наложи да ви напусна, за което моля да ме извините — той се захлади над собствената си плоска шега. — Сега си отидох — няма да можеш да ме последваш, но аз мога да те проследя през времето. И да те унищожа. С теб са другите ми врагове и искам те също да видят величието ми. Те ще умрат, всички вие ще умрете. Контролирам световите, вечността, унищожавам светове. Ще унищожа Земята. Ще ви оставя време, за да обмислите всичко и да страдате. Няма да можете да го избегнете...

След час цялото ядрено оръжие на тази планета ще се взриви...
Земята ще бъде унищожена.

ГЛАВА 22

Трябваше да се удовлетвори с нещо и стрелях още веднъж, като взривих грамофона, откъдето звучеше Неговият ненавистен глас. Апаратът се разлетя в облак пластмаса и елементи от електроника. Страшният смях беше прекъснат по средата. Анжела стисна ръката ми.

— Ти постъпи много правилно — каза тя.

— Но не съвсем добре. Много съжалявам, че те заплетох и теб в тази каша.

— Не бих искала да стане по друг начин. Каквото и да стане с нас, ще бъдем заедно.

— Звучи, сякаш с хората ви може да стане нещо ужасно — каза Диян. — Много съжалявам.

— Няма за какво да се печалим, всички сме в еднакво положение.

— В известен смисъл да. Остава час. Но Марс е спасен и този, който умре тук, ще се утеши поне с това. Семействата ни и хората ни ще живеят.

— Ако можех да кажа същото — казах аз с неизразима печал, като вдигнах пистолета си и застрелях двама врагове, които се опитваха да нахълтат през счупената врата. — Загубени тук, ние сме загубени за цялото време. Ние, още живите сега, скоро ще изгорим като свещи.

— Нима не можем да направим нищо? — попита Анжела.

Вдигнах рамене.

— Нищо не мога да измисля. Не можем да обезвредим водородните бомби. Оборудването на темпоралната спирала е унищожено, така че тук също няма изход. Необходима ни е нова темпорална спирала, но няма откъде да я вземем, освен ако не падне при нас от небето.

Като ехо на думите ми се разнесе трясък от разтварящо се пространство горе, отдръпнах се и заех изчаквателна позиция, като мислех, че това е нова атака. Но се оказа голяма зелена метална кутия,

която увисна във въздуха. Анжела ме гледаше с широко разтворени очи.

— Ако това е темпорална спирала, то поне обясни как го правиш.

За първи път през живота си замълчах, а после и изобщо се лиших от дар слово, тъй като кутиятата започна да се спуска пред нас и преди окончателно да се спусне, прочетох надпис отстрани: „Темпорална спирала. Отваряй внимателно“. Два гравитатора, прикрепени към върха ѝ, временно приспособление, което я управляваше при падането, малък радиопредавател, също закрепен към кутията с криво изписан надпис „Включи“ на корпуса. Застинах и седях, мигайки, докато винаги практичната Анжела пристъпи напред и натисна копчето за включване. До нас достигна гласът на професор Койцу.

— Предлагам ви да се поразмърдате. Бомбите, както знаете, трябва скоро да се задействат. Помолиха ме да ти предам, Джим, че апаратът, който ще приведе бомбите в действие, е разположен в тази стая, зад консервните кутии. Изглежда като портативно радио, доколкото е именно такова. Ако го изключиш, бомбите веднага ще се задействат. Кое то, разбира се, е много неудобно. Трябва да набереш три числа: шест, шест, шест, които са шифърът. Набери ги от ляво на дясно. Когато ги набереш, натисни копчето „Изключено“. А сега ме изключи, докато не го направиш. И действай по-бързо.

— Добре, добре — казах аз раздражено и го изключих. Той посмя да разговаря с мен с команден тон, с индивид, който няма да може да се роди след 10 000 или някъде там години. Като изразих по такъв начин недоволството си, тръгнах да изпълнявам инструкциите му. Хвърлих консервите на пода. Това бяха дълги, жълтозелени цилиндрични грамади със сублимат.

Радиото беше там. Не го преместих, а само набрах шифъра, както беше заповядано, и натиснах копчето. Нищо не стана.

— Нищо не стана — казах аз.

— Стана именно това, което всички ние, очаквахме — каза Анжела, като се изправи на пръсти, за да ме целуне по бузата. — Ти спаси света.

Много горд от себе си, се върнах към преподавателя под възхитените погледи на марсианците и отново го включих.

— Не мисли, че спаси света — каза Койцу. — Глупак, ти само отсрочи взрива с 28 дни. Веднъж включени, бомбите се затаяват за този период, после ще се самоунищожат. Но марсианците ще могат да се спасят от тях. Вярвам, че ремонтните им кораби са на път. Те ще ги вземат.

— Ще пристигнат след петнайсет дни — отговори Диян.

— Петнайсет дни са повече от достатъчно. Земята ще бъде унищожена, но когато на нея се възстановят предишните условия, за вас това ще бъде повече победа, отколкото трагедия. Настъпи време да отвориш кутията. Отгоре, под пулта за управление, има атомен резач. Ако насочиш прозорчетата му към външната стена под ъгъл петнайсет градуса, ще прореже тунел навън. Марсианците ще могат да излязат по него. Предлагам да направиш това колкото може по-бързо. Сега натисни копчето „А“ и пусни спиралата. Джеймс, Анжела, завържете се за гравитаторите колкото може по-бързо и тръгвайте веднага, щом светне сигналът за готовност.

Направих всичко, както каза Койцу, но все още не можех да повярвам. Темпоралната спирала щракна, засъска и зави като ранена. Диян излезе напред с протегната ръка.

— Никога няма да забравим това, което направи за света. Още неродените поколения ще научат за теб и подвизите ти от книгите.

— Сигурен ли си, че ще постъпите правилно? — попитах аз.

— Смущаваш се от това, защото си велик и хуманен човек — за първи път ме уверяваха в това. — Ще бъде поставена статуя с надпис: „Джеймс Боливар ди Грийс — Спасителят на света“.

Всички марсианци ми стиснаха ръка, беше много впечатляващо зрелище.

Светна сигнал за готовност и след няколко прощални думи взехме гравитаторите и — нещо, което толкова желях в последно време — се потопихме в студения огън на силата на времето. Искях да кажа нещо, но закъснялата фраза застина на устните ми, а наоколо всичко се завъртя.

Обикновен скок във времето, нито по-хубаво, нито по-лошо. Това беше видът транспортиране, с който никак не можех да свикна. Звездите прелитаха покрай нас като куршуми, наоколо се въртяха спирални галактики, движението не беше движение, времето не беше време, всичко беше необикновено. Единственото, което беше хубаво в

скока, беше неговият край. Намерихме се в гимнастическата зала в базата на Специалния Корпус, в най-големия открит павилион. Порехме въздуха, аз и моята Анжела, като глупаво се усмихвахме един на друг и на атлетите долу. Стискахме си ръцете от щастие, че бъдещето все още е пред нас.

— Добре дошли вкъщи — каза тя, и точно това исках да чуя най-много от всичко.

Полетяхме надолу, помахаме на приятелите и засега не отговаряхме на въпросите им. Първо при Койцу и дежурния по Корпус на доклад. Усетих чувство на неудовлетвореност, защото Той и този път се измъкна от мен.

Койцу вдигна очи и се учуди:

— Какво правите тук? — попита той. — Изглежда сте Го отстранили. Нима не получи посланието ми?

— Послание? — попитах аз, като замигах бързо.

— Да. Направихме 10 000 метални куба и ги изпратихме на Земята. Сигурен съм, че сте получили един от тях. Радиомаяк и така нататък.

— А, това е старо послание. Получихме го и действахме съгласно него, но вие малко закъсняхте. Какво прави тук тази играчка? — Страхувах се, че гласът ми ще се промени до неузнаваемост и затова посочих с треперещ пръст машината в другия край на стаята.

— Това ли? Нашата нова спирала номер Едно, по-компактен вариант. За какво ти е? Ние току-що я завършихме.

— И никога не сте я използвали?

— Никога.

— Така, всичко е ясно. Сега ще закрепите за нея два гравитатора, може и тези, предавател и атомен резач и ще изпратите това в миналото, за да спаси Анжела и мен.

— Имам джобен предавател, но защо... — той извади познатата машинка от джоба на престилката си.

— Първо го направете, обясненията после. Ние с Анжела просто ще се взривим, ако не го направите.

Донесох бои, написах „Включи“ на предавателя, после „Темпорална спирала. Отваряй внимателно“ на машината. Няколко минути след Неговото отлитане от Земята, което беше отбелязано от разгръщането на времето, изпратихме товара с голямата темпорална

спирала. Койцу записа напътствията си под моя диктовка и чак след като целият товар замина в миналото, въздъгнах дълбоко и удовлетворено.

— Ние сме спасени — казах аз. — А сега чашка от това, което ми обещахте.

— Не съм обещавал.

— Няма значение.

Койцу измърмори нещо под носа си и се чешеше по тила, докато приготвяше нещо за пиене на нас с Анжела.

Чукнахме се, наквасихме пресъхналите си гърла и сега се усмихвахме с доволен вид.

— Колко е хубаво — казах аз. — Колко века минаха откакто пих за последен път.

— И така, в края на краищата всичко се прояснява — каза Койцу удовлетворено, като разтегна устните си в усмивка.

— Можем да поседим, докато слушаме, нали? Толкова се уморихме през последните няколко хилядолетия.

— Да, моля. Позволете ми да опиша хода на събитията. Те предприеха темпорална атака срещу Корпуса и при това много удачна. Останахме само вие и аз.

— Всичко е точно така. Макар че щом те изпратих в 1975 година, видях, че всичко стана както преди. Много чудно. Само за миг бях сам, после лабораторията се изпълни с хора, които и не знаеха, че ги няма. Извършихме голяма работа по управлението на техниката за трасиране на времето. За достигането на необходимите резултати отидоха почти четири години.

— Вие казахте — четири години?

— Почти пет, ако бъдем точни. Трасетата са много отдалечени и трудно управляеми, при това са много преплетени.

— Анжела! — Възкликнах аз, като внезапно разбрах. — Ти никога не си ми казвала, че си била тук сама пет години.

— Не мисля, че ти харесват жени, по-големи от теб.

— Обожавам ги, ако те са ти. Самотна ли беше?

— Ужасно. Ето защо доброволно тръгнах за теб. Инскин имаше доброволец, но той си счупи крака.

— Скъпа, обзалагам се, че знам как е станало! — Тя не може да се изчервява, но въпреки това сведе очи.

— Хайде да проследим хода на събитията по-нататък — каза Койцу. — Ето какво стана. Проследихме те от 1975 година в 1807, а също така Него и шпионите му. Там имаше примка на времето, един вид аномалия, която в края на краищата се затвори като пръстен. Може да се каже, че беше готова да се взриви заедно с теб, заключен вътре, но в последния момент успяхме да дадем допълнителна мощност на спиралата, за да предотвратим запечатването на примката, преди да изчезне. Именно тогава Анжела тръгна към теб с координатите на следващия ви 20 000 годишен скок след Него. Ти трябваше да го последваш, защото по такъв начин можехме да контролираме скока ти. Макар ходът на историята да беше известен през това време и да знаехме, как ще свърши всичко.

— Знаехте? — попитах аз, защото почувствах, че съм пропуснал нещо.

— Разбира се. Природата на атаката беше известна, макар да бяхте длъжни да изиграете докрай ролята си.

— Можете ли да обясните още веднъж? И по-бавно.

— Разбира се. Ти се опита да провалиш Неговите операции два пъти в далечното минало и в крайна сметка, като превключи машината му, го изпрати в мрачните за Земята времена. Той изгуби много време, почти двеста години, придвижвайки се към властта и обединението на ресурсите на цялата планета. Той беше гений, макар и луд. И можа да го направи. Той също те помнеше, Джим, и въпреки двестагодишния срок, не е забравил, че ти си негов враг. По такъв начин Той започна темпорална война, за да те унищожи преди да можеш да го отстраниш, като ти устрои капан на планета, готова за унищожение с атомни взривове. Оттам той се върна в 1975 година, за да атакува Корпуса. Ти го последва и той отиде в 1807 година, като там ти приготви примка на времето. Не знам къде е планирал да отиде след това, но плановете му се промениха и той прескочи 20 000 години.

— Да, това го направих аз, като промених настройката на спиралата му точно преди да изчезне.

— С това всичко свърши. Сега можем да се отпуснем и искам да пия заедно с теб.

— Да се отпусна! — тази дума се откъсна от гърлото ми заедно със странен неприятен звук. — От това, което казахте, мога да заключа, че аз съм започнал атаката срещу Корпуса, като съм

променил настройката на темпоралната спирала, която го е изпратила в свят, където е започнал операцията по унищожаването на Корпуса.

— Според мен това е единственото обяснение.

— А няма ли друго? Според мен той просто се върти в пръстена на времето. Бягайки от мен, настигайки ме, бягайки от мен... Уфф! Кога се е родил, откъде е?

— Условиата ти са безсмислени в този род темпорални отношения. Той е състоятелен само по времето на тази темпорална примка. Нека бъде така, макар това да е много неточно, по-точно ще е да се каже, че той никога не се е раждал. Ситуацията е извън пределите на нормалното ни разбиране за времето. Също както и фактът, че се върнахте тук с информация, която трябваше да ти изпратя, за да те предупредя за спирането на атомните бомби. Откъде излиза първоначално тази информация? От теб. Затова ти си я изпрати, за да се предупредиш за атомните бомби, за да...

— Достатъчно! — изревах аз и хванах с трепереща ръка бутилката. — Просто отбележете, че мисията е изпълнена и попълнете чека.

Напълних чашите отново и едва като се обърнах, разбрах, че Анжела я няма. Тя се бе измъкнала, докато се опитвах да разбера хода на войната, и вече започнах да се тревожа къде е могла да отиде, когато тя се върна.

— Те са прелестни — каза тя.

— Кои, кои? — казах аз, без да мисля.

Но когато видях присвитите очи на Анжела, разбрах каква огромна грешка съм допуснал.

— Действително кои! Ха-ха! Извини ме за малката шега. Разбира се, това са нашите близначета, нашите весели гукащи дечица са прелестни.

— Те са тук с мен.

— Тогава вкарай количката.

— Дечица — каза тя, когато те влязоха и забелязах силна нотка на ирония в думите ѝ.

Караха шеста година, този малък факт аз като че ли бях изпуснал от вниманието си. Те вървяха спокойно, яки момчета. Добре сложени, с бащинска твърда стойка, и бях щастлив да го видя — с характерната за майка им сдържаност.

— Много време те нямаше, татко — каза един от тях. — Аз съм Джеймс, а това е Боливар. Добре дошъл вкъщи.

Трябва ли да ги целуна, или какво друго да направя? Те сериозно протегнаха ръчичките си и аз абсолютно сериозно ги стиснах. Добре, момчета... трябва ми известно време, за да свикна с тази семейна традиция. Анжела седеше гордо изправена и по погледа ѝ разбрах, че съм напълно простен.

— Анжела, мисля, че повече не ми се сърдиш. Прелестите на семейния живот, струва ми се, са най-добрата награда за този, който е решил да свърши с безгрижния живот на негодяй, работещ без договор.

— Точно така! — извика ужасно познат глас. — А също и нечестен лъжец, мошеник и т.н. — На вратата стоеше Инскин, размахвайки папка с документи към мен. — Пет години те чаках, ди Грийс, и този път няма да избягаш. Никакви обяснения от типа на временна война. Ти си откраднал, отмъкнал си от собствените си деца... Уфф!

Той каза „уфф“, защото Анжела поднесе ампула с приспивателен газ под носа му и той започна да пада. Момчетата със забележителна реакция пристъпиха напред и внимателно го сложиха на пода. Анжела го освободи от папката с документи, докато го полагаха.

— След пет години раздяла си ми необходим повече, отколкото на този досаден старец. Хайде да изгорим тази папка и да отмъкнем кораб, докато той дойде на себе си. Ще минат месеци, преди да ни намери, а ако през това време се случи нещо, което изисква неотложното ни присъствие, отново ще трябва да ни вземе на работа. През това време ще изкараме един прекрасен втори меден месец.

— Звучи прекрасно, но какво да правим с момчетата? Това не е пътешествие, в което можем да вземем деца?

— Няма да се оправите без нас — каза Боливар. Къде бях виждал този непоколебим израз на лицето? Вероятно в огледалото.

— Където сте вие, там сме и ние. Ако имате проблеми с парите, можем сами да си ги заработим. Вижте.

Разбрах всичко, когато той започна да изважда огромна пачка кредити; с тази сума те можеха да обиколят цялата Галактика. Но също така успях да видя и познатата златна щампа на портфейла.

— Парите на Инскин! Ограбили сте стария човек, когато сте се правили, че му помагате — погледнах Джеймс. — Надявам се, че можеш да познаваш времето по ръчния часовник, който изведнъж открих на ръката ти?

— Вървят по стъпките на баща си! — гордо каза Анжела. — Разбира се, че ще тръгнат с нас. И не се притеснявайте за парите, момчета. Татко може да открадне толкова, колкото са ни нужни.

Това вече беше прекалено.

— А защо не! — засмях се аз. — За престъпниците! — и вдигнах чашата си.

— За времето! — каза Койцу, като вникна в същността на нещата.

— За престъпниците във времето! — извикахме двамата заедно, пресушихме чашите си и ги захвърлихме срещу стената. Койцу стоеше и бащински ни се усмихваше, когато прегърнахме децата си и си отидохме, като прескочихме спящия Инскин.

Пред нас се откриваше ярък и прекрасен свят, на когото възнамерявахме да се насладим.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.